

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Doyle, A. Conan.; oversat af P. Jerndorff Jessen.

Gudens Øre og andre fantastiske Fortællinger

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1892

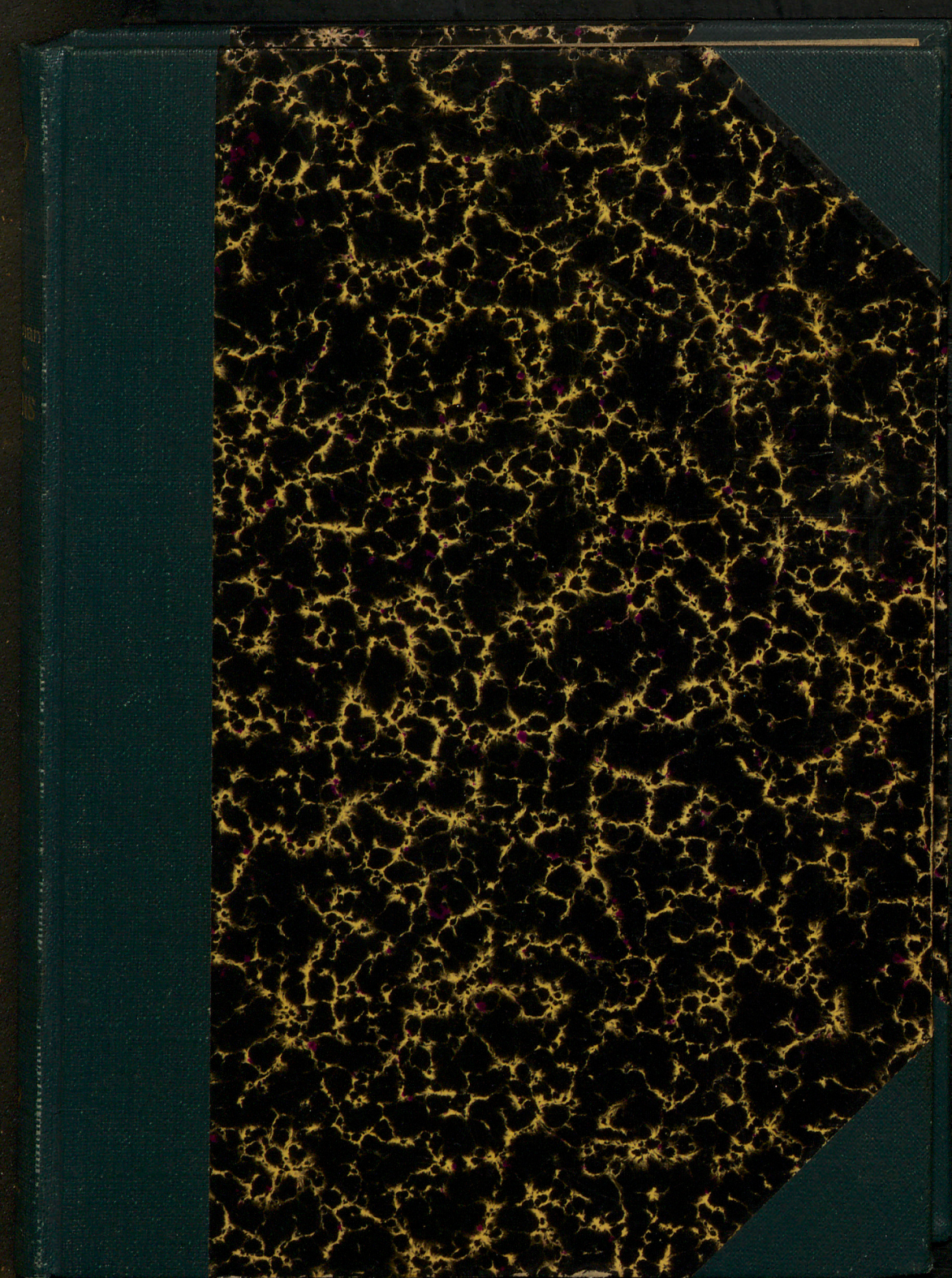
155 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

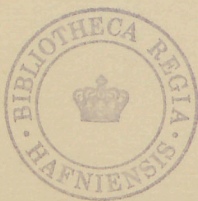


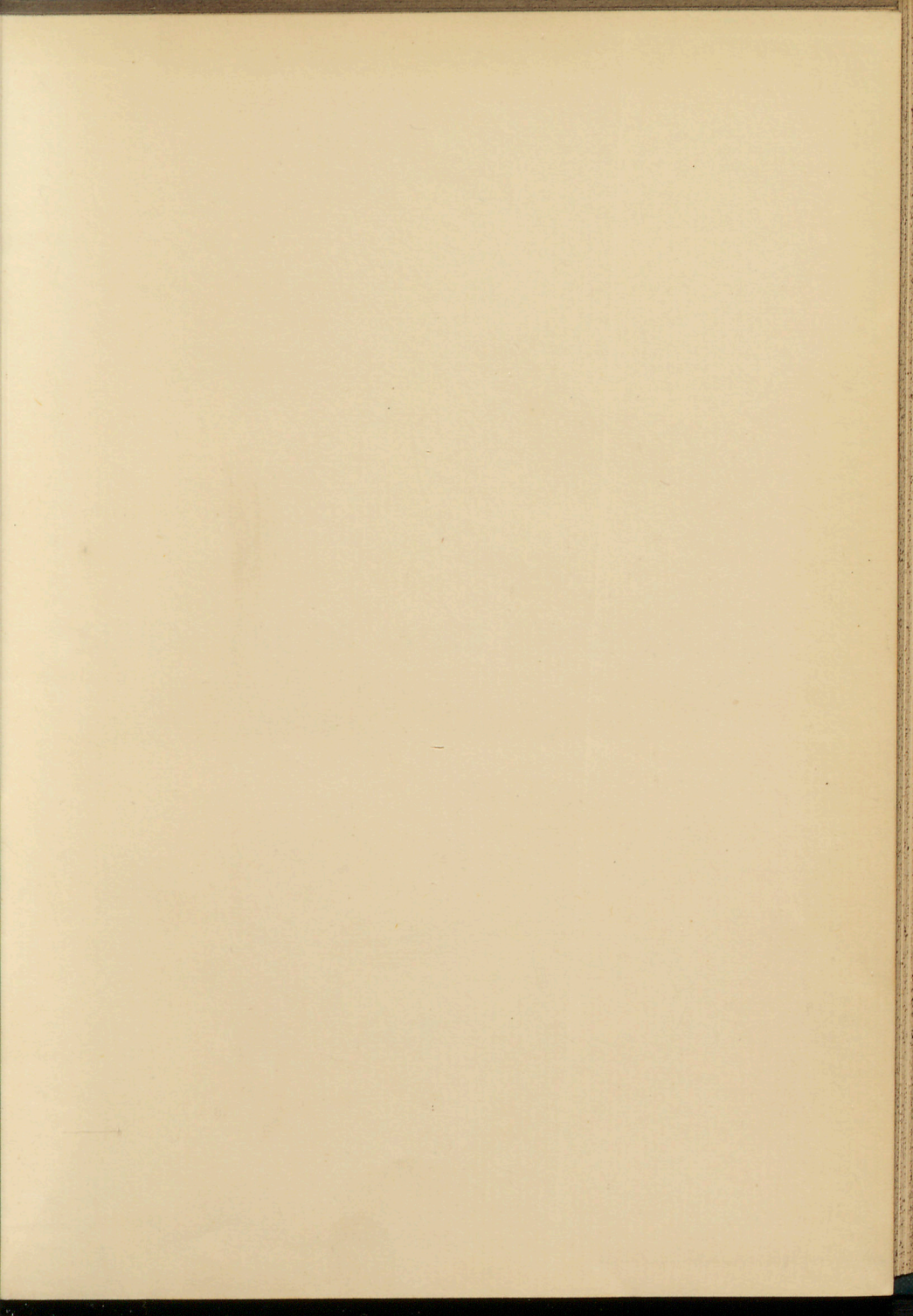
15,-273-8

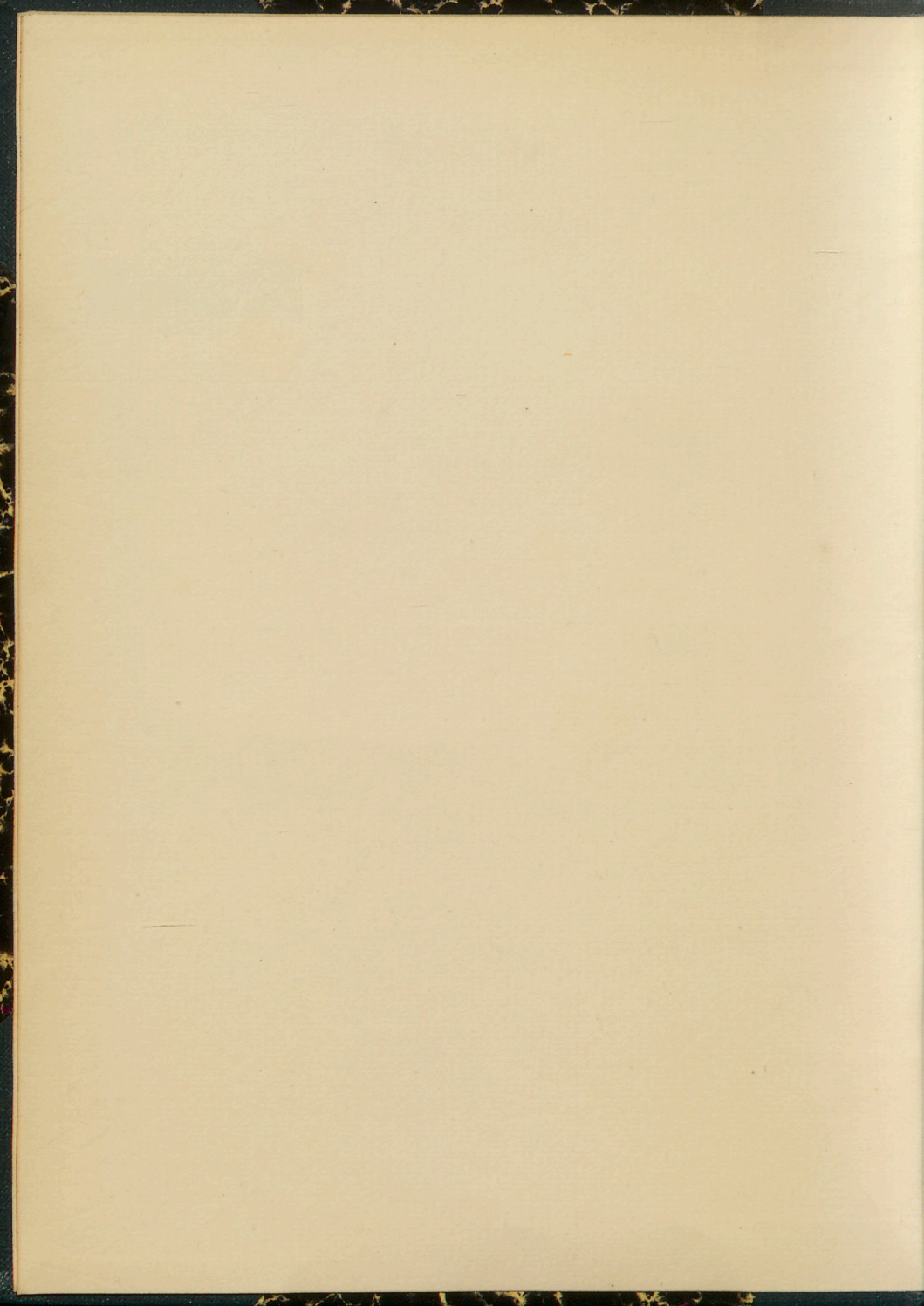
Det Kgl. Bibliotek



130024834051







GUDENS ØRE OG ANDRE FORTÆLLINGER

h15. h 2028



A. CONAN DOYLE

GYDEN S ØRE

OG ANDRE FANTASTISKE FORTÆLLINGER

OVERSAT

AF

P. JERNDORFF JESSEN

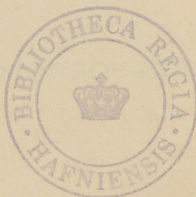


AARHUS
JYDSK FORLAGS-FORRETNING

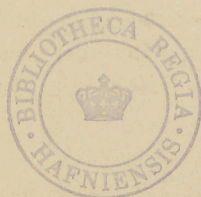
1892

Indhold.

- »Gudens Øre«.
 - »Thots Ring«.
 - »Den lille firkantede Kasse«.
 - »John Huxford«.
 - »Keinplatz Forsøget«.
-



GUDENS ØRE.



I December 1873 styrede det engelske Skib »*Dei Gratia*« ind til Gibraltar, medhavende paa Slæb Brigantinen »*Marie Celeste*«, som det havde fundet drivende og forladt af Mandskabet paa 38° 40 n. Bredde og 17° 15 v. Længde. De Forhold, under hvilke Skibet blev fundet, dets Tilstand og Udseende vakte i sin Tid betydelig Opsigt og fremkaldte en Nysgerrighed, der imidlertid aldrig er bleven tilfredsstillet.

»Vi have selv« — skriver en Indsender i »*Gibraltar Gazette*«, »begivet os om Bord paa den forladte »*Marie Celeste*« for med egne Øjne at undersøge den, og vi have tillige nøje udspurgt »*Dei Gratias*« Kaptajn om enhver Omstændighed, der kunde kaste Lys over denne Sag. Han var af den Mening, at Skibet havde været forladt flere Dage, ja, maaske Uger, før det blev fundet. Logbogen, som forefandtes i Kahytten, udviser, at Skibet afgik fra Boston til Lissabon den 16. Oktober. Men ellers er Bogen meget ufuldstændig ført og giver kun faa Oplysninger. Der tales slet ikke noget om uheldige Vejrforhold, og den Tilstand, hvori Skibet blev fundet, afviser da ogsaa bestemt den Formodning, at det kan være forladt af den Grund. Det var fuldstændig vandtæt, viste ikke noget som helst Spor af Kamp eller Vold, saa det er

aldeles umuligt at forklare sig Mandskabets Forsvinden. Flere Ting tyde paa, at der har været en Dame om Bord; der fandtes saaledes i Kabytten en Symaskine og flere Dameklædningsstykker. Sandsynligvis have de tilhørt Kaptajnens Hustru, der, som anført i Logbogen, har ledsaget sin Mand paa Rejsen. Som Bevis paa Vindens og Soens Rolighed kan anføres, at en Spole Silketraad fandtes staaende paa Symaskinen, skønt den mindste Rullen af Skibet vilde have rystet den ned paa Gulvet. Baadene vare urørte og hang i David'erne, og Ladningen, bestaaende af Talg og amerikanske Ure, var ligeledes urørt. Et antikt Sværd af meget sælsom Form fandtes mellem forskelligt Skrammel i Bakken, og ved nøjere Undersøgelse viste det sig, at dette Sværd fremviste nogle svage Ridser paa langs, der kunde tyde paa, at det nylig var bleven afforret. Det er bleven overgivet til Politiet, der har tilstillet den berømte Vaabenkender Dr. Monaghan det til nærmere Undersøgelse. Resultatet heraf er imidlertid endnu ikke bleven offentliggjort. — Endvidere var Kaptajnen af den Mening, at »*Marie Celeste*» maa være bleven forladt langt fra det Sted, hvor han fandt det; thi under disse Breddegrader løber der en stærk Strøm ud fra Afrikas Kyst. Men om Aarsagerne til Skibets forladte Tilstand kunde han ikke udtale nogen Formodning. Det ligger da nærmest at antage, at Mandskabets Skæbne maa opfores blandt de talrige Havets Mysterier, der først ville løses paa den store Dag, da Oceanet skal tilbagegive sine døde. Foreligger her en Forbrydelse, da frygte vi, at der kun er lidet Haab om, at Forbryderne nogen Sinde her paa Jorden ville blive krævede til Regnskab for deres Gerning.«

Til dette Uddrag af »*Gibraltar Gazette*» skal jeg endnu føje et Telegram, der, afsendt fra Boston, gik rundt i de fleste europæiske Aviser og indeholdt alle de Oplysninger om »*Marie Celeste*«, der kunde faas fra Skibets Hjemsted. »Det var,« saaledes lød Telegrammet, »en Brigantine af 170 Tons Drægtighed, den tilhørte

Firmaet Russel & White, Vinimportører i Boston. Dets Kaptajn J. W. Tibbs havde længe været i Firmaets Tjeneste og var vel kendt som en dygtig og paalidelig Skibsfører. Han ledsagedes af sin Hustru, 31 Aar gammel og deres yngste, treaars Barn. Mandskabet bestod af syv Matroser, hvoriblandt to farvede, samt en Dreng. Der var tre Passagerer. Den ene af dem var den velbekendte Specialist i Brystsygdomme, Dr. Habakuk Jephson, der ogsaa har gjort sig beromt ved sine Skrifter mod Negerlaveriet. Den anden Passager var en Mr. J. Harton, Fuldmægtig hos Rederne, og den tredje Mr. Septimius Goring, en Mulat fra New Orleans. Alle Undersøgelser angaaende disse fjorten Menneskers Skæbne have vist sig frugtesløse. Tabet af Dr. Jephson vil føles dybt baade i den videnskabelige og politiske Verden.»

Jeg har her anført det, der hidtil er kommen til Offentlighedens Kundskab, angaaende »*Marie Celeste*» og dens Mandskabs Skæbne; thi i de forløbne ti Aar er der ikke fremkommet det ringeste til ny Oplysning herom. Og derefter vil jeg nu gaa over til at meddele alt det, jeg ved om Skibet. Jeg betragter det som en Pligt, jeg skylder Samfundet, at gøre dette, for det er for silde; thi Symptomer, som jeg kender saa godt hos andre, forkynde mig, at jeg ikke har mange Maaneder tilbage. Lad mig endnu som Indledning til min Meddelelse bemærke, at jeg er den omtalte Josef Habakuk Jephson, medicinsk Professor ved Universitetet i Harvard og Overlæge ved Samaritan Hospitalet i Brooklyn.

Mange ville utvivlsomt spørge, hvorfor jeg ikke for har givet mig til Kende og meddelt de Oplysninger, jeg sad inde med. Ja, kunde Retfærdigheden paa nogen Maade være sket Fyldest derved, at jeg aabenbarede den Kendsgerning, jeg var vidende om, da skulde jeg ikke noget Øjeblik have betænkt mig paa at træde frem; men det forekom mig aldeles sikkert, at der ingen Mulighed var herfor, og da jeg efter min sælsomme Rejse gjorde Forsøg

paa at aabenbare den rette Sammenhæng for den engelske Øvrighed, modtog man mig med en saa fornærmende Vantro, at jeg lovede mig selv aldrig tiere at udsætte mig for en saadan Krænkelser. Imidlertid kan jeg dog have Øvrigheden noget undskyldt, naar jeg tænker paa, hvorledes jeg blev behandlet af mine egne Slægtninge, der, skont de kendte min Sandhedskærlighed og Paa- lidelighed, dog lyttede til mine Meddelelser med en Hovedrysten og et overbærende Smil, som om de ikke nænnede at modsige en stakkels gal Mand. Det kom herover til en Strid mellem min Svoger John Vanburger og mig, der førte til et Brud mellem os, og alt dette bestyrkede mig i den Beslutning at lade Sagen synke hen i Forglemmelse — en Beslutning, som jeg ved min Søn- indtrængende Anmodninger imidlertid nu gør Brud paa.

For at gøre min Meddelelse mere forstaaelig maa jeg i al Korthed anføre et Par Hændelser fra mit tidligere Liv, da de kaste Lys over de senere Begivenheder.

Min Fader var Præst for en puritansk Menighed i Ny England. Som de fleste af sine Troesfæller var han en heftig Modstander af Slaveriet, og det var fra hans Læber, jeg modtog de Lærdomme, der have præget enhver af mit Livs Gerninger. Allerede medens jeg studerede Medicin ved Harvard Universitet gjorde jeg mig bekendt som en ivrig Forkæmper for Slaveriets Afskaffelse, og efter at have taget Doktorgraden og erhvervet mig en betydelig Praksis fandt jeg dog Lejlighed til at hellige en Del af min Tid til denne Sag, som laa mig saa meget paa Sinde. Mit Skrift mod Slaveriet: »Hvor er din Broder?« vakte betydelig Opsigt og skaffede mig mange Venner.

Da saa Krigen udbrød mellem Norden og Syden, forlod jeg Brooklyn og ledsagede det 113. New York Regiment som Læge. Jeg var med i de store Slag ved Bull's Run og ved Gettysburg. Til sidst blev jeg haardt saaret ved Antietam og vilde efter al Rimelighed have ligget og omkommet paa Valpladsen, hvis ikke en

nærboende Planter ved Navn Murray havde sørget for, at jeg blev baaret til hans Hjem og plejet omhyggelig. Takket være hans Venlighed og den Pleje, jeg modtog af hans sorte Tjenestefolk, kom jeg mig snart saa meget, at jeg kunde humpe omkring i Plantagen ved Hjælp af en Stok.

Det var under denne min Reconvalescens, at en Hændelse indtraf, som staar i noje Forbindelse med min senere Historie.

Mellem de Negerinder, der med saa stor Omhu og Udholdenhed havde vaaget ved mit Sygeleje, var der en gammel Kone, som lod til at besidde stort Herredømme over de andre. Hun var overordentlig tjenstvillig mod mig, og af forskellige Ytringer, hun kom med, kunde jeg forstaa, at hun før havde hørt Tale om mig, og at hun var mig taknemlig, fordi jeg havde talt hendes lidende Stammes Sag.

En Dag, da jeg sad alene ude paa Verandaen og soledede mig, medens jeg spekulerede paa, om jeg nu ikke snart kunde melde mig til Tjeneste igen, overraskedes jeg ved at se den gamle komme trippende hen imod mig. Efter at hun forsigtig havde kigget omkring for at overbevise sig om, at vi vare alene, begyndte hun at famle ind paa Brystet og fremtrak derefter en lille Læderpose, som hang i en Snor om hendes Hals.

»Massa,« sagde hun, idet hun bøjede sig ned og kvækkede Ordene ind i mit Ore, »mig snart dø. Mig meget gammel Kælling. Mig ikke bli'r længe paa Massa Murrays Plantage.«

»Aa, Martha, Du kan saamænd leve mange Aar endnu,« svarede jeg. »Du ved jo, at jeg er Doktor, og hvis Du ikke er rask, saa kom blot til mig, saa skal jeg se, om jeg kan kurere Dig.«

»Mig ikke ønske at leve — mig ønske at dø. Mig være glad ved at gæste min himmelske Herre.« Her fik hun et af disse halvt hedensk-religiøse Anfald, som Negrene ere saa modtagelige for. »Men Massa, mig have en Ting, mig maa efterlade, naar

mig gaa herfra — ikke mulig at tage den med hinsides Jordan. En meget kostelig Ting, kostbarere og helligere end nogen anden Ting paa Jorden. Mig, en stakkels gammel, sort Kvinde have denne Ting, fordi mit Folk, meget mægtigt Folk, have det med fra deres Land. Min Fader give mig den, og hans Fader give ham den, men hvem skal mig nu give den til? Stakkels Martha have intet Barn, ingen Familie — slet ingen. Helt omkring mig, jeg se sort Mand, meget daarlig Mand — sort Kvinde, meget dum Kvinde. Ingen værdig til Stenen. Men saa mig sige til mig selv: Her være Massa Jephson, som skrive Boger og kæmpe for farvede Folk — han maa være meget god Mand, og han skal have den, skont han er hvid Mand og aldrig kan vide, hvad den betyde, eller hvor den komme fra.«

Med disse Ord fremtog den gamle af Læderposen en flad, sort Sten med et Hul gennem Midten. »Se her, tag den. Nogen Skade aldrig komme fra noget godt. De passe godt paa den — aldrig tabe den!« Og med en advarende Gestus trippede den gamle bort paa samme forsigtige Maade, som hun var kommen, idet hun saa sig om atter og atter for at være vis paa, at ingen havde iagttaget os.

Den gamles Alvor og Højtidelighed gjorde nærmest et komisk Indtryk paa mig, og det var kun Frygten for at saare hendes Følelser, der holdt mig fra at le højt ad hende. Da hun var gaaet, underkastede jeg hendes Foræring en nøjere Undersøgelse. Stenen var kulsort, meget haard og af oval Form, netop en saadan Sten, som man vilde udsøge sig ved Strandbredden, naar det gjaldt om at gore et langt Kast. Den var omtrent fire Tommer lang og to Tommer bred paa Midten og afrundet ved begge Ender. Det mærkeligste ved den var imidlertid nogle halvkredsformige Fordybninger, der gav den en paafaldende Lighed med et menneskeligt Ore. Ved nærmere Betragtning afvandt min ny Besiddelse mig en hel Del Interesse, og jeg besluttede

ved første givne Lejlighed at sende den som en geologisk Mærkelighed til min Ven Professor Shroeder i New York. Forelobig stak jeg den i Lommen, rejste mig derefter fra Stolen og gik en lille Tur omkring i Haven uden at tænke mere paa denne Hændelse.

Da mit Saar nu næsten var ganske helbredet, tog jeg kort Tid efter Afsked med Mr. Murray og hans gæstfri Hjem. Nordstaternes Armeer vare alle Vegne sejrige og trak sig sammen om Richmond, min Hjælp var altsaa overflødig, og jeg begav mig tilbage til Brooklyn. Der genoptog jeg min Praksis og ægtede kort efter den velbekendte Xylograf Josiah Vanburgers næstældste Datter. I Løbet af faa Aar skaffede jeg mig en anset Stilling og vandt betydeligt Ry for min dygtige Behandling af Lungesygdomme. Jeg havde endnu stadig den sorte Sten i min Lomme og fortalte ofte, paa hvilken dramatisk Maade den var kommen i mit Eje. Jeg gjorde ogsaa Alvor af at vise Professor Shroeder den, og baade min Anekdote og Stenen interesserede ham meget. Han mente, at den var et Stykke af en større Meteorsten, og at dens Lighed med et Menneskeore ikke var tilfældig, men at den var bleven formet saaledes af Menneskehænder.

»Det skulde ikke undre mig,« sagde Professoren, »om den oprindelig havde siddet som Ore paa en Statue i overnaturlig Størrelse, skønt jeg ganske vist knap kan forstaa, hvorledes et saa haardt Materiale kan være bleven bearbejdet til saa stor Fuldkommenhed, thi Mesteren har øjensynlig været lige saa akkurat som kunsthærdig. Skulde den høre til en saadan Statue, da kunde jeg have stor Lyst til at se denne.«

Det samme tænkte jeg — den Gang, senere har jeg forandret Mening.

De næste syv-otte Aar af mit Liv henrandt roligt og stille uden større Begivenheder. Sommer fulgte paa Vaar, og Vaar fulgte paa Vinter uden nogen Forandring i min Stilling eller Levemaade. Da min Praksis var bleven større, end jeg kunde

overkomme, tog jeg en ung Læge, J. S. Jackson, til Amanuensis. De uophørlige Anstrengelser, som en Mand i min Stilling er udsat for, tog imidlertid haardt paa mig, og jeg blev til sidst saa svag, at min Hustru ikke lod mig have Ro, før jeg havde konsulteret min Kollega ved Samaritan Hospitalet, Dr. Kavanagh Smith. Han undersøgte mig og fandt en Forhærdelse i den højre Lungespids, hvorefter han foreskrev mig en streng diætetisk Leve-maade og raadede mig til at foretage en længere Sorejse.

Jeg har altid haft Lyst til at se mig om i Verden; denne Lyst havde jeg hidtil saa temmelig været hindret i at tilfredsstille, nu var her jo imidlertid en Lejlighed til at forlige Lysten med Pligten: jeg var derfor meget stemt for at følge den sidste Del af min Kollegas Raad, og min Rejse blev endelig afgjort, da jeg en Dag mødte den unge Russel af Firmaet Russel & White, som tilbød mig fri Rejse paa sin Faders Skib »*Marie Celeste*«, der om nogle faa Dage skulde afgaa fra Boston..

»Det er et hyggeligt lille Skib,« sagde han, »og Tibbs, Kap-tajnen, er en fortræffelig Fyr. Naar det er Sundheden, det gælder, saa er et Sejlskib ogsaa langt at foretrække for et Damp-skib.«

Jeg var selv af denne Mening og tog med det samme mod det venlige Tilbud.

Det havde fra først af været min Bestemmelse, at min Hustru skulde ledsage mig paa Rejsen; men da hun altid meget daarlige har kunnet taale Soen, og der var særlige Forhold, som gjorde hendes Nærværelse i Hjemmet ønskelig, saa blev det nu besluttet, at jeg skulde rejse alene, og jeg takker min Gud den Dag i Dag, at han styrede det saaledes. Hvad min Praksis angik, saa stode jeg paa, at min unge, dygtige Amanuensis nok kunde besørge den alene for en kort Tid.

Jeg ankom til Boston den 12. Oktober 1872 og begav mig straks hen til Firmæets Kontor for at takke Rederne for deres

Venlighed. Medens jeg sad i et af de forreste Kontorlokaler og ventede paa at blive indladt, vakttes min Opmærksomhed pludselig ved at høre Ordene »*Marie Celeste*« blive udtalte. Jeg saa mig omkring og fik Øje paa en meget høj, mager Mand, der lænede sig ind over Skranken og udsurgte Kontoristen paa den anden Side. Hans Ansigt var vendt halvt om mod mig, og jeg kunde se, at han havde Negerblod i sig. Han var i det mindste Kvarteron om ikke Mulat. Hans krumme Ørnenæse og lange, stride Haar vidnede om den hvide Krydsning, men de sorte, urolige Øjne, den sandselige Mund og de glinsende hvide Tænder forraadte den afrikanske Herkomst. Hans Ansigtssfarve var sygeliggul, og da han filmed var i højeste Grad koparret, virkede hans Udseende meget utiltalende, ja, næsten frastødende. Men han talte med blod, melodisk Stemme og i vel valgte Ord og gjorde i det hele taget Indtryk af at være en dannet Mand.

»Det er angaaende nogle Oplysninger om »*Marie Celeste*«, jeg tillader mig at ulejlige Dem,« gentog han, idet han lænede sig over mod Kontoristen. »Den sejler i Overmorgen, ikke sandt?«

»Jo Sir,« sagde den unge Kontorist, ojetsynlig imponeret ved en stor Diamantknaps Funklen i den fremmedes Skjortebryst.

»Hvor gaar den hen?«

»Til Lissabon.«

»Hvor stort er Mandskabet?«

»Syv Mand.«

»Er der Passagerer?«

»Ja, To. En af vore unge Mænd her fra Forretningen og saa en Doktor fra New York.«

»Ingen Herrer fra Syden?« spurgte den fremmede ivrig.

»Nej, Sir.«

»Er der Plads for endnu en Passager?«

»Ja, der er Plads for tre endnu,« svarede Kontoristen.

»Saa gaar jeg med,« sagde Kvarteronen bestemt. »Jeg vil bestille Plads med det samme. Vil De behage at indskrive mig — Mr. Septimius Goring fra New Orleans.«

Kontoristen udfyldte en Blanket og rakte den fremmede den, idet han pegede paa en aaben Plads forneden. Da Mr. Goring bojede sig over Papiret for at underskrive, blev jeg meget ubehagelig berørt ved at opdage, at Fingrene paa hans højre Haand vare huggede af, og at han maatte holde Pennen mellem Tommelfingerea og Haandfladen. Jeg har set Tusinder blive saarede paa Slagmarken, og jeg har hjulpet til ved enhver tænkelig Amputation, men aldrig for er jeg dog bleven greben af en saadan Væmmelse, som da jeg saa hin store, brune, svampelignende Haand med den ene Finger stikkende frem. Han brugte den imidlertid behændig nok; med et Par hurtige Sving skrev han sit Navn, nikkede til Kontoristen og slentrede ud af Kontoret, netop som Mr. White sendte Bud ud, at han nu var parat til at modtage mig.

Samme Aften gik jeg ned til »*Marie Celeste*« for at kigge paa min Kahyt; den var yderst hyggelig og pyntelig især af et saadant lille Sejlskibs at være. Mr. Goring, som jeg havde set om Formiddagen, skulde have den ved Siden af, og lige over for var Kaptajnens samt en mindre, bestemt for Mr. John Harton, den unge Fuldmægtig. Disse fire Smaarum laa to og to paa hver Side af den Gang, der førte fra Dækket ned til Salonen. Denne sidste var meget komfortabelt indrettet og smukt udstyret med Egetræs- og Mahognipanel, Brysseler Tæpper og Fløjelssofaer. Jeg var yderst tilfreds med det hele, ogsaa med Kaptajnen, en ægte Somand med et barsk Udseende, en gennemtrængende Stemme og et muntret Væsen. Han bod mig et hjerteligt Velkommen om Bord og vilde absolut have, at vi skulde dele en Flaske Vin nede i hans Kahyt.

Her fortalte han mig, at han havde i Sinde at tage sin

Hustru og deres yngste Barn med paa Rejsen, og at han haabede, om da ellers alt gik godt, at naa Lissabon om en tre Ugers Tid. Vi havde en meget fornuftelig Samtale, og da vi skiltes, var det, som om vi vare gamle Venner; han anbefalede mig at lægge den sidste Haand paa Rejseforberedelserne tidlig næste Formiddag, da det var hans Agt at afgaa ved Middagstid, eftersom han nu havde Ladningen indstuvet.

Jeg gik tilbage til mit Hotel, hvor der laa Brev til mig fra min Hustru, og efter at have nydt en styrkende Sovn om Natten, begav jeg mig om Bord næste Morgen. Fra dette Tidspunkt af kan jeg nøjes med at afskrive min Dagbog, som jeg forte fra den allerførste Dag for at bryde lidt af den lange Sorejses Ensformighed. Den kan paa sine Steder forekomme noget tor; men til Gengæld er den fuldt ud paalidelig; thi den blev som sagt fort fra Dag til Dag.

16. Oktober. — Kastede los Kl. 2 $\frac{1}{2}$ og blev bugseret ud i Bugten, hvor Bugserdamperen forlod os; og med alle Sejl oppe skummede vi ud til Havs med en Fart af omtrent 9 Knob i Timen. Jeg stod oppe paa Hytten og iagttog, hvorledes Amerikas lave Kyst lidt efter lidt sank ned under Horisonten, indtil Aften- taagen skjulte den for mit Blik. Et enkelt rodt Lysskær vedblev imidlertid ligesom ulykkevarslende at flimre bag ved os og kastede som et Blodspor paa Vandet; det er endnu synligt, medens jeg skriver, skont det nu er svundet ind til en lille Prik.

Kaptajnen er i daarligt Humor; thi to af hans Matroser narrede ham i sidste Ojeblik, og han blev derfor nødt til at hyre et Par Negre, der tilfældigvis drev om nede ved Kajen. De udeblevne Matroser vare ellers stotte, paalidelige Mænd, der havde været med ham paa flere Rejser, og deres Udeblivelse maatte baade undre og ærgre ham. Naar et Skibsmandskab kun bestaar af syv Matroser, er Savnet af to helbefarne Mænd meget føleligt og alvorligt; thi Negrene kunne vel tage deres Vagt ved Roret og

bruges til at spule Dækket; men i haardt Vejr ere de til liden Nytte. Vor Kok er ogsaa Neger, og Mr. Septimius Goring har en farvet Dreng med sig, saa vi ere et noget broget Selskab. Fuldmægtigen, John Harton, lader til at være en Akquisition, han er en munter, fornøjelig ung Mand. Det er mærkeligt, saa lidt den sande Lykke er afhængig af Rigdom! Harton ejer slet intet og vil nu ud at søge sit Erhverv i et fremmed Land, og dog er han saa lystig og lykkelig, som tænkes kan. Goring derimod er rig, hvis jeg ikke tager meget fejl, og det er jeg ogsaa; men jeg ved, at jeg har daarlige Lunger, og Goring har vist endnu værre Genvordigheder at trækkes med, efter hans Miner at domme. Hvilken slaaende Modsætning mellem os to og den glade, fattige Kontorist!

17. Oktober. — I Dag til Morgen viste Mrs. Tibbs sig for første Gang paa Dækket. Hun er en livlig, energisk Kvinde med et allerkæreste lille Barn, der lige er begyndt at kunne tale rent. Den unge Harton lagde straks Beslag paa Drengen og forte ham med ind i sin Kahyt, hvor han uden Tvivl vil lægge Grunden til fremtidige Daarligheder i Drengens Mave. Vejret er saa roligt, som vi kunne ønske os det, med en frisk, jævn Brise fra Vest—Syd—Vest. Skibet gaar saa støt, at man næppe skulde tro, det bevægede sig, naar man ikke hørte Blokkenes Knagen og Knirken, Sejlenes Blafren og saa Skummet i vor Kolvandslinie. Spadserede hele Morgenen med Kaptajnen paa Skansen. Jeg tror, at den friske, skarpe Luft allerede har gjort mine Lunger godt; thi Motionen trættede mig ikke det mindste. Tibbs er en sjælden intelligent Mand, og vi fik os en meget interessant Samtale om Maurys Observationer angaaende Havstrømningerne. Vi sluttede med at gaa ned i hans Kahyt for at kigge i Maurys Værk. Der fandt vi til Kaptajnens store Overraskelse Goring; thi det er ikke Skik, at Passagerer betræde denne Helligdom, med mindre de faa udtrykkelig Indbydelse dertil. Han bad imidlertid om Und-

skyldning for sin Indtrængen, han kendte endnu ikke rigtig til Skik og Brug om Bord, sagde han, og den godmodige Sømand nøjedes med at le ad det hele og bad ham blive og deltage i vor Samtale.

Goring pegede paa Kronometrene, hvis Kasse han havde aabnet, og bemærkede, at han havde staaet og beundret dem. Han har øjensynlig en Del praktisk Kendskab til matematiske Instrumenter; thi han kunde straks se, hvilket der var det nøjagtigste af dem, og vidste ogsaa næsten paa en Prik, hvad de havde kostet. Derefter begyndte han at tale med Kaptajnen om Kompassets Misvisning og daglige Vandringer, og da vi kom tilbage til Havstrømningerne, vidste han ogsaa Besked om dem.

I det hele taget vinder han ved nærmere Bekendtskab. Han er en kundskabsrig og dannet Mand; hans Stemme og Maade at tale paa er meget behagelig og staar i afgjort Modsætning til hans Ansigt og Skikkelse.

Middags-Observationen viste, at vi havde sejlet 220 Somil. Henimod Aften friskede Vinden en Del op. Første Styrmand lod Topsejlet og Bramsejlene beslaa, da han ventede en stormfuld Nat. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at Barometret var faldet ikke saa lidt. Jeg haaber dog, at vor Rejse ikke vil blive alt for ublid; thi jeg er ikke nogen stor Søhelt, og mit Helbred vil utvivlsomt have mere Skade end Gavn af Rejsen, hvis Vejret bliver haardt. For Skibets Styrke nærer jeg imidlertid ingen Frygt, og jeg har den største Tillid til Kaptajnens Sømandskunst. Efter Aftensmaaltidet spillede jeg Skak med Tibbs, og Harton gav os et Par Numre paa sin Violin.

18. Oktober. — De truende Vejrspaadomme for sidste Nat gik ikke i Opfyldelse; thi Blæsten døde hen igen, og nu ligge vi i Vindstille. Havet er ganske blankt, kun hist og her kruset af en lille Luftning, der dog ikke er tilstrækkelig til at fylde vore Sejl. Luften er koldere, end den var i Gaar, og jeg har taget en af de

tykke Uldtrojer paa, min Hustru strikkede til mig. Harton kom ind hos mig i Morges, og vi røg et Par Cigarer sammen. Han siger, at han kan erindre at have set Goring i Ohio i 69. Der var dengang ligesom nu, lader det til, noget mystisk ved ham. Han drev omkring, tilsyneladende uden Beskæftigelse og var yderst tilbageholden angaaende sine egne Affærer. Manden interesserer mig en hel Del som Genstand for psykologisk Studium. Ved Frokosten i Morges fik jeg pludselig hin ubestemte Fornæmmelse af Ubehag, der fremkaldes, naar nogen sidder og stirrer paa en, og da jeg hastig saa op, mødte mine Øjne hans, der hvilede paa mig med et Blik saa skarpt, at det næsten grænsede til Vildhed; men Udtrykket mildnedes i samme Øjeblik, jeg opfangede Blikket; og han gjorde en eller anden intetsigende Bemærkning om Vejret. Mærkeligt nok fortæller Harton, at han gjorde den samme Erfaring i Gaar oppe paa Dækket.

Jeg har lagt Mærke til, at Goring ofte taler til de farvede Matroser, naar han driver omkring paa Skibet — et Træk hos ham, som jeg godt kan lide; thi det er ellers almindeligt, at Mulatter og Kvarteroner aldeles overse dem, der have mere Negerblod i sig, og behandle dem med større Haan og Foragt end selv en hvid vilde gore. Hans sorte Opvarter er ham øjensynlig meget hengiven, hvilket ogsaa taler til hans Fordel. Alt i alt er Manden en højst forunderlig Blanding af temmelig uforligelige Egenskaber, og han vil sikkert give mig gunstig Lejlighed til stadige Observationer under hele vor Rejse.

Kaptajnen er gnaven paa sine Kronometre, der ikke vise nojagtig den samme Tid. Han siger, det er første Gang, de have været uenige. Paa Grund af deres Uoverensstemmelse kunde vi i Dag ikke foretage vore Middagsobservationer; men Kaptajnen mener, at vi have tilbagelagt omtrent 170 Mile siden i Gaar Middags. Det slog til, hvad Kaptajnen forudsagde, at de sorte Matroser vare meget tarvelige Somaend; men da de begge to godt forstaa at

haandtere Rattet, skiftes de til at styre, og de andre dueligere Matroser maa saa passe Sejlene. Dette kunde jo synes Smaating, som ikke ere værd at spille Pen og Blæk paa; men om Bord maa man tage til Takke med at interessere sig for Bagateller. Synet af en Hval i Eftermiddags foraarsagede stort Røre og megen Snakken iblandt os.

19. Oktober. — Vinden er kold, derfor er jeg klogelig bleven nede i min Kahyt hele Dagen. Jeg krøb kun ud af den, da jeg skulde spise til Middag. Naar jeg ligger i min Køje, kan jeg uden at rejse mig naa baade mine Bøger, Piber og hvad andet, jeg ellers ønsker mig; det er da een Fordel ved saadanne Smaarum. Mit gamle Saar begyndte at smerte lidt i Dag; det er vel sagtens paa Grund af Kulden. I Aftes kom Harton ind med Kaptajnens lille Son, og bagefter kom Kaptajnen selv, saa jeg havde et helt lille Selskab hos mig.

20. og 21. Oktober. — Endnu koldt med stadig Støvregn, saa det har ikke været mig muligt at forlade Kahytten. Denne Indespærring gør mig helt svag og modfalden. Goring kom ind for at se til mig, men det Besøg skulde ikke opmuntre mig meget; thi han sagde næppe et eneste Ord, men fordrev Tiden med at sidde og stirre paa mig paa sin ejendommelige, irriterende Maade. Til sidst rejste han sig da og listede ud af Kahytten uden at sige et Ord. Jeg begynder at faa Mistanke om, at Manden ikke er rigtig i Hovedet. Som før omtalt ligger hans Kahyt lige op til min; de ere kun adskilte ved et tyndt Skillerum af Træ, der er revnet paa mange Steder, og Revnerne ere saa store, at jeg, naar jeg ligger i min Køje, ikke kan undgaa at se, hvad han tager sig for derinde. Uden at jeg har til Hensigt paa nogen Maade at udspejde ham, ser jeg ham stadig bøje sig over noget, der ser ud til at være et Kort, og at have travlt med Blyant og Kompas. Jeg har nok lagt Mærke til, at han viser stor Interesse or alt, hvad der angaar Navigation; men det forbavser mig dog,

at han vil gøre sig den Ulejlighed saaledes for sin egen Fornøjelse at beregne Skibets Kurs. Naa. — det er jo en uskyldig Tidsfordriv, og uden Tvivl sammenholder han sine Resultater med Kaptajnens.

Jeg vilde ellers nok ønske, at denne Mand ikke optog mine Tanker saa meget. Natten mellem den 19. og 20. havde jeg en Slags Mareridt, hvori det forekom mig, at min Køje var en Ligkiste, at jeg laa udstrakt i den, og at Goring stod og vilde somme Laaget til, medens jeg krampagtig kæmpede for at skubbe det til Side. Selv efter at jeg var vaagnet op, forekom det mig endnu i nogen Tid, at jeg laa i Kisten. Som Læge ved jeg jo, at et saadant Mareridt kun skyldes Forstyrrelser i Blodomløbet i de to Hjernehalvkugler, og dog kan jeg i min nuværende Svaghedstilstand ikke afryste det uhyggelige Indtryk, som Drømmen fremkaldte hos mig.

22. Oktober. — En smuk Dag; næppe en Sky at se paa Himlen, og en frisk Brise fra Syd-Vest, der driver os hastig den rette Vej. Der har øjensynlig været haardt Vejr her i Nærheden; thi der gaar en svær Dønning, og Skibet vugger saaledes, at Fokkeraaens Spids næsten dyppes i Vandet. Fik en meget forfriskende Vandring oppe paa Skansen, skønt rigtig søvant er jeg endnu ikke. Mange Smaafugle — Bogfinker, saa vidt jeg kunde se — dalede ned paa Rigningen og satte sig til Hvile.

Kl. 4.40 Efterm. — Medens jeg gik oppe paa Dækket i Formiddags, horte jeg et skarpt Knald nede i Retning af min Kahyt. Jeg ilede derned og saa, at jeg kun ved et Tilfælde var undgaaet Døden. Goring har nok, saa vidt jeg kan forstaa, staaet og rensat en Revolver inde i sin Kahyt, og saa er et af Løbene, som han troede uladet, gaaet af. Kuglen er gaaet gennem Skille rummet og ind over min Køje og har boret sig ind i Træværket lige i Linie med det Sted, hvor mit Hoved plejer at befinde sig. Jeg har været i Ilden saa ofte og er ikke tilbøjelig til at overdrive

slige Farver; men sikkert er det, at hvis jeg havde ligget i Køjen, saa var jeg bleven skudt. Den stakkels Goring vidste ikke af, at jeg om Morgenens var gaaet op paa Dækket, og maa derfor være bleven forfærdelig forskrækket. Jeg har heller aldrig set et saadant Oprør i et Menneskes Ansigt, som da han, idet han styrtede ud af sin Kahyt med den rygende Revolver i Haanden, mødte mig Ansigt til Ansigt, da jeg kom ned fra Dækket. Naturligvis strømmede han over af Undskyldninger og Beklagelser; men jeg nøjedes med at le af Vaadeskuddet.

Kl. 11 Efterm. — Der er sket en Ulykke saa uventet og saa forfærdelig, at Pistolskuddet svinder ind til en ren Ubetydelighed. Mrs. Tibbs og hendes Barn ere forsvundne — sporløst forsvundne. Jeg er saa bestyrtet, at jeg næppe kan nedskrive de nærmere, sorgelige Omstændigheder. Omtrent Kl. 8½ kom Tibbs aldeles hvid i Ansigtet styrtende ned i min Kahyt og spurgte mig, om jeg ikke havde set hans Hustru. Jeg svarede nej. Saa løb han ganske forvildet ind i Salonen og begyndte at famle omkring for at finde hende der. Jeg fulgte efter ham og søgte at berolige ham, men det var forgæves, at jeg anstrengte mig for at bevise ham, at hans Frygt var latterlig. Vi søgte saa omkring over hele Skibet i halvanden Time, men der var ikke det mindste Spor at opdage af den savnede Kvinde og Barnet. Stakkels Tibbs blev til sidst aldeles hæs af at raabe paa hende. Selv Matroserne, der til daglig Brug ere yderst flegmatiske, bleve dybt bevægede ved at se hans Jammer, idet han barhovedet og med uordnet Klædedragt løb omkring paa Dækket og med feberagtig Ængstelse søgte efter sin Hustru og Dreng alle mulige og umulige Steder, samt med hjerteskerende Vedholdenhed kom tilbage til hver enkelt for at spørge, om de dog ikke havde set noget til dem.

Mrs. Tibbs var set sidste Gang Kl. henvend 7. Da stod hun med Doddy paa Hytten for at lade ham trække frisk Luft, før han skulde lægges i Seng. Foruden disse to var der ikke andre

deroppe end den sorte Matros ved Rattet, og han nægter at have set noget til hende. Der er noget højst gaadefuldt over hele Sagen. Min Tro er nu, at Drengen har hoppet omkring deroppe og derved er kommen til at falde over Bord, og at Moderen saa i fortvivlet Iver efter at gribe ham eller redde ham er falden bagefter. Paa anden Maade kan jeg ikke forklare mig denne dobbelte Forsvinden. Det er meget forstaaeligt, at denne Tragedie har kunnet finde Sted, uden at Manden ved Rattet har set det; thi det var allerede mørkt, da det skete, og Salonens Skylight, der rager temmelig højt op, skjuler den største Del af Skansens Dæk.

Men hvorledes det nu end er gaaet til, saa er det en skrækkelig Begivenhed, der har kastet en dyb Skygge over vor Rejse. Styrmanden har straks lagt Skibet om, men naturligvis er der ikke det ringeste Haab om at finde dem. Kaptajnen ligger aldeles utrøstelig i sin Kahyt. Jeg gav ham en stærk Dosis Opium i hans Kaffe for i det mindste for nogle faa Timer at døde hans Kval og Jammer.

23. Oktober. — Vaagnede med en ubestemt Følelse af Tungsind og Ulykke; men jeg maatte først tænke mig noget om, før det gik op for mig, hvad der var hændet den foregaaende Aften. Da jeg kom op paa Dækket, saa jeg den stakkels Kaptajn staa og stirre paa den uendelige Havflade bag ved os, den, der har opslugt det kæreste, han ejede. Jeg forsøgte at tale til ham, men han vendte sig brat fra mig og begyndte med rastløse Skridt og med nedbøjet Hoved at gaa op og ned ad Dækket. Selv nu, da alt Haab skulde synes at være ude, kan han dog ikke gaa forbi en af Baadene eller et Stykke Sejldug uden at kigge ned under dem. Han ser ti Aar ældre ud end i Gaar Morges. Harton er ogsaa helt ude af sig selv, for han var kommen til at holde saa meget af den lille Doddy. Ogsaa Goring tager sig det meget nær; i det mindste har han lukket sig inde i sin Kahyt hele Dagen, og da jeg kastede et flygtigt Blik ind til ham, saa jeg

ham sidde med Hovedet støttet i begge Hænder som i sorgmodige Drømmerier. Jeg tror, at der hviler en uheldig Skæbne over Skibet. Hvor min Hustru dog vil blive rystet, naar hun hører om denne Ulykke! Dønningen har nu lagt sig, og vi gøre omtrent 8 Knob for en jævn lille Brise og med alle Sejlene oppe. Styrmanden Hyson er nu den egentlige Fører af Skibet; thi vel gør Tibbs, hvad han kan for at tage sig sammen og gøre sin Pligt; men det er ham dog umuligt at holde Tankerne tilstrækkelig sammen til at navigere Skibet.

24. Oktober. — Er Skibet forbandet? Er vel nogen Rejse begyndt saa heldig og lovende, for derefter at forandre sig saa sørgelig? Tibbs skød sig i Nat. Jeg vaagnede omtrent Kl. 3 i Morges ved et højt Knald, sprang straks ud af min Køje og styrtede ind i Kaptajnens Kahyt for at se, hvad der var sket; jeg anede det værste. Men saa hurtig jeg var, havde Goring dog været hurtigere; thi han stod allerede inde i Kahytten, bøje sig over Kaptajnens Lig. Det var et skrækkeligt Syn; thi hele Hovedet var sprængt, og det lille Rum svømmede med Blod. Pistolen laa ved Siden af ham paa Gulvet, ligesom den var falden ud af hans Haand. Han havde øjensynlig stukket den i Munden og saa trukket af. Goring og jeg løftede ham op og lagde ham i Køjen. Alle Matroserne vare ogsaa styrtede ned i Kahytten, og de fem hvide Mænd vare dybt grebne af Sorg; thi det var gamle Matroser, der havde sejlet med ham i mange Aar. De saa meget modfaldne ud og mumlede en hel Del til hinanden indbyrdes; en af dem erklærede endogsaa højt og lydeligt, at Skibet var forhekset. Harton hjalp os at gøre Liget i Stand, og vi syede det saa ind i Sejldug. Kl. 12 blev Fokkeraaen halet bak, og vi overgav Kaptajn Tibbs jordiske Levninger til Dybet. Goring læste den engelske Kirkes Begravelsesformular over ham. Vinden er frisket op, og vi have gjort 10 Knob hele Dagen, undertiden 12. Jo hurtigere, vi naa Lissabon og komme bort fra dette Ulykkesskib, des

gladere vil jeg være. Jeg har en Fornæmmelse, som om vi befinde os i en flydende Ligkiste. Det er ikke at undres over, at de stakkels Matroser ere noget overtroiske, naar jeg, der dog skulde være en oplyst Mand, plages af slige Fantasier.

25. Oktober. — Har gjort en god Fart hele Dagen. Jeg føler mig stadig meget urolig og nedtrykt.

26. Oktober. — Goring, Harton og jeg havde en Samtale oppe paa Dækket i Morges. Harton forsøgte at pine ud af Goring, hvad for en Stilling han egentlig beklædte, og hvorfor han rejste til Europa; men Mulatten afparerede alle Spørgsmaal, og vi fik ingen Oplysninger. Til sidst lod det til, at han blev lidt fornærmet over Hartons haardnakkede Udfritten, han vendte sig i alt Fald brat fra os og gik ned i sin Kahyt. Jeg undrer mig tit over, hvorfor denne Mand interesserer os saa meget! Det maa vel være hans ejendommelige, afskrækkende Ydre i Forening med hans øjensynlig store Rigdom, der pirrer vor Nysgerighed. Harton har faaet den Tro, at han er en Opdagelsesbetjent, som er paa Spor efter en Forbryder, der er flygtet til Portugal, og at han har valgt denne usædvanlige Maade at rejse paa for at kunne ankomme ubemærket og uforvarende slaa ned paa den eftersøgte. Jeg synes nok, at denne Formodning ligger noget fjernt, men Harton grunder den paa en Bog, som Goring engang glemte oppe paa Dækket, og som Harton stjal sig til at kigge lidt i. Det lod til at være en Slags Scrap-Bog, den indeholdt talrige Udklip af amerikanske Aviser, og alle disse Udklip indeholdt Beretninger om Mord, der i den sidste Snes Aar eller saa vare begaaede i de forenede Stater. Men det mærkeligste var imidlertid, at det allesammen vare Mord, hvis Gerningsmænd aldrig vare bragte for Lyset. Maaden, hvorpaa Mordene vare forøvede og den myrdedes sociale Stilling, var højst forskellig, men alle Meddelelser sluttede med en og samme Vending, nemlig — at Morderen endnu ikke kendtes, men at Politiet haabede snart at faa fat i ham. — Ganske vist synes dette at bekræfte Hartons

Formodning, skønt det kunde jo ogsaa være en Slags Grille hos Goring at samle paa slige Optegnelser, eller maaske var det Materiale til et eller andet Værk. I alt Fald var det noget, der ikke vedkom os.

27. og 28. Oktober. — Stadig gunstig Vind, og vi blive ved med den gode Fart. Det er underligt, saa let et Individ kan falde ud af sin Plads og blive glemt; der bliver nu næsten aldrig talt om Tibbs; Hyson har taget hans Kahyt i Besiddelse, og alt gaar som før. Hvis ikke Mrs. Tibbs Symaskine endnu stod paa Bordet derinde, kunde man næsten tro, at den ulykkelige Familie slet ikke havde eksisteret.

Der er indtruffet endnu et Ulykkestilfælde om Bord i Dag, dog heldigvis ikke noget meget alvorligt. En af vore hvide Matroser gik ned i Lasten for at hente en Rulle Tov, da en af Lugerne, som han havde løftet til Side, kom bragende ned efter ham. Han frelste Livet ved at springe til Side, men hans ene Fod blev omtrent knust, saa han vil ikke kunne være til megen Nytte under Resten af Rejsen. Han skyder Skylden for sit Uheld paa en af de sorte Matroser, der hjalp ham at lægge Lugen til Side; men Negeren siger, at Lugen faldt, fordi Skibet rullede. Hvad Grunden nu end er, saa reducerer denne Hændelse endnu yderligere vort i Forvejen altfor faatallige Mandskab. Disse uophørlige Ulykker synes at nedtrykke Harton; thi han har helt mistet sin sædvanlige Munterhed. Goring er den eneste, som bevarer det gode Humør. Jeg ser ham endnu stadig arbejde med sit Kort inde i sin egen Kahyt. Hans nautiske Kundskaber vilde komme os til gode, hvis noget skulde tilstøde Hyson — hvad Gud forbyde.

29. og 30. Oktober. — Vinden stadig gunstig, og Farten lige-saa. Alt roligt om Bord; intet af Betydning forefaldet.

31. Oktober. — Min daarlige Lunge i Forbindelse med Rejsens sørgelige, oprivende Begivenheder har rystet mit Nerve-

system i den Grad, at selv den ubetydeligste Hændelse angriber mig. Jeg kan næppe selv tro, at jeg er den samme Person, som under den heftigste Kugleregn i Slaget ved Antietam stod og underbandt den ydre Tarmarterie, en Operation, der fordrer den største Ro og Nøjagtighed. Jeg er saa nervøs som en Kvinde. Jeg laa og dosede hen sidste Nat omtrent ved det fjerde Glas i Forstevagten og søgte forgæves at falde rigtig i Søvn. Der var intet Lys i min Kahyt, men Maanen kastede en tynd Lysstribe ind gennem Koojet, saa at der tegnede sig en klar Lysskive paa Døren. Medens jeg laa i min Kojе og fæstede mine halvtilslørede Øjne paa denne med en vag Fornæmmelse af, at den lidt efter lidt flød ud i taaget Ubestemthed, alt som mine Sanser slumrede ind, vækkedes jeg pludselig til fuld Bevidsthed derved, at en sort, mindre Skive kom til Syne midt i den større lysende. Jeg laa ganske stille og stirrede paa Synet, næsten uden at trække Vejret. Lidt efter lidt blev den sorte Skive større og tydeligere, og til sidst saa jeg, at det var en Haand, som blev stukken gennem den halvt aabnede Dør — en Haand, der, som jeg med en Rædsels-gysen bemærkede, ikke havde mere end een Finger. Døren blev forsigtig aabnet, og Gorings Ansigt fulgte efter Haanden. Det kom til Syne midt i Lysskiven, og omrammedes ligesom af en spogelseagtig Glorie, der yderligere fremhævede hans afskyelige Ansigtstræk. Det forekom mig, at jeg aldrig havde set et saa djævelsk og grusomt Udtryk paa noget menneskeligt Ansigt. Hans Øjne vare højt opspilede og stirrende, hans Læber tilbage-trukne, saa at hans skinnende hvide Tænder traadte skarpt frem, og hans stride, sorte Haar stod ud til Siderne som stive Børster ligesom Hætten paa en Cobra.

Denne pludselige og lydløse Tilsyneladelse virkede i den Grad skræmmende paa mig, at jeg rystende over hele Kroppen sprang op i Kojen og rakte Haanden ud efter min Revolver. Imidlertid blev jeg yderlig flov over min Opførsel, da han traadte

nærmere og i de høfligste Udtryk forklarede mig Grunden til sin Indtræden. Han havde faaet saadan en Tandpine, stakkels Fyr, og havde derfor tilladt sig at komme ind for at bede om lidt Laudanum, som han vidste, jeg havde i mit lille Rejseapotek. Det var altsaa af Smerte, at han havde fortrukket Ansigtet saa afskyeligt. Jeg gav ham tyve Draaber, og han gik straks derpaa ind til sig selv igen efter at have overøst mig med Taksigelser. Men denne ubetydelige Hændelse har desuagtet angrebet mig i høj Grad, og jeg har følt mig ilde tilpas hele Dagen.

Her vil jeg springe over otte Dage af min Dagbog, da der i den Tid slet intet nævneværdigt er hændet.

7. November. — Harton og jeg sad oppe paa Hytten hele Formiddagen; thi nu da vi ere komne ned paa lidt sydligere Breddegrader, er Vejret blevet meget varmere. Vi gore nu Regning paa at have tilbagelagt de to Tredjedele af Vejen. Hvor det skal være os en stor Glæde at se Tajos grønne Bredder og forlade dette ulyksalige Skib for bestandig! Jeg bestræbte mig for at opmuntre Harton lidt i Dag og søgte at fordrive Tiden med at fortælle ham nogle af mit tidligere Livs Hændelser. Iblandt andet fortalte jeg ham ogsaa, hvorledes jeg var kommen i Besiddelse af min sorte Sten, og sluttede Beretningen med at tage den omtalte Genstand op af Lommen og vise ham den. Vi bøjede os begge ned over den, og jeg pegede paa de løjerlige Furer paa dens Overflade, da vi mærkede, at en Skygge faldt hen over os, og da jeg kiggede tilbage, saa jeg Goring staa bag ved os og stirre ned over vore Skuldre paa Stenen. Han lod til at være i høj Grad ophidset, skønt han øjensynlig vidste at beherske sig og til Dels skjule sin Bevægelse. Han pegede med sin fæle Tommelfinger et Par Gange paa min Relikvie, før han genvandt sin Fatning saa vidt, at han kunde spørge, hvad det var, og hvor jeg havde faaet fat paa den, og Spørgsmaalet blev fremstødt paa en saa brutal Maade, at jeg vilde have haft god Grund til at blive fornærmet.

naar jeg ikke havde vidst, at Manden ikke var som andre Mennesker.

Jeg fortalte Historien nok en Gang til ham. Han hørte paa den med den største Interesse og spurgte mig, da jeg var færdig, om jeg havde nogen Ide om, hvad Stenen var af. Jeg svarede, at jeg ikke vidste andet herom, end at den var af en Meteorsten. Derefter spurgte han mig, om jeg nogen Sinde havde prøvet dens Virkning paa en Neger. Jeg svarede nej. »Kom«, sagde han, »vi vil se, hvad vor sorte Ven oppe ved Rattet siger om den.«

Han tog Stenen ud af min Haand, gik hen til Matrosen, og de to undersøgte den nu meget nøje. Jeg kunde se Matrosen gestikulere og meget ivrig nikke med Hovedet, som om han med Eftertryk forfægtede sin Paastand, medens hans Ansigt forraadte den højeste Forbavselse, blandet med dyb Ærefrygt.

Lidt efter kom Goring tilbage til os med Stenen i Haanden. »Han siger, at det er en værdiløs og unyttig Ting, der ikke duer til andet end til at kastes over Bord«, sagde han; med disse Ord loftede han Armen og vilde efter al Rimelighed have skilt mig ved min Relikvie ved at kaste den i Havet, hvis ikke den sorte Matros bag ved ham var sprunget til og havde grebet ham om Haandledet. Da Goring saaledes saa sig stoppet, lod han Stenen falde paa Dækket og vendte sig baade arrig og forlegen fra os for at undgaa mine harmfulde Bebrejdelser over hans Ufor-skammethed.

Den sorte Matros tog Stenen op og rakte mig den med et dybt Buk og med alle Tegn paa den dybeste Ærefrygt. Alt dette er mig aldeles uforklarligt. Jeg bliver mere og mere af den Mening, at Goring til sine Tider er gal eller stærkt paa Veje til at blive det. Naar jeg tænker paa den Virkning, Stenen udøvede paa Matrosen, og husker paa, hvilken Ærbødighed Negrene paa Murrays Plantage viste Martha, samt Gorings Forbavselse, da han fik den at se, kan jeg imidlertid ikke tro andet, end at jeg er

kommen i Besiddelse af en mægtig Talisman, der udøver sin Virkning paa hele den sorte Race. Men jeg betror den ikke tiere i Gorings Hænder.

8. og 9. November. — Hvilket prægtigt Vejr vi dog have! Med Undtagelse af en lille Storm have vi ikke haft andet end jævnt, frisk Brise paa hele Rejsen. De to sidste Dage have vi haft endnu bedre Fart end hidtil. Det er en Fornøjelse at staa og iagttage, hvorledes Skummet flyver ud til begge Sider fra Stævnen, idet den pløjer gennem Bølgerne. Solen skinner gennem det, og dens Straaler brydes til talrige smaa Regnbuer — »Sol-Hunde« kalde Matroserne dem. Jeg stod i Dag flere Timer oppe paa Bakken og saa paa dette Syn, omgivet af en Glorie af Regnbuens Farver. Manden ved Roret har sikkert nok fortalt de andre Sorte om min vidunderlige Sten; thi de behandle mig nu alle med den dybeste Ærbødighed. Medens jeg er ved at tale om optiske Fænomener — i Gaar Aftes iagttog vi en højst forunderlig Luftspejling, som Hyson gjorde mig opmærksom paa. Lige Nord for os ragede der højt op over Synskredsen en mørk, trekantet Figur, som tegnede sig meget tydelig og skarpt mod Himlen. Hyson sagde, at den nøjagtig lignede Bjærget Pico de Teyde paa den canariske Ø Teneriffa, set i betydelig Afstand; men hint Bjærg maatte jo i det Øjeblik være i det mindste fem Hundrede Sømil Syd for os. Som sagt — det maa have været en Luftspejling eller maaske en skarp afgrænset sort Sky.

Vejret er meget varmt. Hyson siger, at han aldrig har oplevet en saadan Varme ved denne Aarstid paa disse Breddegrader. I Aftes spillede jeg Skak med Harton.

10. November. — Det bliver varmere og varmere. I Morges kom der en Mængde Landfugle og hvilte sig paa Rigningen, og vi skulde dog endnu være langt fra Land. Varmen er saa stærk, at vi ikke gider gøre andet end drive omkring paa Dækket og ryge Tobak. I Dag kom Goring hen til mig og vilde

spørge mig nøjere ud om min Sten; men jeg svarede ham kort og afvisende; thi jeg har endnu ikke tilgivet ham, at han paa en saa troløs Maade vilde berove mig den.

11. og 12. November. — Vi gaa stadig med stærk Fart. Jeg har aldrig tænkt mig, at der kunde være saa hedt i Portugal; men det er vel ogsaa koldere inde paa Land. Hyson er ogsaa stadig meget forbavset over Heden, ligeledes Matroserne.

13. November. — Der er sket noget højt mærkværdigt, ja, noget ganske uforklarligt. Enten maa Hyson have begaaet utilgivelige Fejltagelser, eller ogsaa maa en eller anden magnetisk Indflydelse have forstyrret vore Instrumenter. Lige i Dagbrækningen raabte Vagten, at de horte Brænding forude, og det forekom Hyson bestemt, at han saa Land fortone sig bagved. Roret blev straks lagt omkring, og skønt vi slet intet Fyr kunde øjne, trivlede dog ingen af os om, at vi vare komne til den portugisiske Kyst en Del tidligere, end vi havde ventet. Men hvem beskriver vor Forbavselse, da Dagslyset afslørede Landskabet for os! Til hver Side af os strakte Brændingen sig i en uendelig lang Linie, store, grønne Bølger rullede ind og brødes til Skyer af Skum. Men hvad øjnede vi bag ved Brændingen? Ikke Portugals grønne Bredder eller dets høje Klipper; men en uhyre Sandslette, der strakte sig ind i Landet, indtil den smeltede sammen med den fjerne Synskreds. Hvor vi stirrede hen, traf Øjet intet andet end gult Sand, der flere Steder var dynget op i fantastiske Høje, af hvilke mange vare flere Hundrede Fod høje, medens andre Strækninger vare saa jævne og flade som et Billard. Harton og jeg, der vare komne op paa Dækket samtidig, saa paa hinanden i Forbavselse, og Harton brast ud i en ustandselig Latter.

Hyson er yderlig skamfuld og paastaar, at Instrumenterne maa være blevne odelagte. Der er ingen Tvivl om, at Landet, vi se for os, er Afrika, og at det i Virkeligheden var Pico de

Teyde, som vi forleden Dag saa ved den nordlige Synskreds. Dengang vi saa Landfuglene, maa vi have passeret tæt forbi de canariske Øer. Hvis vi have fortsat denne Kurs, ere vi nu tæt Nord for Kap Blanco og i Nærheden af de ukendte Landstrækninger, der ligge mellem Havet og det store Sahara. Vi kunne nu ikke gøre andet end se at faa vore Instrumenter rettede og saa sætte Kursen efter vort Bestemmelsessted.

Kl. 8.30. Efterm. — Vi have ligget for Vindstille hele Dagen. Kysten er nu omtrent halvanden Mil fra os. Hyson har grundig undersøgt Instrumenterne, men kan ikke finde nogen Fejl ved dem. — —

Her ender min Dagbog, og jeg maa meddele Resten af min Fortælling efter Hukommelsen; men der er ingen Fare for, at denne skal slaa fejl, dertil have de følgende Begivenheder præget sig alt for dybt i mit Sind. Samme Nat brød Stormen løs, der saa længe havde trukket sammen over vore Hoveder, og jeg erfarede Hensigten med alle de større og mindre Begivenheder, jeg hidtil havde betragtet som tilfældige. Jeg blinde Daare, der ikke for havde set, hvor det alt sammen bar hen! Jeg skal nu fortælle saa nøjagtig som muligt, hvad der videre skete.

Jeg var gaaet ned i min Kahyt henved Kl. 11½ og var i Færd med at gaa til Kojs, da jeg hørte en Banken paa Døren. Da jeg aabnede den, var det Gorings sorte Dreng, som stod derude og skulde hilse mig fra sin Herre og sige, at denne gerne vilde tale et Par Ord med mig oppe paa Dækket. Det forekom mig ganske vist lidt mærkeligt, at han vilde tale med mig paa den Tid af Døgnet; men jeg fulgte dog straks og uden Betænkning med ham op. Næppe havde jeg sat Foden paa Skansen, før jeg blev greben bagfra, kastet om paa Ryggen, og i næste Sekund blev et Lommetørklæde snoret fast om min Mund. Jeg strittede imod, saa godt jeg kunde; men en Ende Tøv blev hurtigt og behændigt surret om Livet paa mig, saa at det holdt Armene ind til Kroppen;

derefter blev jeg bunden til en af David'erne paa den nærmeste Baad, og en Knivspids, der trykkedes mod min Strube, advarede mig mod at stritte yderligere imod.

Natten var saa bælgmørk, at det hidtil havde været mig umuligt at se, hvem Angriberne vare, men da mine Øjne bleve mere vænnede til Mørket, saa jeg, at jeg var omringet af de to Negermatroser, den sorte Kok og Goring. Paa Dækket ved mine Fodder laa en sammenbojet Skikkelse, men jeg kunde endnu ikke skimte, hvem det var.

Hele Overfaldet var sket saa uventet og pludseligt, at jeg endnu ikke rigtig forstod, hvad det skulde betyde. Jeg horte Mændene rundt om mig hviske til hinanden i korte, barske Ord, og jeg folte instinktmæssig, at de var mit Liv, der streedes om. Goring talte med Vrede og Myndighed, men de andre holdt fast ved deres og vilde ikke lystre ham. Til sidst gik de allesammen over til den anden Side af Dækket, saa de skjultes for mit Blik; men jeg kunde endnu høre dem trættes hviskende.

Under alt dette havde jeg tydelig kunnet høre Vagten ovre paa den anden Ende af Dækket le og passiare sammen, og jeg kunde ogsaa skimte dem samlede i en Gruppe, kun lidet drømmende om, hvilke Mørkets Gerninger der udøvedes kun et halvt Hundrede Alen fra dem. Aah, blot jeg kunde have givet dem eet eneste advarende Ord, selv om det saa skulde have kostet mit eget Liv; men det var umuligt; jeg var alt for godt bunden og kneblet. Maanen skinnede nu en Gang imellem frem mellem de mørke Skyer; jeg kunde skimte Brændingens solvhvide Glinsen og bagved den uhyggelige Ørk med dens fantastiske Sandhoje. Jeg skottede nedad og saa, at Manden ved mine Fodder endnu laa der, og medens jeg stirrede paa ham, faldt Maanelyset paa hans opadvendte Ansigt. Store Gud! Selv nu, efter at mere end tolv Aar ere forløbne, ryster mine Hænder, idet jeg skriver, at jeg til Trods for det fortrukne Ansigt og de fremspringende Øjne

genkendte Harton, den unge, fattige Fuldmægtig, der havde været mig til saa stor Opmuntring under Rejsen.

Der krævedes intet Lægeøjeblik for straks at se at han var helt død, og det sammensnoede Tørklæde omkring hans Hals tillige med Knebelen i hans Mund meldte om den lydlose Maade, hvorpaa disse Helvedhunde havde fuldført deres Værk. Medens jeg stirrede paa den stakkels Hartons Lig, stod vor Rejses mange ulykkelige Hændelser pludselig i et nyt Lys for mig. Meget var vel endnu dunkelt og uforklarligt; men i Hovedsagen var Sandheden dog gaaet op for mig.

Jeg horte en Tændstik blive strøget ovre paa den anden Side af Skylighet, og derefter saa jeg Gorings høje, magre Skikkelse træde op paa Lønningen med en Lanterne, der kun kastede Lyset fremad. Han firede den et Øjeblik ned foran Skibssiden, og til min store Forbavselse saa jeg dette Tegn øjeblikkelig blive besvaret af et Lysglimt inde mellem Sandhøjene paa Kysten — et Glimt, der kom og forsvandt saa hurtigt, at jeg ikke vilde have bemærket det, hvis jeg ikke netop havde fulgt Retningen af Gorings Blik. Atter sænkede han Lanternen, og atter kom der et Lysglimt fra Kysten. Derefter traadte han ned fra Lønningen, men derved kom han til at glide paa Dækket og gjorde en saadan Støj, at mit Hjerte kom til at banke heftig i Forventning om, at Vagtens Opmærksomhed dog nu endelig vilde blive henvendt paa hans Foretagender. Men ogsaa dette Haab skuffedes. Natten var rolig, og Skibet laa saa ubevægeligt, at det slet ikke faldt dem ind, at der var nogen Grund til at passe paa. Hyson, der efter Tibbs Død havde Befaling over begge Vagtholdene, var gaaet nedenunder for at stjæle sig til et Par Timers Søvn, og Baadsmanden, der imidlertid skulde føre Tilsynet, stod tillige med de to andre Matroser henne ved Fokkemasten. Magtesløs og stum med Rebene snærende ind i mit Kod og den myrdede liggende

for mine Fodder maatte jeg nu afvente den næste Akt af Tragedien.

De fire Ugerningsmænd stod sammen ovre ved den anden Side af Dækket. Kokken var væbnet med en Kokkenøkse, de to andre havde Knive, og Goring stod med en Revolver. De lænede sig alle op mod Skanseklædningen og saa ud over Vandet, som om de ventede efter noget. Jeg saa en af dem gribe en anden i Armen og pege ud, som for at vise ham noget, og da jeg fulgte Retningen, skimtede jeg en stor mørk Masse, der bevægede sig hen imod os. Da den kom nærmere, saa jeg, at det var en stor Kano, propfuld af Mænd og roet af mindst tyve Aarer. Idet den skod hen under vor Bagstavn, fik ogsaa vor Vagt Øje paa den, og medens de opløftede et højt Skrig, for de agter ud.

Men de vare for sent paa det. En Sværm kæmpestore Negere krob allerede ind over Skansen, og førte af Goring, stormede de hen over Dækket, som en uimodstaaelig Flod. Al Modstand blev tilintetgjort i et Par Sekunder. Den uvæbnede Vagt blev slaaet i Dækket og bundet, og de sovende trukne ud af deres Køjer og gjorde uskadelige paa samme Maade. Hyson gjorde Forsøg paa at forsvare den snævre Gang, der førte ned til hans Kahyt, han raabte om Hjælp, og jeg hørte Larm af Kamp dernede fra. Men der var jo ingen, som kunde hjælpe, og snart saa jeg ham blive slæbt op paa Hytten med Blodet strømmende ned over Ansigtet fra et dybt Saar i Panden. Han blev kneblet ligesom vi andre, og Negrene holdt derpaa Raadslagning om, hvad de skulde gøre med os.

Jeg saa vore sorte Matroser pege hen paa mig og fortælle noget, hvilket modtoges med en forbavset Mumlen og vantro Gebærder af de vilde. Derpaa kom en af dem over til mig, stak Haanden ned i min Lomme, trak den sorte Sten op og holdt den i Vejret. Saa rakte han den til en af de andre, der saa ud til at være deres Hovding, og han undersøgte den saa nøje, som det

svage Lys tillod, derefter mumlede han noget og rakte den til den nærmeste Krieger, som ligeledes efter at have betragtet den opmærksomt mumlede nogle Ord og lod den gaa til den næste, og saaledes vandrede den fra Haand til Haand rundt i hele Kredsen.

Nu sagde Hovdingen nogle faa Ord til Goring i sit vilde Tungemaal, hvorefter Mulatten tiltalte mig paa Engelsk. Jeg kan endnu i Tankerne tydelig se den hele Scene: Skibets høje Master, ad hvilke Maanelyset strømmede ned, forsolvede Ræerne og fik Tovenes Netværk til at træde skarpt frem; Gruppen af de sorte Krigere, der lænede sig paa deres Spyd, den døde Mand ved mine Fodder, de blege Fangers Række, og foran mig den afskyelige Mulat, der i sit hvide Lintøj og sin elegante Klædning dannede en skarp Modsætning til de andre sammensvorne.

»De vil være mit Vidne,« sagde han med den blideste Stemme, »at det ikke er min Skyld, at Deres Liv bliver skaanet. Hvis det stod til mig, da skulde De dø, ligesom alle de andre. Jeg har ikke personligt noget mod hverken Dem eller hine, men jeg har helliget mit Liv til den hvide Races Ødelæggelse, og De bliver den første, der har været i min Vold og dog undgaaet Døden. De kan takke denne Sten for Deres Liv. Disse stakkels Mennesker ære den, og er den virkelig, hvad de antage den for, da have de ogsaa Grund dertil. Skulde det imidlertid vise sig, naar vi komme til Land, at de have taget Fejl, og at det er rent tilfældigt, den har denne Form og er af dette Materiale, da kan intet frelse Deres Liv. Forelobig er det vor Agt at behandle dem godt, saa er der noget, De ønsker at tage med Dem, saa værsgod at gaa ned og hente det.«

Med disse Ord gjorde han Tegn til Negrene, og et Par af dem traadte hen til mig og løste mine Baand, men Knebelen lod de sidde. Jeg blev derefter ledet ned i min Kahyt, hvor jeg stak et Par Værdigenstande i Lommen, samt et Lommekompas og

min Dagbog. Derefter førte de mig atter op paa Dækket, skubbede mig ud over Skanseklædningen og ned i en lille Kano, der laa ved Siden af den store; mine Vogtere fulgte med mig, stødte fra og begyndte at ro ind mod Land. Vi vare vel komne halvandet Hundrede Alen eller saa fra Skibet, da Manden, som sad til Rors, rakte Haanden op; Roerne standsede et Øjeblik og lyttede.

I Nattens Stilhed hørte jeg da en dump, stønnende Lyd, fulgt af en Række Plask i Vandet. Det er alt, hvad jeg ved om mine stakkels Skibsfællers Skæbne. Næsten umiddelbart derefter fulgte den store Kano os, og det forladte Skib blev efterladt, drivende omkring — en sørgelig, spøgelseagtig Masse. Der blev ikke borttaget det allermindste fra det af de vilde. Hele det djævelske Værk blev udført saa sammeligt og maadeholdent, som var det en religios Ceremoni.

Det første graa Dagskær viste sig i Øst, da vi passerede gennem et roligt Sted i Brændingen og naaede Kysten. En 5—6 vilde bleve efterladte ved Kanoerne, de øvrige tog Vejen ind imellem Sandhøjene og førte mig med sig; men de behandlede mig meget blidt og hensynsfuldt. Det var en meget besværlig Vandring; thi ved hvert Skridt sank vi ned til over Anklerne i det løse Flyvesand, og jeg var segnefærdig af Træthed, da vi naaede de indfødtes Landsby, eller snarere Stad; thi den var af meget stor Udstrækning. Hytterne vare runde og tilspidsede foroven omtrent som Bikuber og opførte af sammenpresset Tang, der bandtes sammen af en Slags Kalk; thi fra Kysten og mange Hundrede Mile ind i Landet fandtes der ikke et eneste Træ eller en Sten. Da vi naaede Byen, kom en uhyre stor Menneskemængde af begge Køn sværmende ud for at tage imod os, hylende og skrigende og hamrende paa deres Tom-Tom'er. Saa snart de saa mig, fordoblede de deres Hyl og indtog en meget truende Holdning, der dog ophørte, da min Eskorte havde raabt nogle faa

Ord til dem. En Mumlen af Forbavselse afløste nu Krigsskrigene og Hylene, og hele den tætte Sværm satte sig i Bevægelse ned ad Byens brede Hovedgade, idet den omgav mig og min Eskorte paa alle Sider.

Mine Hændelser hidtil have været meget sælsomme — saa sælsomme, at de, der ikke kende mig, kunne have god Grund til at drage min Fortælling i Tvivl. Men det, der nu følger, er dog endnu sælsommere, og det var det, som min Svoger ikke paa nogen Maade vilde fæste Lid til, hvilket i høj Grad maatte krænke mig. Jeg kan imidlertid ikke gøre andet end med de simpleste og jævreste Ord fortælle, hvad der videre hændte mig, og saa stole paa, at Tiden nok før eller senere skal bevise deres Sandhed.

Midt for Hovedgaden laa der en stor Bygning af samme Form som Hytterne, men ragende højt op over dem. Uden om den var der en Slags Palisadeværk af smukt poleret Elfenben, og dens Dørkarm var dannet af to vældige Stødtænder, hvis Rødder vare nedgravede i Jorden, og hvis Spidser mødtes foroven, medens Aabningen lukkedes af et tykt Forhæng, rigt baldyret med Guld.

Vi styrede vore Fjed hen imod dette imponerende Bygningsværk; men da vi naaede Indgangen til Palisaderne, standsede Sværmen og kastede sig paa Knæ, medens jeg af Stammens Ældste og nogle faa af dens Høvdinger førtes ind i Indelukket. Goring fulgte med, og i Virkeligheden var det ham, der ledede det hele.

Da vi naaede Forhængen, som lukkede for Templet — thi et saadant var det øjensynligt — blev min Hat og mine Skotagne af mig, hvorefter jeg blev fort ind, ledet af en ærværdig, gammel Neger, der i Haanden bar min sorte Sten, som de havde taget af min Lomme. Bygningen fik kun Lys fra nogle enkelte smalle Aabninger i Taget, gennem hvilke den tropiske Sol strømmede ned og kastede lange Lysstriber paa det simple Lergulv, medens det øvrige laa i Mørke.

Templets Indre gjorde et mere storslaaet Indtryk end det Ydre lod formode. Væggene vare behængte med Maatter, Muslingskaller og andre simple Prydelser, men med Undtagelse af en enkelt Genstand midt paa Gulvet var hele Rummet ellers tomt. Denne Genstand var en Statue af en Neger i overnaturlig Størrelse. Jeg troede først, at det var en virkelig Konge eller Ypperstepræst, som i kæmpemæssig Størrelse tronedes der i sit Hojsæde; men da jeg traadte nærmere, saa jeg af den Maade, hvorpaa Lyset kastedes tilbage fra det, at det var en Statue, beundringsværdig udført i kulsort Sten. Jeg lededes op til Afguden, thi en saadan lod det til at være, og da jeg var kommen helt hen til den, opdagede jeg, at hvor fuldkommen den ellers var i alle Henseender, saa manglede den dog det ene Øre, der var brækket af.

Den graahaarede Neger, der var i Besiddelse af min Relikvie, steg op paa en Skammel, og idet han rakte Haanden op, satte han Marthas sorte Sten op til den skamskændede Side af Statuens Hoved. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at den ene var brækket fra den anden; thi de passede saa nøjagtig til hinanden, at da den gamle tog Haanden bort, blev Øret siddende et Par Sekunder, før det faldt ned i hans aabne Haand. Gruppen, der omgav mig, kastede sig ved dette Syn med et Skrig af den højeste Ærefrygt til Jorden, medens Mængden udenfor, til hvem det passerede straks blev fortalt, opløftede et højt Jubelraab.

I Lobet af nogle faa Sekunder fandt jeg mig nu forvandlet fra Fange til en Halvgud. I Triumf blev jeg ført tilbage gennem Byen, Sværmen trængte sig sammen om mig, puffedes og stødtes for at komme til at røre ved mine Klæder og opsamle det Støv, i hvilket min Fod havde traadt. En af de største Hytter blev stillet til min Raadighed, og et Maaltid, bestaaende af alle Landets Lækkerier, serveredes for mig. Men min Frihed havde jeg ikke; thi en Vagt af væbnede vilde stod hele Tiden opstillet ved Indgangen til Hytten. Hele Dagen grublede jeg paa, hvorledes jeg

skulde kunne flygte bort; men jeg kunde ikke finde paa nogen udførlig Plan. Paa den ene Side havde jeg den store nøgne Ørken, der strakte sig lige til Timbucto, og paa den anden Side laa det store Hav, hvor der aldrig viste sig et Skib. Jo mere jeg grundede over Problemet, des mere haabløst forekom det mig. Jeg drømte kun lidt om, hvor nær dets Løsning var.

Natten var falden paa, og Larmen fra Negerbyen døde lidt efter lidt hen. Jeg laa henstrakt paa det Leje af Skind, som jeg var bleven forsynet med, og spekulerede endnu paa min Skæbne, da Goring kom listende ind i Hytten. Min første Tanke var, at han nu kom for at fuldende sine Misgerninger ved at dræbe mig, den sidste overlevende, og jeg sprang derfor op, fast bestemt paa at forsvare mig til det yderste. Han smilede, da han saa dette, og vinkede til mig, at jeg skulde sætte mig ned igen, medens han selv satte sig paa den anden Ende af Lejet.

»Hvad tænker De egentlig om mig?« var det overraskende Spørgsmaal, hvormed han indledede vor Samtale.

»Tænker om Dem!« næsten hylede jeg. »Jeg tænker, at De er den elendigste, nedrigste, unaturligste Renegat, der nogen Sinde har besmittet Jorden. Hvis vi vare borte fra disse sorte Djævla, vilde jeg kvæle Dem med mine bare Hænder!«

»Raab dog ikke saa højt!« sagde han uden at vise Spor af Harme. »Jeg vil ikke have, at vor Passiar skal blive afbrudt. Naa, saa De vilde kvæle mig — hvad?« vedblev han med et Smil. »Da vil jeg nu gengælde ondt med godt; thi jeg er kommen for at hjælpe Dem til at flygte.«

»De?« gispede jeg vantro.

»Ja, jeg,« svarede han. »Aah — De skal slet ikke takke mig for det; jeg gør det kun for min egen Skyld; der er jo nu ingen Grund til ikke at være fuldstændig aabenhjertig mod Dem. Jeg ønsker at være Konge over dette Folk her — det er ganske vist ikke noget glimrende Maal at sætte sig! men De husker jo

nok, hvad Cæsar sagde: han vilde hellere være den første i den galliske Landsby end den anden i Rom. Nu har imidlertid Deres ulyksalige Sten ikke alene frelst Deres Liv; men ogsaa gjort Folkene her helt forskruede; saa at de tro, deres Gud har sendt Dem ned til dem fra Himlen, og min Indflydelse vil gaa helt fløjten, hvis De ikke snart kommer af Vejen. Det er af den Grund, jeg vil hjælpe Dem til at flygte, eftersom det ikke gaar an, at jeg dræber Dem —« dette sagde han med den blideste, naturligste Stemme, som om hans Ønske at dræbe mig, var en ganske selvfølgelig Sag.

»De vilde nok give en hel Verden for at faa Lov til at gøre mig et Par Spørgsmaal,« fortsatte han efter en Pavse; »men De er for stolt til at gøre det. Alligevel skal jeg nu fortælle Dem et Par Smaating, fordi jeg ønsker, at Deres andre hvide Brødre kunne faa dem at vide, naar De kommer tilbage — hvis De da er saa lykkelig at komme tilbage. Der er nu for det første Deres forbandede Sten. Disse Negre vare oprindelig Muhamedanere — saaledes lyder i det mindste Sagnet. Endnu medens Muhamed levede, opstod der et Skisma imellem hans Tilhængere; det svaigeste Parti forlod da Arabien og begav sig til Afrika, som de under mange Eventyr gennemvandrede. Men i deres Udlændighed medførte de en værdifuld Relikvie fra deres gamle Tro i Form af et stort Stykke af den sorte Sten i Mekka. De har vel nok hørt, at denne Sten er en Meteorsten; ved sit Fald paa Jorden gik den i to Stykker, et af disse Stykker er nu den hellige Sten Kaaba i Mekka. Men det største Stykke blev af det omtalte Parti bortført til Barbariet, hvor en duelig og kunstfærdig troende udhuggede den til den Statue, som De saa i Dag. Folkene her ere Efterkommere af de udvandrede Arabere, og de have under alle deres Vandringer medført deres Relikvie, indtil de nu til sidst have bosat sig paa dette sære Sted, hvor den store Ørk værner dem mod deres Fjender.«

»Men Øret?» udbrod jeg uvilkaarlig.

»Aah — det er blot den samme Historie om igen. For nogle Hundrede Aar siden udvandrede nogle af Stammen til Syden, og da de gerne vilde have Lykken med sig paa deres Rejse og i det ny Hjem, stjal en af dem sig ind i Templet om Natten og slog et af Ørene af, som de saa forte med sig. Men lige siden har den Spaadom gaaet blandt Negrene her, at Øret en gang i Fremtiden vilde komme tilbage. Fyren, som havde det i Forvaring, er rimeligvis bleven fangen af en eller anden Slavehandler, paa den Maade er Relikvien kommen til Amerika og tilsidst i Deres Hænder, og saaledes har De faaet Æren af at have opfyldt Profetien.«

Han tav nogle Øjeblikke og hvilede Hovedet i Hænderne, idet han øjensynlig ventede paa, at jeg skulde begynde at tale. Da han atter saa op, var hans Ansigtsudtryk fuldstændig forvandet. Hans Træk vare sammenbidte og jærnharde, og den næsten letfærdige Mine, hvormed han før havde talt, var afløst af Streghed, ja, næsten Vildhed.

»Jeg ønsker,« sagde han, »at De skal bringe et Budskab tilbage til den hvide Race, den overmodige, tyranniske Race, som jeg hader og trodser. Sig den, at jeg i over tyve Aar har fedet mig med deres Blod, at jeg har slagtet dem, indtil jeg næsten blev træet og led ved det, der før var min højeste Glæde — at jeg gjorde alt dette ubemærket og umistænkt og lige for Næsen af alle de Forsigtighedsforanstaltninger, deres Civilisation kunde udgrunde. Der er imidlertid ingen Tilfredsstillelse i en Hævn, naar ens Fjende ikke ved, hvem det er, der har ramt ham. Derfor er det mig slet ikke imod, at have Dem som Budbringer. Hvorfor skulde jeg ogsaa for Dem fortie Grunden til dette dødelige Had. Ser De denne,« dermed rakte han sin højre, lemlæstede Haand op for mine Øjne; »det blev gjort med en hvid Mands Kniv. Min Fader var hvid, men min Moder var Slavinde. Da

han døde, blev hun solgt paa ny, og jeg, der dengang var et Barn, saa hende blive pisket til Døde, for at »kue den Indbildskhed og Knibskhed, hendes afdøde Herre havde fyldt hende med.« Ogsaa min unge Hustru — aa, min unge Hustru! — En Skælven gennemrystede hele hans Legeme ved disse Ord — »Nu, hvorfor tale mere herom — jeg svor en Ed, og jeg har holdt den. Fra Maine til Florida, og fra Boston til San Francisco kan De følge mit Spor i de pludselige Dødsfald, som selv de bedste Sporhunde blandt Politiet ikke kunde opdage Ophavsmanden til. Min Haand var imod hele den hvide Race, ligesom dens Haand i Aarhundreder havde været imod den sorte. Men som sagt, til sidst lededes jeg ved Blod. Dog væmmedes jeg stedse ved Synet af et hvidt Ansigt, og derfor besluttede jeg at opsoge et eller andet frit sort Folk, at dele deres Skæbne, at fremelske deres skjulte Evner og lægge Grunden til en stor, farvet Nation. Denne Plan optog mig ganske, og i to Aar gennemstrejfede jeg en stor Del af Jordkloden for at finde, hvad jeg søgte. Til sidst opgav jeg næsten i Fortvivelse at finde det. Der var intet Haab om at genføde de slavehandlende Sudanesere, de vanslægtede Kotoer eller de amerikaniserede Liberier. Jeg vendte netop tilbage fra min Rejse, da Tilfældet bragte mig i Berøring med disse prægtige Ørkenboere, og dem besluttede jeg at slaa mig ned iblandt. Men før jeg gjorde dette, drev mit gamle Had mig dog endnu en Gang over til de forenede Stater, og jeg valgte at rejse tilbage derfra med »*Marie Celeste*«.

»Hvad nu denne Rejse angaar, saa er det vel allerede gaaet op for Dem, at det var mig, som ødelagde baade Kronometrene og Kompasset. Det var mig og ingen andre, der bestemt var Kurs, som jeg fandt ved Hjælp af mine egne korrekte Instrumenter, medens Styringen besorgedes af mine to sorte Venner efter min Anvisning. Det var mig, der fik disse to Matroser om Bord efter at have skaffet de to oprindelig hyrede ud af Verden. Det

var ogsaa mig, der stødte Mrs. Tibbs over Bord. Hvad! Forundrer det Dem — gyser De? Det maa De jo have indset for længe siden. Jeg vilde ogsaa have skudt Dem igennem Skillerummet; men uheldigvis var De ikke i Deres Kojе, som jeg havde troet. Senere gjorde jeg et Forsøg paa at tage Livet af Dem ved Nattetid; men da laa De vaagen. Jeg skød ogsaa Tibbs; var det ikke meget snildt arrangeret, saa at det saa ud som Selvmord? Naturligvis gik alt nu meget let, saa snart vi kom til Kysten. Jeg havde lovet mig selv, at alle de, der vare om Bord, skulde dø, men Deres Sten blev mig en Streg i Regningen. Jeg havde ogsaa lovet mig selv, at ingen skulde røre noget af det, der hørte Skibet til; man skal ikke kunne sige om os, at vi ere Røvere. Det er efter sammelige og alvorlige Principer, vi handle, og ikke af Lyst til Vinding eller egen Fordel.«

Med stor Forbavselse lyttede jeg til den Redegørelse, denne sælsomme Mand gav mig, paa den roligste og mest fattede Maade, som om det var smaa Hverdagsbegivenheder, han meddelte. Jeg kan endnu se ham som en skrækkelig Nattemare sidde paa den anden Ende af mit Leje, medens den enlige, simple Lampe kastede sit usikre, utydelige Lys over hans hæslige Ansigt.

»Og nu,« fortsatte han, »vil det ikke blive vanskeligt for Dem at slippe bort herfra. Mine uskyldige, naive Born ville tro, at De atter er gaaet tilbage til Himlen, hvorfra De kom. Vinden blæser fra Land. Jeg har lavet en Baad i Stand til Dem, vel forsynet med Vand og Proviant. Jeg er meget opsat paa at komme af med Dem, saa De kan jo nok forstaa, at intet mangler. Staa nu op og følg mig!«

Jeg gjorde, som han bød mig, og han førte mig gennem Hyttens Dør. Enten maa Vagten være bleven trukken tilbage, eller Goring havde bestukket den. Vi passerede uantastet gennem Byen og hen over den sandede Slette. Atter hørte jeg Havets Brusen og saa Brændingens lange Skumlinie. To Skik-

kelser stod paa Strandbredden og gjorde en lille Baad sejlfaerdig. Det var de to Matroser, som havde været med os om Bord.

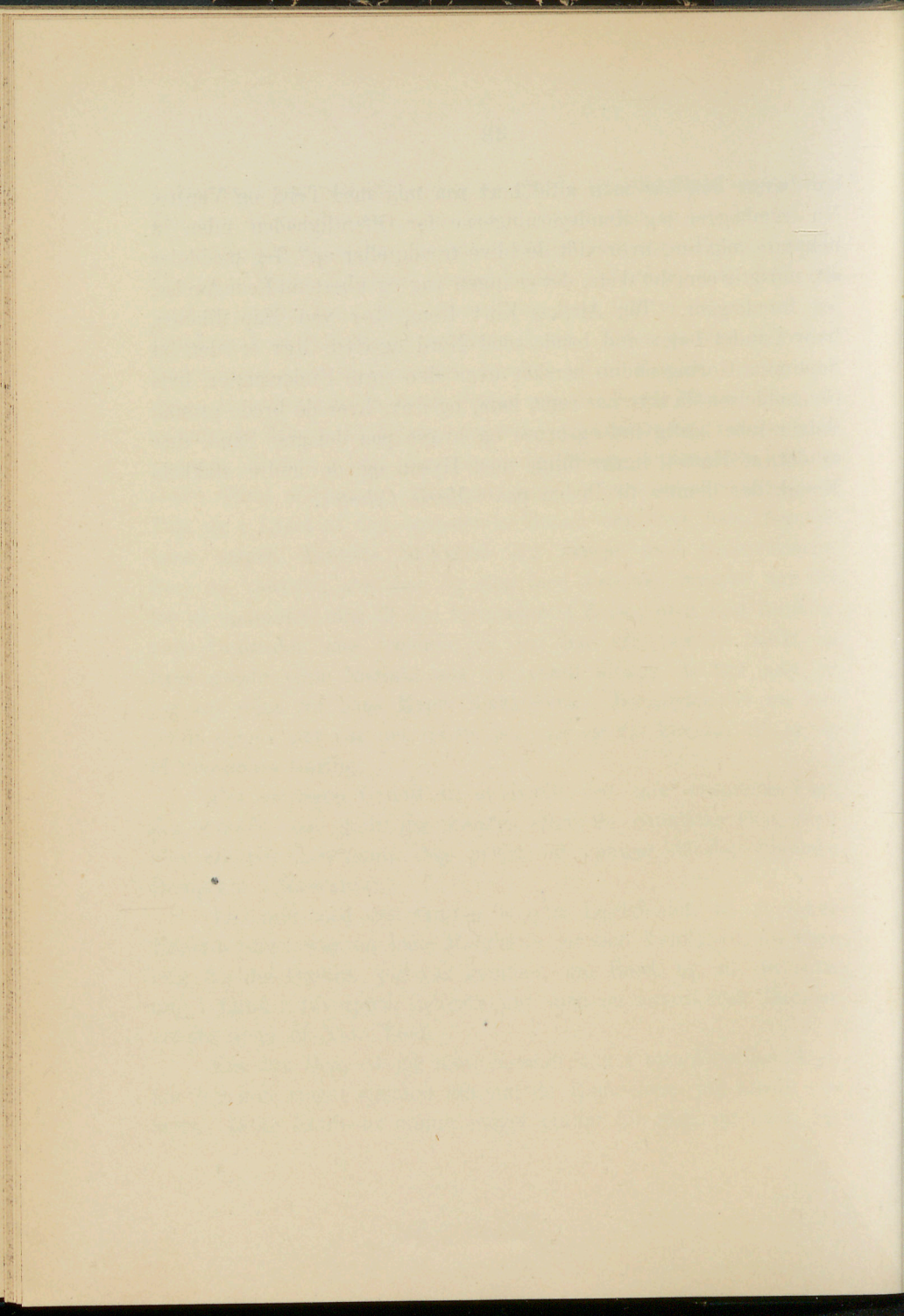
»Se nu til, at han kommer sikkert ud over Revet,« sagde Goring. De to Matroser sprang straks i Baaden, trak mig ind med og stødte fra. Med Storsejl og Fok løb vi hastig ud fra Land og kom lykkelig og vel over Revet. Uden at sige et eneste Ord sprang mine to Ledsagere derefter ud af Baaden, og jeg saa deres Hoveder som to sorte Perler paa det hvide Skum, idet de svømmede tilbage til Kysten, medens jeg skummede videre frem gennem Mørket. Idet jeg saa mig tilbage, opfangede jeg det sidste Glimt af Goring. Han var gaaet op paa en af Sandhøjenes Top, og i Lyset af den opstaaende Maane bag ved ham tegnede hans magre, kantede Skikkelse sig skarpt mod Omgivelserne. Som en vanvittig stod han og slog med Armene; maaske var det for at opmuntre mig til den forestaaende Rejse; men mig forekom hans Gebærder som truende, og jeg har ofte senere tænkt, at hans gamle vilde Instinkt nok var vendt tilbage, da han saa, at jeg var uden for hans Magts Rækkeevne. Hvorledes det nu forholdt sig — det var det sidste, jeg saa og vil komme til at se af Septimius Goring.

Der er ingen Grund til at dvæle ved min ensomme Fart. Jeg styrede, saa godt jeg kunde, efter de canariske Øer, men blev allerede den femte Dag prajet og optaget af det engelske Dampskib »*Monrovia*«.

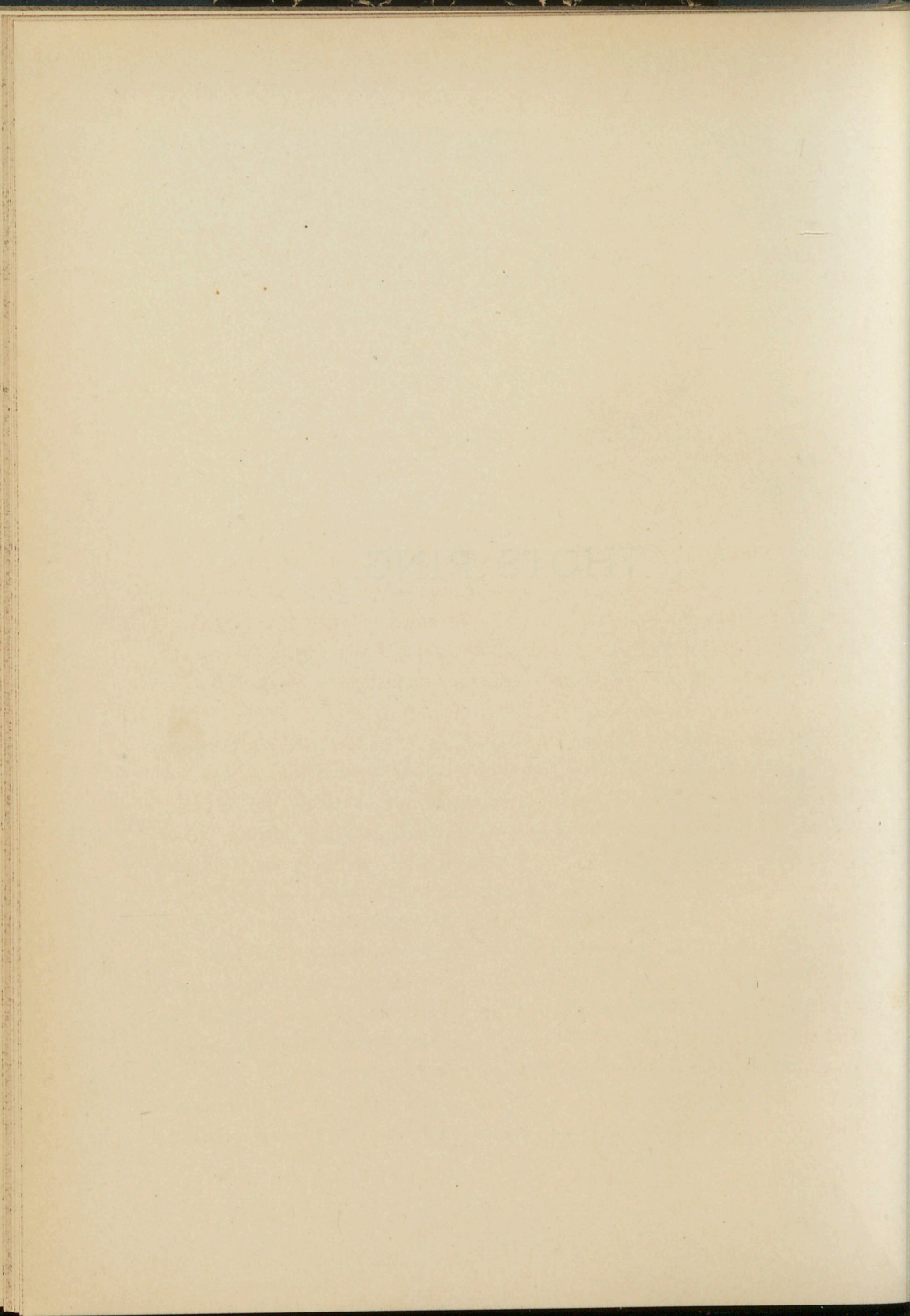
Lad mig med det samme benytte Lejligheden til at takke Kaptajn Stornoway og hans Mandskab for den Venlighed, de viste mig, fra det Øjeblik, jeg var kommen om Bord, og til de satte mig i Land i Liverpool, hvorfra jeg med en amerikansk Dampers vendte hjem til New York.

Fra den Dag, da jeg atter befandt mig i min Families Skød, har jeg kun meget sjælden talt om de Hændelser, jeg havde oplevet. Dette Emne er endnu meget pinligt for mig, og naar jeg

har berørt det, har man altid hørt paa mig med Tvivl og Vantro. Nu fremlægger jeg Kendsgerningerne for Offentligheden uden at bekymre mig om, hvor vidt de blive troede eller ej. Jeg meddeler alt, nøjagtig som det skete, det er ingen vag og ubestemt Redegørelse, jeg fremlægger. Tag Afrikas Kort frem, der ved' Kap Blanco, hvor Landet bøjer ind baade mod Nord og Syd, der er det, at Septimius Goring endnu hersker over sine sorte Undersaatter, hvis Gengældelsen da ikke har ramt ham, og der, hvor de brede grønne Bølger løbe hastig ind og bruse og hvæse paa det gule Sand, der er det, at Harton ligger tillige med Hyson og de andre stakkels Mænd, der dømtes til Doden paa »*Marie Celeste*«.



THOTS RING.



John Vansittart Smith var i Besiddelse af sjælden Arbejdsdygtighed, Energi og Skarpsind, og disse Egenskaber vilde sikkert have ført ham frem i den videnskabelige Verdens allerforreste Rækker, hvis ikke hans ustadige Ærgerrighed stedse havde fristet ham til at hige efter Berømmelse paa mange Omraader i Stedet for at søge Storhed i en Specialitet.

I sin Ungdom havde han kastet sig over Zoologi og Botanik med en saadan Iver, at hans Venner allerede ventede sig en anden Darwin af ham, men næppe var han kommen saa vidt, at han havde de bedste Udsigter til et Professorat, før han afbrød disse Studier og kastede sig med hele sin Kraft over Kemien. Hans Undersøgelse af Metallernes Spectra havde allerede skaffet ham Plads i Videnskabernes Selskab, da han atter søgte en ny Genstand for sin Kærlighed, og efter et Aars Fraværelse fra Laboratoriet forbavsede han Verden ved at optræde paa Orientalist-Kongressen med et Foredrag om de hieroglypiske og demotiske Indskrifter fra El Kab, hvorved han gav et glimrende Bevis baade paa sine alsidige Evner og sin Ustadighed.

Men selv den ustadigste Elsker bliver dog til sidst fangen for Alvor, og saaledes gik det ogsaa med John Vansittart Smith.

Jo længere han trængte ind i Ægyptologien, des mere betagen blev han af de uhyre Vidder, der aabnedes for Undersøgerne, og hvor der kunde gøres Fund, som kastede Lys over den menneskelige Civilisations første Spirer, og en stor Del af vor Kunsts og Videnskabs første Oprindelse. Ja, saa betagen blev Mr. Smith, at han sporenstregs gik hen og giftede sig med en ung ægyptologisk Dame, der havde skrevet Afhandlinger om det sjette Dynasti.

Da han saaledes havde sikret sig et solidt Grundlag at bygge videre paa, gav han sig til at samle Materiale til et stort Værk om Gravene i Theben, og disse Forberedelser nødte ham til at gøre mange Sviture over til de fortrinlige ægyptiske Samlinger i Louvre. Under sit sidste Besøg her, det var i Oktober 1891, oplevede han et meget sælsomt Æventyr.

Jernbanekørselen havde været langsom og trættende, og Kanalen meget urolig; Ægyptologen ankom derfor til Paris i en meget opkørt og nervøs Tilstand. Efter at være tagen ind i »Hôtel de France« lagde han sig paa Sofaen et Par Timers Tid; men da han mærkede, at han ikke kunde falde i Søvn, bestemte han sig, trods sin Træthed, til straks at begive sig til Louvre, skaffe sig Besked om det, han skulde have Oplysning om, og saa tage med Aftentoget tilbage til Dieppe. Han stod da op, tog sin Overfrakke paa, thi det var en raakold, regnfuld Dag, og gav sig paa Vej ned ad Boulevard des Italiens og Avenue de l'Opéra. Da han først var kommen til Louvre, var han paa kendt Grund, og han skyndte sig straks hen til den Samling Papyrus-Ruller, som han var kommen for at raadspørge.

Selv John Vansittart Smiths varmeste Beundrere maatte indrømme, at han ikke var nogen Skønhed; hans store, krumme Næse og fremspringende Hage havde noget af det skarpe og borende ved sig, som ogsaa karakteriserede hans Evner. Han bar Hovedet paa samme Maade som en Fugl, og der var ogsaa noget afgjort fagleagtigt ved den pikkende Bevægelse, hvormed han i en

Samtale udkastede sine Paastande og Indsigelser. Medens han nu stod der, med den høje Overfrakkekrave smøget op til Ørene, maatte han af Spejlbilledet i Glasskabene foran sig, selv have kunnet overbevise sig om, at han afgav en noget løjerlig Figur; men desuagtet følte han sig ikke saa lidt stødt, da en engelsk Stemme bag ved ham meget højt udbød: »Nej, se dog, hvilken underlig Fyr!«

Ægyptologen besad en ikke saa lille Portion Forfængelighed, der nærmest gav sig til Kende ved en aabenlys og lidt overdreven Foragt for andres Mening og Omdømme. Han kneb Læberne sammen og stirrede stift paa Papyrus-Rullerne, medens hans Hjerter fyldtes af Bitterhed mod alle rejsende Briter.

»Ja,« lød det fra en anden Røst, »det er en højst pudsigt Kavalier.«

»Man skulde næsten tro,« fortsatte den første, »at Fyren ved stadig at gaa og se paa Mumierne, selv var bleven til en Mumie.«

»Ja, i alt Fald har han da et fuldstændig ægyptisk Ansigt«, sagde den anden.

John Vansittart Smith snurrede sig rundt paa Hælen i den Hensigt at gøre sine Landsmænd rigtig flove ved en eller anden skarp Bemærkning, men til sin Overraskelse og Lettelse saa han, at de talende, to unge Mennesker, stod med Ryggen til ham og betragtede en af Museumsbetjentene, der i Salens anden Ende var beskæftiget med at polere nogle Messingenstande.

»Men Castor venter vist paa os ved Palais Royal,« sagde den ene til den anden, i det han saa paa sit Ur, og dermed forlod de Salen.

»Hvad mon det er, disse Sludderhoveder kalde for et ægyptisk Ansigt,« tænkte John Vansittart Smith og drejede sig lidt for at se et Glimt af Mandens Ansigt. Han studsede, da han fik Øje paa det; thi det var virkelig netop af samme Slags som de,

hans Studier havde gjort ham førtrolig med. De regelmæssige, skarpe, statueagtige Træk, den brede Pande, afrundede Hage og mørke Hudfarve dannede en nøjagtig Genpart af de utallige Statuer, Mumier og Malerier, som smykkede Salens Vægge. Det kunde umuligt være noget rent Træf; Manden maatte være en Ægypter. Skulderpartiets skarpe Kantethed og de smalle Hoffer vare alene tilstrækkelige til at vise dette.

John Vansittart Smith skubbede sig hen imod Betjenten, han havde stor Lyst til at komme i Samtale med ham, men vidste, at det vilde blive svært at faa begyndt; thi han havde altid ondt ved at træffe den gyldne Middelvej mellem den overordnede Bryskhed og Ligemandens Kammeratlighed. I det han kom nærmere, præsenterede Betjenten ham sin Profil, medens han dog vedblev at se paa sit Arbejde. Vansittart Smith studsede; thi han fik et pludseligt Indtryk af, at der var noget unaturligt, forhistorisk ved Manden. Over Panden og Kindbenene var Huden saa glat og skinnende som ferniseret Pergament. Der var ikke den ringeste Antydning af Porer; det var umuligt at tænke sig den mindste Smule Fugtighed paa denne fortørrede Hudflade. Men fra Pande til Hage var Ansigtet gennemkrydset af tusinde smaa Rynker, der slyngede og skød sig ind imellem hverandre, som om Naturen i et overgivent Lune havde prøvet, hvor vildt og indviklet et Mønster, den kunde finde paa.

»Hvor er Theben-Samlingen?« spurgte Ægyptologen med den kejtede Mine, som gerne følger med et Spørgsmaal, der kun fremsættes for at faa en Samtale indledet.

»Den er der!« svarede Manden temmelig uhøflig og nikkede ned mod den anden Ende af Salen.

»De er nok Ægypter — ikke sandt?« spurgte Englænderen videre.

Betjenten saa op og fæstede sine mærkelige sorte Øjne paa den sporgende. De vare glasagtige og havde et noget underligt

dugget, skindagtigt ved sig, som Smith aldrig før havde set hos et Menneske. Idet han stirrede ind i dem, saa han en stærk Sindsbevægelse samle sig i deres Dybder, den voksede og uddybedes, indtil den brød frem i et Blik, der paa en Gang indeholdt Rædsel og Had.

»Nej, Monsieur, jeg er Fransk!« Dermed vendte han sig brat om og bøjede sig ned over sit Arbejde. Ægyptologen stirrede et Øjeblik forbavset paa ham, hvorefter han søgte hen til en Stol i en fjern Krog bag en Dør, hvor han gav sig i Færd med at gøre Optegnelser om det, han havde set paa Rullerne. Hans Tanker vilde imidlertid ikke lystre ham, de vendte stadig tilbage til den gaadefulde Betjent med det sphinxagtige Ansigt og den pergamentlignende Hud.

»Hvor har jeg dog set den Slags Øjne før?« tænkte Vansittart Smith ved sig selv. »Der er noget krybdyragtigt ved dem; de have jo den samme Blinkhinde, som findes hos Slangerne,« tænkte han videre, idet han drog Nytte af sine zoologiske Studier; »det er den, der giver dem det skindagtige. «Men der var endnu noget mere, der var en Bevidsthed om Magt og om Visdom; men tillige Træthed, dødelig Træthed og usigelig Fortvivlelse. Maaske er det alt sammen Indbildning; men det gjorde i alt Fald et stærkt Indtryk paa mig. Jeg maa se dem en Gang endnu!« — Han rejste sig og gik rundt omkring i de ægyptiske Sale; men Manden, der havde vakt hans Nysgerrighed, var forsvunden.

Saa satte Ægyptologen sig atter i sin Krog og gik videre i sine Optegnelser. Han havde nu faaet de Oplysninger, han ønskede fra Papyrus-Rullerne, og der var ikke andet tilbage end at nedskrive dem, medens de endnu stod tydelig for hans Hukommelse. I nogen Tid gled Blyanten hurtigt hen over Papiret; men snart begyndte Linierne at blive noget skæve og Ordene fejl stavede, og til sidst faldt Blyanten paa Gulvet, medens Mr. Smiths Hoved sank tungt ned paa Brystet. Træt af Rejsen slumrede

han ind og sov saa fast i sin fredelige Krog bag Døren, at hverken Opsynsmændenes eller de besøgendes Trin lige saa lidt som Klangene af den rustne Klokke, der gav Signal til at lukke, formaaede at vække ham,

Skumringen blev til Mørke, Larmen fra Rue de Rivoli voksede og døde hen igen, den fjerne Notre Dame slog sine Midnatsslag, og endnu sad den mørke Skikkelse og sov i sin Krog. Først henimod Kl. 1 vaagnede Vansittart Smith op med et Gisp og et langt Aandedrag. I det første Øjeblik vidste han ikke andet, end at han var falden i Søvn i sin Lænestol hjemme. Men da en Sky i det samme drev fra Maanen, og denne sendte sit Lys ind gennem de udækkede Vinduer, saa at han fik Øje paa den lange Række Mumier og den endeløse Opstilling af Montrer, huskede han tydelig, hvor han var, og hvorledes han var kommen her.

Ægyptologen var ikke nervøs, han besad derimod den for hans Race karakteristiske Lyst til at komme i nye Situationer. Han strakte sine store Lemmer, saa paa sit Ur og lo og gottede sig, da han opdagede, hvad Tid paa Døgnet det var. Denne Hændelse vilde jo kunne afgive en fortræffelig Anekdote, som kunde stikkes ind i hans næste Afhandling og lyse lidt op i de mørke og alvorlige Emner. Han var lidt forfrossen, men ellers lysvaagen og i godt Humør. Det var intet Under, at Opsynsmændene havde overset ham; thi Døren kastede sin mørke Skygge lige hen over ham.

Der herskede den dybeste Stilhed i Salen, og fra Gaden hørt heller ikke en Lyd. Han var alene med de døde Mennesker fra den døde Civilisation. Herinde fandtes næppe en eneste Ting lige fra de indskrumpede Hvedekorn og til Malernes Farvetuber, som ikke havde holdt ud i over fire Tusinde Aar. Her laa alt det Strandingsgods, som Tidens Hav havde skyllet op fra Hedenold. Fra det statelige Theben, fra det prægtige Luxor, fra

Heliopolis' mægtige Templer, fra Hundreder af plyndrede Grave vare Relikvierne bragte sammen hertil. Ægyptologen skottede hen til de tavse Skikkelser, der fremtonede utydeligt gennem Mørket, til de flittige Arbejdere, der nu havde fundet Hvile, og henfaldt i dybe, ærbødige Tanker. En ukendt Følelse af egen Ungdom og Ubetydelighed greb ham. Han lænede sig tilbage i sin Stol og stirrede drømmende ned gennem den lange Række Sale, der alle forsølvedes af Maanens Skin, da hans Øjne pludselig faldt paa en fjern Lampes gule Skær.

John Vansittart Smith rettede sig i Sædet med alle Nerver spændte. Lyset kom langsomt hen imod ham, stod nu og da stille, men skred saa fremad igen. Dets Bærer bevægede sig ganske lydlost, ikke et eneste Fodtrin hørtes i den dybe Stilhed. Englænderen kom straks til at tænke paa Tyve. Han trykkede sig længere tilbage i Krogen. Der var to Sale mellem ham og Lyset; snart var det inde i den anden Sal, men endnu hørtes ingen Lyd. Med noget, der nærmede sig lidt til en Angestens Gysen, bemærkede Ægyptologen nu Ansigtet bag Lampens skærende Lys. Skikkelsen var endnu utydelig, men Lyset faldt skarpt paa det sælsomme, spændte Aasyn. Han kunde ikke tage Fejl af de metallisk glinsende Øjne og den ligagtige Hud. Det var Betjenten, som han havde talt med.

Vansittart Smiths første Indskydelse var at træde frem og tiltale ham. En kort Forklaring vilde være tilstrækkelig og utvivlsomt føre til, at han blev fulgt hen til en eller anden Sidedør, som han kunde slippe ud igennem og derefter begive sig tilbage til Hotellet. Men idet Manden traadte ind i Salen, var der noget saa listende i hans Bevægelser, dulgt og hemmelighedsfuldt i hans Udtryk, at Englænderen bestemte sig om. Dette her var tydeligt nok ikke nogen almindelig Betjent, der gik sin natlige Runde. Fyren bar Sko med Filtsaaler, gik paa Tæerne og skottede opmærksomt til højre og venstre, medens samtidig hans hastige,

gispende Andedræt fik Lampens Flamme til at flimre. Vansittart Smith trykkede sig lydløst tilbage i sin Krog og holdt skarpt Øje med ham, vis paa at hans Ærinde nok var af hemmelig og maaske forbryderisk Art.

Han lod ikke til at betænke sig. Han traadte let og hurtig hen til et af de store Skabe, tog en Nogle op af Lommen og aabnede det. Fra den øverste Hylde trak han en Mumie frem, som han derefter med stor Forsigtighed bar midt ud paa Gulvet, hvor han lagde den ned. Saa stillede han sin Lampe fra sig, og efter paa osterlandsk Vis at have sat sig paa Hug ved Siden af Mumien, begyndte han med de lange, skælvende Fingre at oprulle Ligklæderne og Bandagerne, som den var svøbt ind i. Efter som de af Tørhed knagende Linnedstrimler rullede af, den ene efter den anden, fyldte en stærk aromatisk Duft Salen, og smaa Stykker lugtende Træ og Urter faldt ned paa Marmorgulvet.

Det stod klart for John Vansittart Smith, at denne Mumie aldrig havde været afsvøbt før, og Operationen interesserede ham højlig. Det rislede ligefrem igennem ham af Nysgerrighed, og hans fugleagtige Hoved stak længere og længere frem foran Døren. Men da endelig det sidste Bind var bleven taget fra det fire Aar-tusinder gamle Hoved maatte han gøre stor Vold paa sig selv for ikke at raabe højt af Forbavselse.

Forst udgød en Kaskade af lange, sorte blanke Krøller sig over den arbejdendes Arme og Hænder, den næste Afvinding af Bindet afslørede en lav, hvid Pande med et Par fint buede Bryn. Dernæst kom et Par klare, med lange Vipper omkransede Øjne til Syne, saa en lige, velformet Næse og til sidst en yndig udtryksfuld Mund med fyldige Læber og en smukt afrundet Hage. Hele Ansigtet var ualmindelig skönt og indtagende, men det skæmmedes noget ved en uregelmæssig, kaffefarvet Plet midt i Panden. Det hele afgav en sjælden smuk Prove paa Balsamerernes Kunst.

Vansittart Smiths Øjne bleve større og større, alt som han stirrede paa det, og det klukkede i hans Strube af Tilfredshed.

Men den Virkning, det udøvede paa Ægyptologen, var dog for intet at regne mod den, der viste sig hos den sælsomme Betjent. Han rakte Armene op i Vejret, brød ud i en hæs Ordstrøm og kastede sig derefter ned paa Gulvet ved Siden af Mumien, slyngede Armene om hende og kyssede hende atter og atter paa Mund og Pande. »Min elskede!« mumlede han paa Fransk; »min lille Stakkel!« Hans Ord kvaltes af Bevægelse, hans utallige Rynker dirrede og fordybedes, men Ægyptologen lagde Mærke til, at de skindede Øjne vedbleve at være lige saa tørre og taareløse som to Staalperler. I nogle Minutter laa han saaledes med fortrukket Ansigt og stønnede og vaandede sig; men saa smilede han paa een Gang, sagde nogle Ord paa et fremmed Sprog og sprang op med en resolut Mine, som om han nu havde taget sig sammen til en eller anden Stordaad.

Midt i Værelset stod der en stor, cirkelrund Montre, der, som Ægyptologen alt tidligere havde bemærket, indeholdt en prægtig Samling af oldægyptiske Ringe og Ædelstene. Herhen gik nu Betjenten, stak en Nogle i Montren og aabnede den. Han satte sin Lampe paa Kanten af den tillige med en lille Lerkrukke, som han havde taget op af Lommen. Derefter tog han en Haandfuld Ringe op af Montren og med et meget alvorligt og spændt Udtryk begyndte han saa at gnide den ene Ring efter den anden med en Vædske, som han tog fra Lerkrukken, og alt imedens holdt han Ringene op mod Lyset.

Det var tydeligt, at den første Haandfuld skuffede ham; thi han kastede dem ærgerlig tilbage i Montren og tog nogle andre op i Stedet. En af disse, en massiv Ring med en stor Krystal greb han med særlig Begærighed og prøvede den meget omhyggeligt med Vædsken. Straks derpaa udstødte han et Glædesskrik og rakte atter Armene i Vejret, og det med en saadan Uagtsomhed,

at han væltede Krukken; den faldt om paa Gulvet, og dens Indhold flød i en smal Strøm lige hen til Englænderens Fodder.

Betjenten trak nu et rødt Lommetørklæde frem fra Brystet og gav sig i Færd med at tørre Vædsken op; men idet han fulgte Strømmens Gang styrede han altsaa lige hen i Krogen og befandt sig der Ansigt til Ansigt med sin Tilskuer.

»Undskyld,« sagde John Vansittart Smith med al tænkelig Höflighed, »jeg har været saa uheldig at falde i Søvn bag Døren her.«

»Og der har De siddet og beluret mig?« spurgte den anden paa Engelsk og med et giftigt Blik fra sine Slangeøjne.

Ægyptologen var en sandhedskærlig Mand: »Jeg tilstaar,« sagde han, »at jeg har iagttaget Deres Foretagender, og at de have vakt min Nysgerrighed og Interesse i højeste Grad.«

Manden trak en lang Kniv med damaseret Blad frem fra sit Bryst. »De har været nær ved Døden,« sagde han; »thi hvis jeg havde set Dem for ti Minutter siden, vilde jeg have stødt denne i Deres Hjerter, og hvis De nu røber mig eller blander Dem i mit Forehavende, er De Dødsens.«

»Jeg føler ingen Lyst til at blande mig i Deres Sager,« svarede Ægyptologen. »Min Nærværelse her er ganske tilfældig. Jeg beder Dem kun være saa venlig at lukke mig ud ad en af Sidedørene. Han talte meget blødt og indsmigrende; thi Betjenten stod endnu og trykkede Knivsbladet mod sin venstre Haand, som for at prøve, hvor skarp den var, medens hans Ansigt vedblev at bære det ondskafulde Udtryk.

»Hvis jeg vidste —« sagde han. »Men nej — det er maaske bedst saaledes. Hvad er Deres Navn?«

Englænderen sagde ham det.

»Vansittart Smith,« gentog den anden. »Er De maaske den Vansittart Smith, der i London har udgivet en Afhandling

om El Kab? Jeg har set en Anmeldelse af den. Deres Kendskab til Emnet er aldeles jammerlig.«

»Min Herre!« for Ægyptologen op.

»Ja, i Sammenligning med andres, der gøre Fordring paa at vide endnu bedre Besked, er den saamænd meget anstændig. Men Sagen er, at Nøglen til hele vort Liv i det gamle Ægypten slet ikke er at finde i Indskrifterne paa vore Mindesmærker og i vore Grave, som I gøre saa meget Væsen af, men i vor utilgængelige Filosofi og Mystik, som I af gode Grunde ikke give jer noget af med.«

»Vort Liv i det gamle Ægypten!« gentog Oldforskeren med stor Forbavselse, men udbrod saa i det samme: »Store Gud, se Mumiens Ansigt!«

Den underlige Betjent vendte sig om og lod Lyset falde paa den døde Kvinde, hvorefter han udstødte et højt klagende Skrig. Luftens Paavirkning havde allerede odelagt hele Balsamerernes Kunst. Den klare Hud var falden sammen, Øjnene sunkne ind, de falmede Læber havde trukket sig tilbage fra de gule Tænder, og det brune Mærke i Panden var det eneste, der tydede paa, at det virkelig var det samme Ansigt, som for kun faa Minutter siden havde fremvist saa sjælden en Skonhed og Ynde.

Manden slog Hænderne sammen i Rædsel og Kval. Men ved Udfoldelsen af den største Selvovervindelse tog han sig igen sammen og fæstede atter de sælsomme Øjne paa Engländeren.

»Det har dog intet at betyde,« sagde han med skælvende Stemme, »det gør i Virkeligheden ingenting. Jeg kom herhid i Nat med det faste Forsæt at gøre noget. Nu er det gjort. Jeg har fundet, hvad jeg søgte. Den gamle Forbandelse er brudt. Nu kan jeg atter mødes med hende. Hvad Vægt ligger der vel paa hendes livløse Skal, naar kun hendes udodelige Aand venter mig hist inde bag Forhænget.«

»Undskyld, det forstaar jeg ikke,« sagde Vansittart Smith; han blev mere og mere overbevist om, at han havde med en gal Mand at gøre.

»Det har Hastværk — jeg maa af Sted,« fortsatte den anden. »Øjeblikket er kommet, det jeg har ventet paa i alle de mange og lange Aar. Men først maa jeg vise Dem ud. Følg mig.«

Han tog Lampen og førte hurtig Ægyptologen ud af Salen og gennem den lange Række ægyptiske, syriske og persiske Værelser. Da han kom til det sidste af dem, stødte han en lille skjult Dør op, som fandtes i Væggen, bag denne saas en snæver Vindeltrappe, som han steg ned af. Englænderen følte den kolde friske Natteluft vifte sig om Panden. Lige over for sig saa han en Dør, der lod til at føre ud til Gaden; til højre for denne Dør stod en anden Dør paa Klem, og gennem Aabningen kastedes en gul Lysstribe ud i den snævre Gang. »Følg med herind,« sagde Betjenten kort.

Vansittart Smith nølede. Han havde haabet, at han nu var ved Enden af sit Eventyr. Men paa den anden Side var han greben af stor Nysgerrighed, han maatte have Oplosning paa denne Gaade, altsaa fulgte han sin sælsomme Ledsager ind i det oplyste Værelse.

Det var et lille Kammer. Ved den ene Væg fandtes en Kamin, hvori der brændte en Træild, og ved den anden stod en Jærnseng og et Par Træstole. Midt paa Gulvet saas et rundt Bord, hvorpaa der stod Levninger af et Maaltid. Da Ægyptologen lod Blikket strejfe om i Værelset, gennembævedes han af Kenderens Fryd ved at bemærke, at hele Udstyret indtil de mindste Enkeltheder var antikt Arbejde i ældgammel Stil. Lysestagerne, Vaserne paa Kaminhylden, Ildredskaberne og Vægdekorationerne ledte alle uvilkaarlig hans Tanker hen paa den graa Oldtid. Værelsets mysteriose Beboer satte sig paa Sengekanten og anviste med en Haandbevægelse sin Gæst Plads paa en af Stolene.

»Der maa være en Styrelse i dette,« sagde han paa sit fortræffelige Engelsk. »Det maa være Gudernes Vilje, at jeg skal efterlade Beretningen om min Skæbne til Advarsel for alle dumdristige dødelige, der vove at sætte deres Vid mod Naturens Love. De skal faa denne Beretning, og maa saa selv gøre den Brug af den, De finder for godt. Jeg taler nu til Dem fra Tærskelen til den anden Verden:

»Jeg er, som De først formodede, en Ægypter — ikke af den forkuede og forkvaklede Slave-Æt, som nu beboer Nilens Delta, men en Efterkommer af hint kraftige og stridbare Folk, der tæmmede Ebtræerne, drev Ætiopierne tilbage til den sydlige Ørk og byggede de stolte Værker, som alle senere Slægtled have beundret og misundt dem. Det var i Tuthmosis Regeringstid seksten Hundrede Aar før Kristi Fødsel, at jeg først saa Lyset. De viger tilbage for mig; vent, saa vil De erfare, at jeg er mere at beklage end at frygte.

»Mit Navn var Sosra. Min Fader havde været Osiris' Ypperstepræst i Abaris' store Tempel, der i hine Tider stod ved den bubastiske Gren af Nilen. Jeg blev opfostret i Templet og blev oplært i al den Vidskab og Kunst, som der tales om i eders Bibel. Jeg var en evnerig og lærelysten Elev. Før jeg var fyldt seksten Aar, havde jeg lært alt, hvad de viseste Præster kunde lære mig. Fra den Tid af studerede jeg paa egen Haand Naturens Hemmeligheder og meddelte ikke mine Kundskaber til nogen.

»Af alle de Spørgsmaal, der tiltrak min Aand, var der ingen, jeg kastede mig over med en saadan Iver, som over de, der angaa Livets Natur. Jeg trængte dybt ind i Lovene for Livet. Lægekunstens Maal havde hidtil været at drive Sygdommene bort, naar de viste sig, men det forekom mig, at der maatte kunne udfindes en Maade at væbne og befæste Legemet paa, saa at det kunde tilbageslaa alle Sygdommes og Dødens Stormløb. Det er

til ingen Nytte her at fortælle om mine Undersøgelser og Forsøg, De vilde dog næppe kunne forstaa dem. De udførtes dels paa Dyr, dels paa Slaver og dels paa mig selv. Det maa være Dem nok, at Resultatet af dem blev Opdagelsen af et Stof, der, naar det blev indsprøjtet i Blodet, satte Legemet i Stand til at modstaa saa vel Tidens og Sygdommenes Angreb, som menneskelig Vold. Ganske vist vilde det ikke kunne skænke Udødelighed, men dets Virkninger vilde strække sig over mange Tusinde Aar. Jeg prøvede det paa en Kat, som jeg derpaa indgav en frygtelig stærk Gift. Den Kat lever endnu i Nedreægypten. Der var slet ikke noget mystisk eller trolddomsagtigt i dette; det var simpelt hen en kemisk Opdagelse, som godt kan gores om igen.

»Ungdommen elsker Livet; nu da jeg havde friet mig for al Smerte og jaget Døden bort til det fjerneste fjerne, forekom det mig, at jeg havde sikret mig mod alle menneskelige Genvordigheder. Med et frydefuldt Hjerte god jeg den forbandede Vædske ind i mine Aarer. Derefter saa jeg mig omkring efter en, som jeg kunde delagtiggøre i min Lykke. Der var en ung Thots Præst, Parmes hed han, som ved sit alvorlige Sind og sin Flid havde vundet mit Venskab. Ham betroede jeg min Hemmelighed, og paa hans Bøn indsprøjtede jeg ogsaa i ham noget af Vædsken. Nu havde jeg sikret mig en Ven, mente jeg, der kunde være min Stalbroder gennem de fremtidige Aartusinder.

Efter denne store Opdagelse hvilede jeg noget fra mine Studier, men Parmes fortsatte sine med fordoblet Energi. Hver Dag kunde jeg i Thots Tempel se ham arbejde med sine Flasker og Destillerapparater; men han fortalte mig kun lidt om Resultaterne af sine Arbejder. Jeg for min Part morede mig mest med at drive omkring i Byen og se paa enhver Ting med den frydefulde Bevidsthed, at det alt sammen var bestemt til at forgaa, medens jeg alene skulde blive tilbage. Naar Folk mødte mig,

bøjede de sig gerne dybt for mig, thi Rygtet om min Visdom var alt trængt ud mellem dem.

»Der var Krig paa den Tid, og den store Konge havde sendt sine Krigere ned til den østlige Grænse for at drive Hyksosfolkene bort. Der blev ogsaa sendt en Statholder ned til Abaris for at forsvare dette Punkt for Kongen. Jeg havde hørt megen Tale om denne Statholders Datter og hendes store Skønhed, og en Dag, da Parmes og jeg spadserede sammen, mødte vi hende, i det hun blev baaren ned ad Gaden paa sine Slavers Skuldre. Da slog Kærligheden ned i mig som et Lyn; mit Hjerte fløj hende i Møde, og jeg kunde have kastet mig til Jorden for hendes Bæreres Fødder. Dette var min udkaarede, uden hende vilde Livet blive mig en Plage, og jeg svor ved Horus' Hoved, at hun skulde blive min. Jeg svor det ogsaa for Thots Præst, men han vendte sig bort fra mig og jeg saa, at hans Pande var saa mørk som Midnatten.

»Jeg vil ikke fortælle Dem nærmere om, hvorledes hun blev min, nok er det, hun kom til at elske mig, ligesom jeg elskede hende. Hun fortalte mig, at Parmes havde set hende før jeg, og havde tilkendegivet hende, at han elskede hende, men jeg kunde le af hans Lidenskab, thi jeg vidste, at hendes Hjerte tilhørte mig. Den hvide Pest var kommen over vor By, og mange bukkede under for den, men jeg besøgte de syge og plejede dem uden at frygte for Smitten. Hun undredes over min Dristighed; da aabenbarede jeg hende min Hemmelighed og bad hende, om jeg maatte øve min Kunst paa hende.

»»Din Ungdom skal da ikke henvisne, Atma,« sagde jeg. »Andre Ting skulle forgaa, men du og jeg og vor store Kærlighed til hinanden skulle overleve selv Kong Chefrus Grav.«

»Men hun kom med mange frygtsomme, bly Indvendinger. »Var det ogsaa tilladt?« spurgte hun, »var det ikke at modsætte sig Gudernes Vilje? Hvis den store Osiris havde ønsket, at

vore Aar skulde blive saa mange, vilde han da ikke selv have skænket os den fornødne Livskraft?»

»Med omme og kærlige Ord overvandt jeg hendes Tvivl; men dog vedblev hun at betænke sig. Det var saa vigtig en Sag sagde hun. Een Nat maatte jeg endnu skænke hende at betænke sig i, næste Morgen skulde jeg da faa hendes Beslutning at vide. Een Nat kunde jeg dog vel nok vente endnu. Hun vilde da bede til Isis om at indgive hende den rigtige Beslutning.

Med et tungt Hjerte og mørke Anelser om tilstundende Ulykker forlod jeg hende. Om Morgenens, da den første Oftring var bragt, ilede jeg til hendes Bolig. En forskræmt Slavinde modte mig ved Indgangen. Hendes Herskerinde var syg, sagde hun, meget syg. Halvt vanvittig brød jeg mig Vej gennem Slavernes Skare og styrtede gennem Gange og Sale ind i min Atmas Kammer. Hun laa paa Lejet med ligblegt Ansigt og halvbrustne Øjne. Paa hendes Pande blussede en enkelt uhyggelig Purpurplet. Jeg kendte dette gamle Dødsmærke, det var Tegnet paa den hvide Pest, Dødens Segl.

»Hvorfor skulde jeg tale nærmere om hin skrækkelige Tid? I mange Maaneder var jeg helt vanvittig, rasende af Sorg, og dog kunde jeg ikke dø. Araberen har aldrig tørstet saaledes efter et frisk Kildevæld, som jeg tørstede efter Døden. Hvis Gift eller Staal kunde have overskaaret min Livstraad, da skulde jeg snart have forladt denne Verden for at samles med min elskede i Landet med den snævre Portal. Jeg forsøgte det, men det nyttede intet. Den forbandede Vædske virkede kun alt for godt.

»En Nat, da jeg træt og sorgfuld laa paa mit Leje, kom Thotspræsten Parmes ind i mit Værelse. Han traadte inden for min Lampes Lyskreds og saa ned paa mig med Øjne, der skinnede af en ond Glæde.

»Hvorfor lod du Moen dø?« spurgte han, »hvorfor styrkede du hende ikke, som du styrkede mig?«

»»Det blev for sent,« svarede jeg; »men jeg har helt glemt, at du ogsaa elskede hende. Du er altsaa min Ulykkesfælle. Er det ikke forfærdeligt at tænke paa de mange, mange Aar, der maa hengaa, før vi atter skue hende? Taaber, Taaber, som vi vare, at vi gjorde Døden til vor Fjende!«

»»Ja, det kan du have Lov til at sige!« raabte han med en vild Latter. »Ordene lyde naturligt fra dine Læber, men for mig betyde de nu intet.«

»»Hvad mener du?« raabte jeg og rejste mig paa Albuen. »Denne Sorg har sikkert gjort dig forstyrret i Hovedet, min Ven.« Hans Ansigt blussede af Glæde, og han vred og snoede sig, som en, der er besat af Djævelen.

»»Ved du, hvor jeg nu gaar hen?« spurgte han.

»»Nej,« svarede jeg, »hvor skulde jeg vide det?«

»»Jeg gaar til hendes Grav,« svarede han. »Hun ligger i den bageste Grav ved de to Palmetræer uden for Bymuren.«

»»Hvorfor gaar du derhen?« spurgte jeg.

»»For at dø!« skreg han, »for at dø! Jeg er ikke længer lænket til Jorden.«

»»Ja, men Elixiren er jo i dit Blod!« udbrød jeg.

»»Jeg kan overvinde dens Virkning,« sagde han. »Jeg har fundet en stærkere Vædske, som kan ødelægge dens Kraft. Den arbejder alt i dette Øjeblik i mine Aarer, og om en Time vil jeg være et Lig. Jeg skal da samles med hende; men du maa blive her tilbage.«

»Jeg stirrede paa ham og saa, at han talte sandt. Hans Øjnes Udtryk viste mig, at han virkelig havde frigjort sig for Elixirens Virkning.

»»Giv ogsaa mig noget af den Vædske!« raabte jeg.

»»Nej, aldrig,« svarede han.

»»Jeg besværger dig ved Thots Visdom, ved Anubis' Majestæt, gør det!« bad jeg.

»Din Beden nytter intet,« svarede han koldt.

»Da skal jeg selv udgrunde den,« udbød jeg.

»Du vil aldrig finde den,« svarede han. »Jeg opdagede den ved et rent Tilfælde. Der er et Stof deri, som Du aldrig kan skaffe dig. Der vil aldrig nogen Sinde blive lavet andet eller mere end det, der findes i Thots Ring.«

»I Thots Ring,« gentog jeg. »Men hvor er da Thots Ring?«

»Ja, det faar du heller aldrig at vide,« svarede han. »Du vandt vel hendes Kærlighed, men den ler bedst, som ler sidst. Nu overlader jeg dig til det smudsige Jordeliv, mine Lænker ere brudte; jeg maa herfra!« Dermed vendte han sig fra mig og flygtede ud af Kammeret. Morgen derefter fik jeg at vide, at Thots Præst var død.

Den efterfølgende Tid tilbragte jeg med stundesløse Studier og Granskninger; jeg maatte finde denne hemmelige Gift, der var stærk nok til at overvinde Elikesiren. Fra den aarle Morgen til Midnat stod jeg bojet over mine Prøveglas og mit Ildsted. Jeg havde straks bemægtiget mig Thots-Præstens Papyrusruller og Flasker; men ak! de lærte mig kun lidet. Hist og her vakte et eller andet Vink eller et enkelt Udtryk Haabet hos mig, men ved nøjere Undersøgelse slukkedes det altid igjen. Dog vedblev jeg Maaned efter Maaned med utrættet Iver at gruble og forske, og naar Haabet truede med helt at forlade mig, vandrede jeg ud til Graven ved Palmetræerne. Naar jeg stod der ved det døde Hylster, hvis ædle Indhold var bleven rovet, indbildte jeg mig, at jeg atter var i hendes Nærhed, og jeg hviskede da ned i Graven, at jeg vilde komme til hende, saa sandt menneskeligt Vid kunde løse Gaaden.

Parmes havde sagt, at hans Opdagelse stod i Forbindelse med Thots Ring. Jeg havde en dunkel Erindring om dette Smykke; den var stor og tung og dannet ikke af Guld, men af

et sjældnere og tungere Metal, der hidbragtes fra Minerne i Bjærgget Harbal; det er det Metal, som I nutildags kalde Platina. Jeg huskede endvidere, at der i Ringen var indfattet en hul Krystal, hvori nogle faa Draaber Vædske kunde opbevares. Parmes' Hemmelighed kunde ikke gælde Metallet alene; thi der fandtes i Templet mange Ringe af dette Metal. Men var det saa ikke rimeligt, at han havde gemt sin kostelige Gift i Krystallens Hulhed? Næppe var jeg kommen til denne Slutning, før jeg ved at gennemløbe hans Papirer traf paa en Optegnelse, der viste mig, at det ganske rigtig forholdt sig saaledes, og at der endnu fandtes noget af Vædsken, som ikke var brugt.

Men hvorledes skulde jeg finde Ringen? Han havde den ikke paa sig, da Balsamererne afklædte ham, det havde jeg skaffet mig at vide. Den fandtes heller ikke blandt hans Efterladenskaber. Forgæves gennemsøgte jeg hvert Værelse, hver Krog, han havde betraadt, hver Kiste, Vase og Skuffe, han havde ejet. Jeg sigtede endog Ørkensandet fra de Steder, hvor han plejede at vandre; men trods al min Moje formaaede jeg dog ikke at komme paa Spor efter Thots Ring. Alligevel var det maaske lykkedes mig at finde den til sidst, naar ikke en ny og uventet Ulykke havde ramt mig.

Der var bleven ført en stor Krig mod Hyksosfolket, og den store Konges Øverster vare blevne afskaarne ude i Ørkenen med alle deres Stridsvogne, Bueskytter og Ryttere. Hyrdefolkets Stammer faldt over os som Græshoppesværme i et tørt Aar. Fra Shurs Ødemarker til den store Bittersø flød Blodet om Dagen og hærgede Ilden om Natten. Abaris var Ægyptens Bolværk, men vi kunde ikke holde Barbarerne tilbage; Byen faldt i deres Hænder. Statholderen og Krigerne nedsabledes, og jeg tillige med mange andre førtes i Fangenskab.

I mange, mange Aar vogtede jeg derefter Kvæg paa de store Sletter omkring ved Euphrat. Min Herre døde, og hans

Søn blev en Olding, men jeg var endnu lige saa langt fra Døden som før. Til sidst flygtede jeg bort paa en hurtig Kamel og kom tilbage til Ægypten. Hyksosfolket havde bosat sig i Landet, som de havde erobret, og deres egen Konge regerede nu over Riget. Abaris var bleven nedtrampet, Byen var bleven brændt, og af det store Tempel var der ikke andet tilbage end en sørgelig Stenhob. Overalt vare Gravene blevne plyndrede og Mindesmærkerne ødelagte. Af min Atmas Grav var der ikke Spor tilbage; den var bedækket af det flygende Ørkensand, og de to Palmetræer, som havde betegnet Stedet, vare for længst forsvundne. Parmes' Papyrusruller og Thots Tempelskatte vare enten ødelagte eller spredte vidt omkring over Syriens Ørkener. Det var ganske ørkesløst at søge efter den.

Fra nu af opgav jeg alt Haab om nogen Sinde at finde Ringen eller opdage den hemmelige Vædske. Jeg belavede mig paa at henleve mine Aar i Taalmodighed, indtil Virkningen af Eliksiren var forbi. Hvorledes kan De fatte, hvilken skrækkelig Ting Tiden er, De, som kun kender det korte Livsløb, der er forundt Mennesket i Almindelighed! Men jeg ved det, desværre, jeg, der er drevet med ned ad hele Historiens Strøm. Jeg var alt gammel, da Troja faldt. Jeg var meget gammel, da Herodot kom til Memfis. Jeg var nedbøjet af Aar, da den ny Religion kom til Jorden; men dog ser De mig her ikke mere udlevet end andre midaldrende Mennesker ere; thi den forbandede Eliksir er endnu i mit Blod og bevarer mig mod det, jeg mest af alt længes efter. Men nu — nu endelig har jeg fundet, hvad jeg søgte — det, der skal befri mig og løse de Lænker, der endnu binde mig til Jorden.

Jeg har rejst i alle Lande og levet blandt alle Folkeslag. Jeg er fortrolig med ethvert Tungemaal; jeg lærte mig dem alle for at faa Tiden til at gaa. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, hvor uendelig langsomt de gled hen, de Aar, der dannede Dæm-

ringen til vor nuværende Civilisation, og den triste Middelalders Aar, den mørke, barbariske Tid gled ikke hurtigere. Men nu liggede alle bag ved mig. I al den Tid har jeg ikke set paa en eneste Kvinde med Kærlighed; Atma ved, at jeg har været tro mod hende.

Det var min Skik at læse alt det, som Tidens lærde havde at sige om det gamle Ægypten. Jeg har været i mange forskellige Stillinger, undertiden har jeg været rig, til andre Tider fattig, men altid har jeg dog sørget for at have saa meget tilovers, at jeg kunde købe de Skrifter, der omhandlede hint Emne. For omtrent et Aar siden var jeg i San Francisko, og der læste jeg om nogle Fund, der nylig vare gjorte i Nærheden af Abaris. Jeg skælvede af Spænding, medens jeg læste det. Der stod, at en bekendt Udgraver havde faaet at vide, at nogle Grave nylig vare blevne afdækkede ved Bortflytning af Ørkensandet, og at han da straks havde begivet sig hen til Stedet for at undersøge dem. I en af Gravene havde han fundet en uaabnet Mumie med en Inskription paa den yderste Kasse, der meddelte, at denne indeholdt Liget af en Kvinde, Datter af Statholderen i Abaris paa Thutmosis' Tid. Der tilføjedes, at der, da man havde aabnet den yderste Kasse, var bleven fundet en stor Ring af Platina, hvori var indfattet en Krystal, og at Ringen havde ligget paa den balsamerede Kvindes Bryst.

Det var altsaa der, at Parmes havde skjult Thots Ring. Da kunde han ogsaa trygt sige, at den var gemt sikkert; thi ingen Ægypter vilde nogen Sinde begaa den Ugudelighed at forstyrre en død Vens Hvile ved at røre, om det selv kun var den yderste af hans Kister.

Endnu samme Nat rejste jeg fra San Francisko, og nogle faa Uger efter befandt jeg mig endnu en Gang i Abaris, hvis ellers nogle faa Sandhoje og hensmuldrende Murbrokker fortjener at kaldes med det Navn, den fordums stolte Stad bar. Jeg ilede

til Franskmændene, der vare i Færd med at grave der, og spurgte om Ringen. De svarede, at baade Ringen og Mumien vare sendte til det store Baulak-Museum i Cairo. Saa gik jeg til Boulak, men kun for at erfare, at Marietta Bey havde lagt Beslag paa det, jeg søgte, og ført det til Louvre. Jeg fulgte efter, og derude i den ægyptiske Sal fandt jeg da til sidst efter henved fire Tusinde Aars Forløb Levningerne af min Atma og Ringen, som jeg havde søgt efter saa længe.

Men hvorledes skulde jeg faa fat i dem? Hvorledes skulde jeg bemægtige mig dem for mig selv? Det traf sig, at en Plads som Betjent ved Musæet var ledig. Jeg henvendte mig til Direktøren og overbeviste ham snart om, at jeg kendte en Del til Ægypten; men i min Ivrighed sagde jeg for meget. Han bemærkede, at en Professorplads vilde egne sig langt bedre for mig, end den Plads, jeg søgte; thi jeg vidste jo meget mere end han, sagde han. Det var kun ved derefter med Forsæt at begaa flere Bommarter og faa ham til at tro, at han havde overvurderet mine Kundskaber, at jeg fik ham bevæget til at lade mig flytte mine faa Ejendele ind i dette lille Kammer. Det er den første Nat, jeg tilbringer her, og det bliver tillige den sidste.

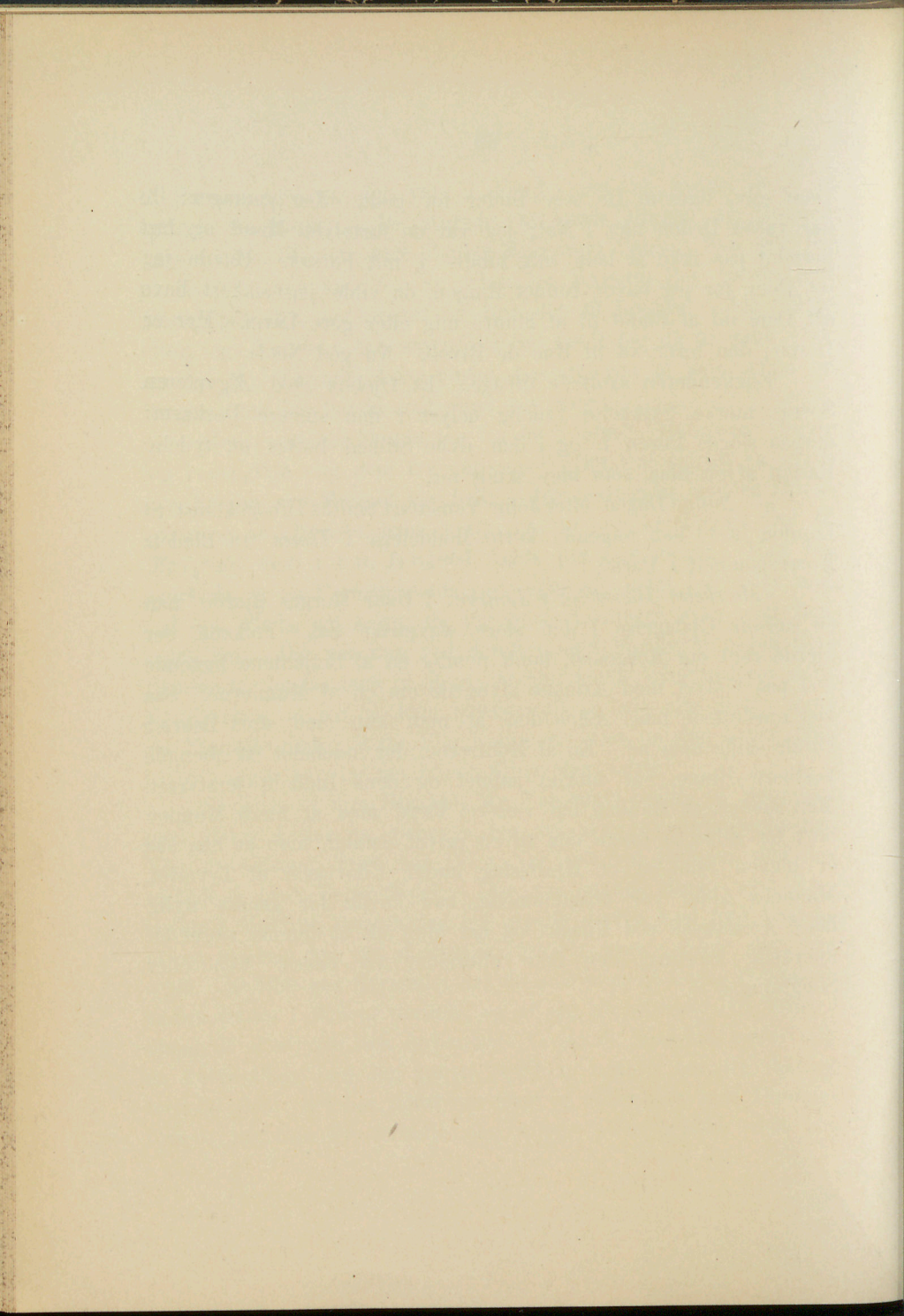
Saaledes er min Historie, Mr. Vansittart Smith, et Menneske med Deres Fatteevne, behøver jeg vel ikke at fortælle Resten. Ved et sælsomt Træf har De i Nat set den Kvinde, som jeg elskede i hine fjerne Tider. Der var mange Ringe med Krydstaller i Montren derinde, og jeg maatte derfor med min Vædske prøve, hvilken der var af Platina, for jeg kunde finde den, jeg søgte. Et Blik paa Krystallet har nu vist mig, at Parmes' Vædske endnu findes i Behold derinde, og at jeg nu til sidst vil blive i Stand til at afryste den forbandede Livskraft, som har været mig en større Plage end den værste Sygdom. Mere har jeg ikke at fortælle Dem; det har lettet mit Sind at aabenbare min Hemmelighed; nu maa De fortælle den videre eller beholde den hos

Dem selv, ligesom De selv finder for godt. Jeg gentager: De har været Døden nær i Nat; jeg var en fortvivlet Mand og fast bestemt paa ikke at lade mig hindre i mit Forsæt. Havde jeg set Dem, før jeg havde fundet Ringen, da vilde jeg sikkert have sat Dem ud af Stand til at hindre mig eller gøre Larm. Her er Døren; den fører ud til Rue de Rivoli. Nu god Nat!»

Engländeren skottede tilbage. Et Øjeblik stod Ægypteren Sosras mørke Skikkelse tydelig belyst i den snævre Dørkarm; derpaa sloges Døren i, og i den dybe Stilhed hørtes en tydelig Raslen af en Slaa, som blev skudt for.

— Anden Dagen efter John Vansittart Smiths Tilbagekomst til London læste han følgende korte Meddelelse i *Times* fra Bladets Korrespondent i Paris;

»*Mærkelig Hændelse i Louvre*: I Gaar Morges gjorde man en sælsom Opdagelse i den store ægyptiske Sal. Folkene, der gjorde rent om Morgenens, fandt nemlig en af Betjentene liggende død paa Gulvet med Armene slyngede om en af Mumierne. Saa fast omsluttede hans Arme den, at man kun med stort Besvær kunde skille dem ad. En af Montrerne, der indeholdt en Mængde kostbare Ringe, var bleven aabnet og dens Indhold forstyrret. Man mener, at Manden har været i Færd med at bære Mumien bort for siden at sælge den til en privat Samler, men at han saa er bleven ramt af et Hjerteslag under Udøvelsen af Tyveriet. Mandens Alder var ubestemmelig, han havde for ganske nylig faaet Ansættelse ved Musæet og har efter alt at domme været en mærkelig Særling, der ikke efterlader en eneste Ven eller Slægtning.«



DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE.

»Er alle om Bord?« sagde Kaptajnen.

»Ja vel, Hr. Kaptajn,« svarede Styrmanden.

»Kast saa los!«

Det var en Onsdag Formiddag Kl. 9. Det gode Skib »*Sparta*« laa ved Bostons Kaj med sin Ladning under Lugerne, alle Passagererne om Bord, og alt parat til Afgang. Dampflojten havde lydt to Gange, og der var ringet tredje Gang. Bugsprydets var vendt mod England, og den undvigende Damps Hvæsen forkyndte, at alt var rede til de tre Tusinde Miles Fart. Skibet trak i Kablerne, der holdt det, som en Hund i sin Lænke.

Jeg er desværre meget nervøs. Et tilbagetrukket til Litteraturen viet Liv har bidraget sit til at forhoje den sygelige Forkærlighed for Ensomhed, der allerede i mine Drengenaar var et fremtrædende Træk i min Karakter. Da jeg nu stod der paa den transatlantiske Dampers Skanse, forbandede jeg derfor af mit ganske Hjerte den Nødvendighed, der drev mig tilbage til mine Forfædres Land. Matrosernes Raaben, Kædernes Raslen, mine Medpassagerers støjende Afskedstagen, og Sjøvernes Hujen — alt irriterede mine følsomme Nerver. Jeg folte mig derhos meget modfalden. En uforklarlig Fornæmmelse af en overhængende

Fare nedtrykkede mig. Soen var vel rolig, og Vinden slet ikke for stærk, der var aldeles intet, som kunde forurolige selv den mest usovante, og dog havde jeg en Følelse, som om jeg stod over for en stor om end uforklarlig Fare.

Jeg har lagt Mærke til, at slige Forudfølelser ofte træffes hos Mennesker af mit Temperament, og at de ikke sjælden gaa i Opfyldelse. Der er dem, som mene, at de skyldes en Slags sjette Sans, et aandeligt Syn, eller hvad man nu vil kalde det. Det være nu, som det vil — vist er det, at jeg følte mig langtfra tilfreds, medens jeg trængte mig frem igennem de grædende, raabende Grupper, der stod klumpede sammen paa »*Spartas*« hvide Dæk. Havde jeg vidst, hvilke Kvaler jeg skulde gennemgaa i de næste tolv Timer, vilde jeg ikke have betænt mig paa, selv i det allersidste Øjeblik at springe fra Borde og flygte bort fra det forbandede Skib.

»Kast saa los!« sagde Kaptajnen, idet han lukkede sit Kronometer med et Smæk og stak det i Lommen. Endnu et Hvin fra Dampfløjten og en Styrtten i Land af Venner og Slægtninge. Det ene Fortøjningskabel løsnedes, Landgangsbroen haledes i Land, da der lød et Raab fra Bolværket, og to Mænd kom til Syne i fuldt Løb ned ad Kajen. De vinkede med Armene som afsindige, øjensynlig i den Hensigt at stoppe Skibet.

»Skynd jer! Skynd jer!« raabte Hoben. »Hold an!« raabte Kaptajnen. »Plads der! Op med Landgangen!« Og de to Mænd sprang om Bord, netop som det andet Fortøjningskabel kastedes af, og et kraftigt Stamp af Maskinen gjorde os klar af Bolværket. Et Kor af »Farvel!« fra Dækket, et endnu flerstemmigere »Farvel og Lykke paa Rejsen!« fra Kajen, en vanvittig Viften med Lommestørklæder! og det store Skib brusede ud af Havnen og dampede majestæstisk bort hen over den rolige Bugt.

Saa vare vi da begyndte paa vor fjorten Dages Sorejse. Der var en almindelig Nedstyrtten af Passagerer til Kahytterne

for at finde Køjer og Bagage, og en uafbrudt Svuppen af Flaskepropper i Salonen meldte, at mere end een ensom rejsende ved kunstige Midler søgte at forsøde Adskillelsens Bitterhed. Jeg lod Blikket løbe rundt paa Dækket for at tage et foreløbigt Syn over mine medrejsende. Der var de sædvanlige Typer, som man træffer ved saadanne Lejligheder, ikke et eneste interessant Ansigt var at opdage. Det er som Kender, jeg taler herom; thi Ansigtstudier er en af mine Specialiteter. Jeg slaar ned paa ethvert karakteristisk Ansigt, jeg træffer, ligesom en Botaniker paa en fremmed Plante, og tager det med mig for at analysere det i Ro, klassificere det, forsyne det med Seddel og stille det op i mit lille antropologiske Museum.

Men her fandtes ingen værdige til at komme i Musæet. Jeg vendte mig bort, fra dem og kastede Blikket tilbage mod Amerikas vigende Kyst, og en varm Følelse for mit Adoptiv-Fædreland steg frem i min Barm. En vældig Stabel af Kufferter og Vadsække laa paa den ene Side af Dækket tæt op til Skanseklædningen og ventede paa at blive baaret nedenunder; med min sædvanlige Trang til Ensomhed gik jeg om bag Stabelen, satte mig paa en Tovrulle mellem den og Skanseklædningen og hengav mig til mine mørke Drømmerier.

Jeg vækkedes op af dem ved en Hvisken bag ved mig. »Her er en rolig Plads,« sagde en Røst. »Sæt dig ned her, saa kan vi tale nærmere om det i Fred og Ro.«

Jeg kastede et Blik ind gennem den smalle Aabning mellem to kæmpemæssige Kofferter og saa, at de to Passagerer, der vare sprungne om Bord i det sidste Øjeblik, stod paa den anden Side af Stabelen. De anede øjensynlig slet ikke min Nærværelse. Den, der havde talt, var en høj og meget mager Mand med blaa-sort Skæg og blegt Ansigt. Hans Ledsager var en lavstammet, fuldblodig Fyr med en frejdig og resolut Mine. Han havde en Cigar i Munden og en stor Ulstercoat slængt over den venstre

Arm. Nu skottede de rundt omkring sig for at overbevise sig om, at de vare alene. »Dette her er et godt Sted,« hørte jeg den lange sige. De satte sig ned paa en Koffert med Ryggen mod mig, og meget mod min Vilje maatte jeg nu spille den lidet tiltalende Rolle som Belurer af deres Samtale.

»Naa Müller,« begyndte den høje, »saa kom vi da saa vidt.«

»Ja,« bekræftede den lille, der altsaa hed Müller, »nu har vi da faaet den lykkelig og vel om Bord.«

»Ja, men vi havde rigtignok nær ventet for længe.«

»Det havde vi, Flannigan.«

»Det vilde have været en forbandet Historie, om vi ikke vare komne om Bord.«

»Ja, saa var hele vor Plan roget i Lyset.«

»Den var bleven fuldstændig ødelagt,« sagde den lille og pulsede i nogle Minutter rasende paa Cigaren.

»Jeg har den her,« sagde han til sidst.

»Lad mig se den,«

»Er der ingen, som kan se det?«

»Nej, de er alle sammen gaaet neden under.«

»Ja, vi kan ikke være for forsigtige, hvor saa meget staar paa Spil,« sagde Müller, idet han udfoldede Ulsteren, som hang over hans Arm, og derved afdækkede en mørk Genstand, som han satte paa Dækket. Et eneste Blik paa den var nok til at faa mig til at springe op med et Rædselsudbrud. Heldigvis var Parret saa optaget af den omtalte Genstand, at ingen af dem lagde Mærke til mig; havde de blot drejet Hovederne lidt, vilde de uundgaelig have faaet Øje paa mit blege Ansigt, der gloede paa dem hen over Stabelen.

Fra det første Øjeblik, de havde begyndt at tale sammen, var jeg bleven greben af en angstfuld Mistanke, og den kunde ikke andet end blive bekræftet, da jeg nu stirrede paa den fremdragne Genstand. Det var en lille firkantet Kasse, lavet af sort Træ og beslaaet

med Messingbaand. Jeg antager, den kunde omtrent være 1. Kubikfod stor. Den mindede mig stærkt om en Pistolkasse, kun var den noget højere. Men den havde et Vedhæng, der ligesom fasttryllede mit Blik, og som mere mindede om Pistolen end om dens Kasse. Det var et Apparat ligesom en Aftrækker paa Kassens Laag, til Aftrækkeren var befæstet en sammenrullet Snor, og ved Siden af den var der en lille firkantet Aabning. Den lange — Flannigan — som hans Kammerat kaldte ham, satte Øjet ned til Aabningen og kiggede ind i Kassen med stor Ængstelse.

»Aah, det ser dog ud, som alt er i Orden,« sagde han til sidst.

»Ja, jeg gjorde mig ogsaa megen Umag for ikke at ryste den,« sagde den anden.

»Saadanne fine Indretninger maa behandles varsomt. Der skal vist hældes noget ned af det, du ved nok, Müller.

Den korte rodede om i Lommen og trak derpaa en lille Papirspakke frem; han aabnede den og hældte nogle smaa, hvide Korn ud i Haanden og fra den igen ned igennem Hullet. Derpaa hørtes der en ejendommelig klikkende Lyd inde fra Kassen, og begge Mændene smilede tilfreds.

»Der er ingen Ting i Vejen,« sagde Flannigan.

»De er i lige saa god Stand som et Kronometer,« svarede den anden.

»Hys! Der kommer nogen! Lad os hellere tage den med ned i vor Separatkahyt. Det vilde blive en rar Historie, om nogen fik noget at vide om vort Forehavende, eller kom til at fingerere ved Kassen, saa den kom til at gaa af ved en Fejltagelse.«

»Naa, det vilde jo da for Resten blive det samme, hvem der saa trykkede løs,« sagde Müller.

»Sikken Forskrækkelse de vilde faa, hvis de kom til at røre ved Aftrækkeren,« sagde den lange med en skummel Latter.

»Ha, ha! jeg kan se deres Ansigter! Den er ikke daarlig konstrueret, skulde jeg mene,«

»Nej,« sagde Müller. »Og det er jo din egen Opfindelse det hele — ikke sandt?«

»Jo, baade Aftrækkeren og det bevægelige Skodde har jeg selv udspekuleret.«

»Vi burde tage Patent paa den.«

De to Mænd lo atter med en kold, tvungen Latter, idet de tog den lille sorte Kasse og indhyllede den i Müllers store Ulstercoat.

»Kom nu med, saa lægger vi den i vor Køje,« sagde Flannigan. »Vi skal jo ikke bruge den før i Aften, og dernede ligger den sikkert og godt.«

Hans Ledsager nikkede samtykkende, og Arm i Arm gik de hen ad Dækket og forsvandt ned ad Trappen med samt deres gaadefulde lille Kasse. De sidste Ord, jeg hørte, var et dæmpet Udraab af Flannigan om at bære den forsigtig og ikke støde mod Skanseklædnngen med den.

Hvor længe jeg blev siddende paa Tovrullen, ved jeg ikke. Rædslen over den Samtale, jeg her havde hørt, forøgedes yderligere ved Sosygens første Kvalmefornæmmelser. Atlanterhavets brede Donninger begyndte at virke baade paa Skib og Passagerer. Jeg folte mig i høj Grad nedtrykt og faldt helt sammen, indtil jeg pludselig vækkedes af Kvartermesterens muntre Stemme.

»De vilde kanske være saa venlig at flytte Dem lidt, Herre?« sagde han, »vi skulde gerne have alt dette her Stads stuvet ned.«

Hans ligefremme Manerer og røde, sunde Ansigt forekom mig næsten som en Fornærmelse imod mig i min daværende Tilstand. Havde jeg været en modig eller stærk Mand, kunde jeg gerne have givet mig til at prygle ham. Nu maatte jeg nøjes med at sende den ærlige Ulk en melodramatisk Skulen, der lod til at forbyse ham i høj Grad.

Derefter spankede jeg over til den anden Side af Dækket. Det, jeg trængte til, var nemlig Ensomhed, for at jeg uforstyrret kunde gruble over den rædselsfulde Forbrydelse, der forberedtes lige for vore aabne Øjne. En af Skibets Smaaabaade hang temmelig langt ned fra David'erne. Jeg fik en Ide, krøb op paa Lønningen, traadte derfra ind i den tomme Baad og lagde mig langs ud ad dens Bund. Der laa jeg nu paa Ryggen, saa ikke andet end den blaa Himmel oven over mig samt lejlighedsvis Toppen af Mesanmasten, naar Skibet hældede, og kunde altsaa være alene med min Sygdom og mine Tanker.

Jeg søgte at genkalde de Ord, der vare blevne vekslede i den skrækkelige Samtale, jeg havde hørt. Kunde de vel have anden Betydning end den ene, der stirrede mig ind i Ansigtet? Min sunde Fornuft tvang mig til at svare nej. Jeg forsøgte at ordne de forskellige Kendsgerninger, der dannede Ledene i den Begivenhedernes Kæde, jeg var bleven en tilfældig og ufrivillig Iagttager af, og gjorde mig Umag for at finde et usammenhængende Sted i den; men nej, der manglede ikke et Led. Der var først den sælsomme Maade, hvorpaa de to Passagerer vare komne om Bord, og hvorved de unddrog sig enhver Undersøgelse af deres Bagage. Selve Navnet »Flannigan« smagte jo af den bare Fenianisme*), medens »Müller« mindede baade om Mord og Socialisme. Og saa deres gaadefulde Væsen, deres Bemærkning om, at deres Plan vilde have været ødelagt, hvis de ikke var naaet at komme med Skibet, deres Frygt for at blive iagttagne og sidst, men ikke mindst, den klikkende Lyd i den lille firkantede Kasse med Aftrækkeren og deres skumle Spøg med Hensyn til dens Ansigt,

*) Fenierne var et irsk Oprørsparti, der havde deres Tilhold i Nordamerika og søgte at naa deres Maal, Irlands Løsrivelse fra England ved lignende Midler som vor Tids Nihilister benytte sig af.

som af en Fejltagelse kom til at røre ved Aftrækkeren — kunde alle disse Kendsgjerninger vel føre til anden Slutning, end at de to vare desperate Udsendinge fra et eller andet politisk Selskab, samt at de havde i Sinde at opofre dem selv, deres Medpassagerer og Skibet ved at sprænge det i Luften; thi de hvide Korn, der vare hældte i Kassen, var naturligvis et eller andet Sprængstof, og den Klikken, jeg havde hørt derinde fra, hidrørte selvfølgelig fra et eller andet snildt opfundet Maskineri. Men hvad havde de vel ment med deres Hentydning til »i Aften«? Kunde det virkelig være deres Hensigt at bringe deres skrækkelige Forehavende til Udførelse paa vor Rejses allerførste Aften? Den blotte Tanke herom bragte mig til at gyse og gjorde mig endogsaa for Øjeblikket ufølsom for Sosygens Kvaler.

Jeg har alt bemærket, at jeg i fysisk Henseende er en stor Kujon, og i moralsk Henseende staar det sig slet ikke bedre med mig. Det er sjældent at træffe disse to Svagheder i saa høj Grad forenede hos et og samme Individ. Jeg har kendt mange Mennesker, der vare meget omfindtlige over for legemlige Farer og dog samtidig udmærkede sig ved deres Sjælsstyrke; men hvad mig selv angaar, saa gør det mig ondt at maatte tilstaa, at mit stille, tilbagedrukne Liv har affødt en nervøs Rædsel hos mig for at foretage noget opsigtsvækkende eller gøre mig bemærket — en Rædsel, der om muligt overgaar min Frygt for personlig Fare. En almindelig dødelig vilde i mit Sted under disse Omstændigheder straks have henvendt sig til Kaptajnen for at betro ham sin Ængstelse og lægge Sagen i hans Haand. Men som jeg nu engang var beskaffen, forekom denne Fremgangsmaade mig alt for afskrækkende. Den Tanke at skulle blive Genstand for alles Opmærksomhed, krydsforhørt af en fremmed og i Egenskab af Angiver konfronteret med to desperate Konspiratorer var mig ligefrem utaalelig. Kunde der ikke være en fjærn Mulighed for, at jeg tog Fejl? Hvorledes vilde jeg være stedt, hvis det viste

sig, at min Beskyldning var ugrundet? Nej, jeg vilde opsætte det; og imens vilde jeg holde Øje med de to Skurke og følge efter dem, hvor de gik og stod. Intet kunde være saa forfærdeligt som det, at begaa en Fejltagelse.

Saa faldt det mig ind, at endnu i dette Øjeblik kunde Sammensværgelsen jo indtræde i et nyt Stadium. Min nervøse Opbidselse lod til at drive Søsøgens Angreb helt paa Flugt; thi uden at generes det mindste af den stod jeg op og lod mig glide ud af Baaden. Jeg stavrede hen ad Dækket i den Hensigt at gaa ned i Kahytten og undersøge, hvad mine to Fyre tog sig for; men netop som jeg lagde Haanden paa Trappens Gelænder, for jeg sammen ved at modtage et saa velment Slag paa Ryggen, at jeg nær var falden paa Hovedet ned ad Trappen.

»Hvad — er det ikke Hammond?« lød det fra en Rost, som jeg syntes, jeg skulde kende.

»Av, for Pokker!« udbrød jeg, idet jeg vendte mig om, »— ih, er det virkelig dig, Dick Merton! Hvordan har du det, min Ven?«

Dette var et uventet lykkeligt Møde under disse fortrivlede Omstændigheder. Dick var just den Mand, jeg trængte til. Han var baade hjælpsom, snu og resolut; jeg vilde ikke undse mig for at betro min Mistanke til ham, og jeg kunde fuldt ud stole paa, at hans sunde Sans nok skulde udpege den Vej, det var rigtigst at slaa ind paa. Allerede da jeg var en lille Dreng og gik i anden Klasse i Latinskolen i Harrow, havde Dick været min Raadgiver og Beskytter, og endnu behøvede han kun at kaste et eneste Blik paa mig for at se, at der var noget i Vejen med mig.

»Ej, ej!« sagde han paa sin venlige, frejdige Maade, »hvad er der i Stykker? Du ser jo saa blegnæbbet ud som en Rotte med Mavepine. Er det allerede Søsøgen, hvad?«

»Nej, aldeles ikke, Dick,« svarede jeg. »Aah, gaa lidt frem

og tilbage med mig paa Dækket, Dick, jeg vil gerne tale et Par Ord med dig. Giv mig din Arm.«

Idet jeg støttede mig til Dicks kernesunde Legeme, stavrede jeg af Sted ved hans Side; men det varede nogen Tid, før jeg kunde bestemme mig til at tale.

»Skal det være en Cigar?« begyndte han, vistnok for at bryde Tavsheden.

»Nej Tak,« sagde jeg. »Dick, i Aften vil det være ude med os alle sammen.«

»Ja, derfor kan du da gerne ryge en Cigar nu,« sagde Dick paa sin koldblodige Maade, men kastede dog et skarpt Blik paa mig ud under sine buskede Øjenbryn. Han troede rimeligvis, at det rablede lidt for mig.

»Aah,« sagde jeg, »det er ikke noget, som er til at le ad; jeg taler i ramme Alvor, forsikrer jeg dig. Jeg har opdaget et afskyeligt Komplot, Dick, som gaar ud paa at ødelægge dette Skib og alle dem, som ere her om Bord,« og nu begyndte jeg i nojagtig Orden at fremlægge for ham den Række af Beviser, jeg havde samlet. »Naa, Dick,« sagde jeg, idet jeg sluttede, »hvad siger du nu om det? og fremfor alt, hvad mener du, jeg skal gøre?«

Til min Forbavselse brød han ud i en hjertelig Latter.

»Jeg vilde være bleven forskrækket,« sagde han, »hvis enhver anden end netop du havde fortalt mig dette. Men du har nu altid, Hammond, haft et særegent Talent til at se Farer i enhver Krog, og det morer mig at se, at du er den gamle Ulykkesprofet endnu. Kan du huske, hvorledes du i Skolen svor paa, at der var et Spøgelse i det lange Værelse, og hvorledes det saa viste sig at være dit eget Billede i Spejlet. Hvad Nytte skulde vel nogen kunne have af at ødelægge dette Skib? Vi har jo ingen Krigsfornødenheder om Bord og endnu mindre nogen politiske Størrelser af Betydning; de fleste Passagerer er jo ogsaa

Amerikanere, og i vort nøgterne nittende Aarhundrede har desuden de fleste Masse-mordere lagt af at dele Skæbne med deres Ofre. Du kan trygt stole paa, at du har misforstaaet dem, og har taget et fotografisk Kamera eller noget andet lige saa uskyldigt for en Helvedesmaskine.«

»Nej vist ej,« sagde jeg lidt gnaven. »Du vil komme til at erfare, paa din egen Bekostning, er jeg bange for, at jeg hverken har overdrevet eller misforstaaet et eneste Ord. Og hvad Kassen angaar, da er det aldeles vist, at jeg aldrig før har set noget lignende. Den indeholder et fint Maskineri, det er jeg overbevist om af den Maade, hvorpaa de omtalte og behandlede den.«

»Du kunde saagu godt for den Sags Skyld lave enhver Nat-sæk om til en Torpedo,« sagde Dick, »saa det Bevis gælder til Wandsbeck.«

»Og Manden hed Flannigan,« fortsatte jeg.

»Jeg tror ikke heller, at det vilde gavne dig stort for en Domstol,« sagde Dick, »men kom nu, jeg har roget min Cigar ud. Jeg foreslaar, at vi gaar ned og deler en Flaske Klaret, saa kan du jo med det samme vise mig de to Orsinier, hvis de endnu er nede i Kahytten.«

»Ja gerne,« svarede jeg; »jeg har lovet mig selv ikke at tabe dem af Syne hele Dagen. Men se nu ikke for stift og for længe paa dem, for jeg vil nødig have, de skal faa den Tro, at de bliver iagttagne.«

»Stol du bare paa mig,« sagde Dick, »jeg skal se saa uskyldig og dum ud som et Lam,« dermed gik vi ned ad Trappen og ind i Salonen.

Der var en hel Mængde Passagerer spredte omkring det store Midterbord, nogle sloges endnu med genstridige Haandkufferter og Vadsække, andre havde givet sig i Færd med Frokosten, og nogle enkelte sad og læste eller talte sammen. Men de to, vi søgte, vare der ikke. Vi gik ned ad den lange Gang og kig-

gede ind i hver Køje, men der var ikke Spor af dem at opdage. »Du milde Himmels,« tænkte jeg, »kanske de i dette Øjeblik staar neden under vore Fodder i Last- eller Maskinrummet og forbedrer deres djævelske Værk!« Det var næsten bedre at vide det værste end at gaa i denne frygtelige Spænding.

»Hovmester,« sagde Dick, »er der ikke andre Herrer end disse her?«

»Jo, der sidder to oppe i Rygekahytten, Sir,« svarede Hovmesteren.

Rygekahytten var et lille hyggeligt, flot udstyret Rum, der stødte op til Sterridset. Vi aabnede Døren og traadte ind. Et Lettelsens Suk undslap mig. Det allerførste, mit Øje faldt paa, var Flannigans ligblege Ansigt med den sammenknebne Mund og de skarpe Øjne. Hans Kammerat sad lige over for ham. De sad begge med et Glas foran sig, og paa Bordet laa endvidere en Stabel Kort. De sad og spillede i det Øjeblik, vi traadte ind, jeg kneb Dick i Armen for at lade ham vide, at det var dem, vi søgte, og vi satte os nu ved Siden af dem med en saa ligegyldig Mine som mulig.

De to sammensvorne lod ikke til at tage Notits af vor Nærværelse. Jeg iagttog dem skarpt; det var »Napoleon«, de spillede. Begge to vare de meget drevne i det, og jeg kunde i mit stille Sind ikke lade være at beundre deres stærke Nerver, at de, samtidig med at bære paa saa skrækkelig en Hemmelighed, kunde sidde og tænke paa Kort-Suiter eller Finesserne ved en Dronning. Der var livlig Omsætning; men Lykken syntes dog temmelig stadig at gaa den lange imod. Til sidst kastede han med en Ed Kortene paa Bordet og nægtede at spille længere.

»Jeg vil lade mig hænge, om jeg gør det,« sagde han, »nu har jeg i fem Omgange ikke kunnet samle mere end to Kort af samme Farve.«

»Hvor kan du bryde dig om saadanne Smaating?« sagde

den anden, i det han strøg Gevinsten til sig; »et Par Dollars fra eller til, har jo kun lidt at betyde i Sammenligning med det, der skal afgøres i Aften.«

Jeg blev højst forbavset over Slyngeleens Dristighed, men passede paa at holde mit Blik fæstet paa Loftet, og drak min Vin paa en saa ligegyldig Maade som mulig. Jeg følte, at Flannigan stirrede hen paa mig med sine Ulveøjne for at se, om jeg havde opfattet Hentydningen. Han hviskede noget til sin Kammerat; men hvad det var, kunde jeg ikke høre. Dog kunde jeg forstaa, at det maatte have været en Advarsel; thi den anden svarede temmelig gnaven: »Sludder! hvorfor skulde jeg ikke sige, hvad jeg finder for godt. Det er netop en altfor overdreven Forsigtighed, der kan odelægge det hele for os.«

»Jeg tror næsten, du er ved at ønske, at det ikke skal blive til noget,« sagde Flannigan.

»Saadan noget skal du slet ikke give dig af med at tro,« sagde den anden, idet han talte baade hurtigt og højt. »Du ved jo lige saa godt som jeg, at naar jeg begynder paa et saadant Spil, saa er det min Hensigt at føre det til Ende. Men jeg holder ikke af at faa mine Ord kritiserede eller afbrudte, hverken af dig eller nogen anden. Jeg har lige saa megen Interesse af, at det bliver til noget, som du og maaske mere.«

Han var bleven ganske hidsig, og dampede i nogle Minutter helt rasende paa sin Cigar, medens den anden Skurks Øjne uafbrudt vandrede fra Dick Merton til mig. Jeg saa, at jeg var i Værelse sammen med en desperat Mand, og at den mindste Skælven om mine Læber kunde blive Signalet for ham til at bore en Kniv i mit Hjerte; men jeg lagde langt større Selvbeherskelse for Dagen, end jeg havde tiltroet mig selv under slige Omstændigheder, og Dick — ja, han sad lige saa ubevægelig og uudgrundelig, som om han havde været den ægyptiske Sfinks.

I nogle Minutter var der fuldstændig Tavshed i Ryge-

kahytten, en Tavshed, der kun blev afbrudt ved Kortenes Raslen, idet Müller samlede dem sammen og stak dem i Lommen. Han vedblev at være gnaven og irriteret; han kastede det sidste af Cigaren i Spyttbakken, sendte sin Kammerat et trodsigt Blik og vendte sig saa mod mig.

»Kan De sige mig, Sir, hvornaar man først vil høre fra dette Skib?«

De saa begge to hen paa mig; men skønt mit Ansigt vel var bleven lidt blegere, var min Røst dog rolig og fast, da jeg svarede:

»Jeg antager, at man først vil høre fra det, naar det løber ind i Queenstown's Havn.«

»Ha, ha!« lo den arrige, lille Mand, »jeg tænkte nok, at De vilde svare saaledes. Lad være at sparke mig over Benene, Flannigan, det nytter dig ikke noget. Jeg ved godt, hvad jeg selv gør. Nej, De tager fejl, Sir,« vedblev han og vendte sig mod mig igen, »aldeles fejl.«

»Vi kan jo maaske møde et eller andet Skib, som kan bringe Bud fra os,« mente Dick.

»Nej, det er heller ikke det, jeg tænker paa.«

»Vejret er jo særdeles godt,« sagde jeg, »hvorfor skulde man saa ikke høre fra os fra vort Bestemmelsessted?«

»Jeg har jo slet ikke sagt, at man ikke vilde høre fra os fra vort Bestemmelsessted. For Resten kan det meget godt være, at man ikke vil; men i hvert Fald vil man høre fra os før.«

»Hvorfra da?« spurgte Dick.

»Ja, det vil De aldrig faa at vide. Det maa være Dem nok, at en hastig og skjult Hjælper vil signalisere, hvor vi befinde os, og det før denne Dag er omme. Ha, ha!« her begyndte han atter at klukle.

»Kom nu med op paa Dækket!« brummede hans Kammerat, »du har nok drukket for meget af den forbandede Toddy, den

har faaet din Tunge til at løbe løbsk. Kom nu med!« Derpaa tog han ham ved Armen og halvt ledede, halvt trak ham ud af Kahytten, og vi hørte dem derefter tumle op ad Trappen og ud paa Dækket.

»Naa, hvad siger du nu?« gispede jeg, idet jeg vendte mig til Dick. Han var imidlertid lige saa uforstyrrelig som altid.

»Siger!« svarede han, — »aah jeg siger det samme, som hans Kammerat siger, at han er halvfuld. Fyren lugtede jo nederdrægtig af Cognac.«

»Vrøvl, Dick!« lagde du da ikke Mærke til, hvorledes den anden gjorde sig Umage for at stoppe Munden paa ham?»

»Jo, vist gjorde jeg saa. Han vilde naturligvis nødig have, at Vennen skulde gøre sig til Nar over for fremmede. Kan skø ogsaa den korte er gal, og den anden er hans Bevogter. Det er jo slet ikke såå umuligt.«

»Aah, Dick, Dick!« udbrød jeg, »hvor kan du være saa blind! Ser du da ikke, at hvert eneste Ord bekræfter min Mistanke?»

»Passiar!« sagde Dick. »Du staar bare og arbejder dig selv op i en nervøs Ophidselse. Kunde du kanske faa nogen fornuftig Mening ud af det Sludder om en hemmelig Hjælper, der vilde signalisere, hvor vi befandt os?»

»Ja, jeg skal sige dig, hvad han mente, Dick,« hviskede jeg, idet jeg greb min Vens Arm og bøjede mig forover mod ham. »Han mente et pludseligt Lysglimt og en Brand, der af de amerikanske Fiskere vilde blive set langt ude i Soen. Der har Du Meningen.«

»Nej, saa stort et Tossehoved havde jeg dog ikke troet, du var, Hammond,« sagde Dick helt gnaven. »Hvis du absolut skulde finde en bogstavelig Mening ud af enhver drukken Mands Vrøvl, saa kunde du komme til nogle ganske artige Slutninger. Lad os nu følge deres Eksempel og gaa op paa Dækket. Du

trænger vist stærkt til frisk Luft; din Lever er temmelig sikkert i Uorden, min Ven, og du vil have umanerlig godt af en Sørejse.«

»Hvis jeg nogen Sinde kommer til Ende med denne,« stønnede jeg, »saa lover jeg mig selv aldrig at gaa til Søs mere. Nu er de allerede ved at dække Bordet, saa det er ikke Umagen værd at gaa op. Jeg vil blive hernede og pakke mine Ting ud.«

»Jeg haaber, at Middagsmaden vil bringe dig i lidt lysere Humør,« sagde Dick; dermed gik han ud og overlod mig til mine egne sorte Tanker, indtil Klangene af den store Klokke kaldte os alle ind i Salonen.

Jeg behøver næppe at fortælle, at min Appetit ikke var bleven styrket ved Dagens Hændelser. Imidlertid satte jeg mig mekanisk til Bords tillige med de andre og horte paa de Samtaler, der fandt Sted rundt om mig. Der var omtrent et Hundrede første Klasses Passagerer, og da Vinen begyndte at gaa rundt, dannede deres Stemmer sammen med Tallerkenernes Klirren en babelsk Forvirring af Lyde.

Jeg havde faaet Plads mellem en meget stiv, gammel Dame og en pillen, lille Præst, og da ingen af dem gjorde nogen Tilnærmelser, trak jeg mig ganske tillage i min Skal og fik Tiden til at gaa med at undersøge vore Medpassagerers Udseende. Jeg kunde i nogen Afstand dunkelt se Dick dele sin Opmærksomhed mellem en benløs Fugl foran ham og en selvbevidst ung Dame ved hans Side. Kaptajn Dowie gjorde Honnørs ved min Bordende, medens Skibslægen havde taget Plads ved den anden. Jeg var meget tilfreds med, at Flannigan sad omtrent lige over for mig. Saa længe jeg havde ham for Øje, vidste jeg da, at vi kunde være trygge. Han sad med noget, som vistnok skulde være et velvilligt Smil, om Munden. Jeg kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at han drak tæt af Vinen — saa tæt, at hans Stemme allerede før Desserten var bleven betydelig tilsløret og

usikker. Hans Ven Müller sad nogle faa Pladser længere nede. Han spiste kun lidt og lod til at være meget urolig og nervøs.

»Naa, mine Damer,« sagde vor joviale Kaptajn, »nu haaber jeg, at De vil betragte Dem selv som hjemme her paa Skibet; Herrerne nærer jeg i den Henseende ingen Frygt for. En Flaske Champagne, Hovmester, Naar, lad os saa drikke paa god Vind og en hurtig Rejse! Jeg haaber, at vore Venner i Amerika om otte Dage, eller ni i det seneste, ville høre om vor lykkelige Ankomst.«

Jeg saa op. Det var vel et lynsnart Blik, der veksledes mellem Flannigan og hans medsammensvorne, men jeg opfangede det dog. Der lagde sig derefter et ondt Smil om den førstes tynde Læber.

Samtalen summede videre. Politik, Sorejser, Fornojelser, Religion og meget andet kom efterhaanden paa Bane. Jeg vedblev at være en tavs om end opmærksom Tilhører. Det faldt mig ind, at det dog ikke kunde skade at berøre det Emne, der stadig laa mig paa Sinde. Der kunde jo slaas paa det ganske i Forbigaaende, og det vilde dog i det mindste have den Virkning at vende Kaptajnens Tanker i den Retning. Jeg kunde da ogsaa lægge Mærke til, hvilken Virkning det vilde gøre paa de to sammensvorne.

Der blev en pludselig Pavse i Samtalen. De sædvanlige Emner lod til at være udtømte. Nu var der en gunstig Lejlighed for mig.

»Tør jeg spørge Dem, Hr. Kaptajn,« sagde jeg, idet jeg bøjede mig ind over Bordet og talte meget højt, »hvad Deres Mening er om Feniernes Demonstrationer?«

Kaptajnens rødmussede Ansigt blev af ærlig Harme endnu en Smule rødere.

»Aah, det er nogle stakkels feje Mennesker,« sagde »han, lige saa beklagelsesværdige som slette.«

»Afmægtige Trusler af en Flok Skurke, der ikke tør træde

aabenlyst frem,« sagde en imponerende gammel Herre ved Siden af ham.

»Aah, Hr. Kaptajn,« udbød den gamle Dame ved min Side, »De tror da vel ikke, at de kunde finde paa at sprænge et Skib i Luften?«

»Jeg tvivler ikke om, at de vilde gøre det, hvis de kunde; men jeg er sikker paa, at de ikke skal sprænge mit.«

»Tor jeg spørge, hvilke Forsigtighedsforanstaltninger, De da har taget imod dem,« spurgte en ældre Herre ved den anden Bordende.

»Alt Gods, der kommer her om Bord, bliver først nøje undersøgt,« sagde Kaptajnen.

»Men sæt nu, at et Menneske paa sin egen Person bragte Sprængstoffer med om Bord?« spurgte jeg.

»Aah, de ere altfor feje til paa den Maade at vove deres Liv.«

Under denne Samtale havde Flannigan ikke forraadt den ringeste Interesse for det, der blev talt om; men nu løftede han Hovedet og saa op paa Kaptajnen!

»Mon De alligevel ikke undervurderer dem?« sagde han. »Ethvert hemmeligt Selskab har frembragt desperate Medlemmer — hvorfor skulde da ikke ogsaa Fenierne kunne gøre dette? Der gives ikke saa faa Mennesker, der betragte det som en Ære at dø i den Sags Tjeneste, som de nu engang anse for den rette, om end andre kalde den forbryderisk.«

»Masse mord kan aldrig være Ret i nogens Øjne,« sagde den lille Præst.

»Da var Paris' Bombardement dog slet ikke andet,« sagde Flannigan, »og dog var hele den civiliserede Verden enig om at se til med foldede Arme samt bytte det fæle Ord »Mord,« for det mere eufemistiske »Krig«. Det syntes at være Ret i alle

Tyskeres Øjne, hvorfor skulde Fenierne da ikke se med samme Øjne paa Dynamit?»

»Ja, i hvert Fald har deres afmægtige Attentater endnu ikke ført til noget,« sagde Kaptajnen.

»Undskyld,« svarede Flannigan, »men hersker der dog ikke endnu nogen Tvivl angaaende Dotterels sande Skæbne? Jeg har i Amerika truffet Folk, som paastaar, at der af Fenierne var bragt en Torpedo om Bord paa Skibet.«

»I saa Fald lyver de,« sagde Kaptajnen; »det blev under Forhørene bevist, at Ulykken skete ved en Gasekspllosion — men skal vi ikke hellere tale om noget andet, ellers bliver vi maaske Skyld i, at Damerne faar en søvnløs Nat,« dermed gled Samtalen igen tilbage i sit oprindelige Spor.

Under den lille Disput havde Flannigan forsvaret sit Standpunkt med et saa ridderligt Maadehold og en saa rolig Styrke, at jeg ikke kunde andet end yde ham min Agtelse derfor. Jeg kunde ikke lade være at beundre en Mand, der samme Aften, som han skulde iværksætte et saa fortvivlet Foretagende, kunde argumentere saa lidenskabsløst om Forhold, der angik ham selv saa nøje. Han havde, som alt anført, drukket dygtig af Vinen; men skønt hans blege Ansigt farvedes af en svag Rødmén, var hans Væsen dog lige saa reserveret som før. Han deltog ikke atter i Samtalen, men lod til at være hensunken i sine egne Tanker.

En Sværm af brogede Tanker hvirvlede om mit Hoved. Hvad skulde jeg gøre? Skulde jeg straks staa op og anklage dem i Kaptajnens og alle Passagerernes Paahor? Eller skulde jeg forlange en kort Samtale med Hr. Dowie i hans Kahyt og der aabenbare ham det hele? Et Øjeblik var jeg bestemt paa at vælge dette sidste; men saa kom den gamle medfødte Skyhed tilbage med fordoblet Styrke. Det kunde jo dog være, jeg tog fejl; Dick havde jo hørt det alt sammen og havde dog ikke villet

tro paa min Forklaring. Jeg besluttede da at lade Tingene gaa deres Gang. En sælsom ligeglad Følelse kom over mig. Hvorfor skulde jeg hjælpe disse Mennesker, som vare blinde for deres egen Fare? Det var Skibets Officerers Pligt at beskytte os, og ikke vor Pligt at vaage over dem. Jeg drak hurtig et Par Glas Vin og stavrede derefter op paa Dækket, fast bestemt paa at bevare Hemmeligheden hos mig selv.

Det var en dejlig Aften. Selv i min ophidsede Sindstilstand kunde jeg ikke lade være at læne mig mod Skanseklædningen, lægge Armene paa Lønningen og nyde den friske Brise. Langt borte mod Vest tegnede et enligt Sejl sig som en mørk Plet mod den glørøde Aftenhimmel. Jeg gyste, mens jeg stirrede paa den; thi med al sin Skønhed var der noget storslaaet rædselsfuldt ved den. En enlig Stjerne blinkede svagt lige over Stormasten, men for hvert Slag af Skovlhjulene var det, som om Tusinder glimtede i Vandet foruden. Den eneste Plet paa det skønne Maleri var den store Røghale, Skibet efterlod sig, ligesom en sort Plamage paa et Purpurklæde. Det var trist at tænke paa, at den Fred, der hvilede over hele Naturen, kunde ødelægges ved en stakkels elendig dødelig.

»Naa — naar galt skal være,« tænkte jeg, idet jeg stirrede paa det blaa Dyb under mig, »saa er det vel egentlig bedre at dø en hastig Død her end at ligge og pine paa et langvarigt Sygeleje paa Landjorden. Et Menneskeliv er dog, naar det kommer til Stykket, kun som et Atom i Sammenligning med Naturens Kræfter.«

Men al min Filosoferen kunde dog ikke afholde mig fra at gyse, da jeg ved at dreje Hovedet fik Øje paa to skyggeagtige Skikkelser, der stod ovre paa den anden Side af Dækket, og som jeg ikke havde vanskelig ved at genkende. Det lod til, at de førte en meget ivrig og alvorlig Samtale; men jeg kunde ikke

høre, hvad de sagde, derfor maatte jeg nøjes med at gaa frem og tilbage og holde et vaagent Øje med enhver af deres Bevægelser.

Det var en stor Lettelse for mig, da Dick atter kom op paa Dækket, selv en vantro fortrolig er dog bedre end slet ingen.

»Naa, gamle Dreng,« sagde han og gav mig et gemytligt Stød imellem Ribbenene, »endnu ere vi da ikke fløjne til Himmels.«

»Nej, endnu ikke,« svarede jeg; »men det er da intet Bevis for at det ikke vil ske.«

»Aah, Sludder!« udbød Dick: »jeg kan dog ikke begribe, hvad der har sat dig de Griller i Hovedet. Jeg har lige talt med en af dine formodede Snigmordere, og han lader til at være en overmaade elskværdig Fyr — en ivrig Sportsmand for Resten, saa vidt jeg kunde forstaa.«

»Dick,« sagde jeg, »jeg er lige saa vis paa, at de to Mænd har en Helvedesmaskine med, og at vi staar paa Randen af vor Grav, som om jeg saa dem sætte Tændstikken til Tønderet.«

»Naa, ja hvis du virkelig tror det,« sagde Dick, i Øjeblikket skræmmet ved min højtidelige Alvor, »saa er det din Pligt at underrette Kaptajnen om din Mistanke.«

»Det er meget sandt,« sagde jeg, »og det vil jeg ogsaa gøre, Min taabelige Undseelse er Skyld i, at jeg ikke har gjort det før. Det er min faste Tro, at vort Liv kun kan reddes ved at aabenbare ham hele Sagen.«

»Naa, ja saa gaa og gør det nu,« sagde Dick; »men bland for Himlens Skyld ikke mig ind i Sagen.«

»Jeg vil sige det til ham, naar han kommer ned fra Kommandobroen,« svarede jeg, »og indtil da skal jeg ikke tabe dem af Syne et Øjeblik.«

»Lad mig saa faa Resultatet at vide,« sagde min Ven, og med et muntert Nik slentrede han bort, vistnok for at lede efter sin Borddame.

Da jeg atter var bleven alene, kom jeg til at huske paa mit Tilflugtssted fra om Formiddagen; jeg klavrede atter op paa Lønningen og derfra ned i Baaden, hvor jeg lagde mig ned. Her kunde jeg nøjere overveje, hvad jeg skulde sige og gøre, og ved at løfte Hovedet lidt kunde jeg holde Øje med mine afskyelige Naboer.

Der gik en Time, og Kaptajnen stod endnu paa Kommando-broen. Han samtalede med en af Passagererne, en afgaaet Marineofficer, og de vare dybt inde i Navigationen. Fra min Plads kunde jeg se de glødende Ender af deres Cigarer. Det var nu blevet saa mørkt, at jeg knap kunde se Flannigan og hans medskyldige. De stod endnu i den samme Stilling, som de havde indtaget efter Middagsbordet. Nogle faa andre Passagerer vare spredte omkring paa Dækket; men de fleste vare gaaede nedenunder. En sølsom Stilhed hvilede over hele Naturen; Vagtens Raab og Rattets Raslen vare de eneste Lyde, som brød Tavsheden.

Der gik endnu en halv Time; Kaptajnen blev stadig paa Kommandobroen; vilde han da aldrig komme ned! Mine Nerver vare saa spændte, at Lyden af et Par Trin fik mig til at fare op og ryste af Ophidselse. Jeg kiggede op over Baadens Ræling og saa, at vore mistænkelige Passagerer vare gaaede tværs over Dækket og nu stod næsten lige under mig. Lysskæret fra et af Nathusene faldt lige paa Skurken Flannigans spøgelseagtige Ansigt. Det første hastige Blik var tilstrækkelig til at vise mig, at Müller havde Ulsteren slynget løselig over Armen. Jeg vidste kun alt for godt, hvad den indeholdt, og sank tilbage med en Stonnen. Det lod til, at min skæbnesvangre Opsættelse nu skulde koste over to Hundrede Mennesker Livet!

Jeg havde tit læst om den djævelske Hævn, der ventede en Spion; jeg vidste, at saadanne Mennesker som disse to, ikke veg tilbage for nogen Forbrydelse. Det eneste, jeg turde gøre, var

altsaa at krybe sammen i Bunden af Baaden og i Tavshed lytte til deres hviskende Samtale.

»Dette her er en god Plads,« sagde den ene.

»Ja, den læ Side er den bedste.«

Mon Aftrækkeren nu ogsaa vil virke tilfredsstillende?»

»Ja, det er jeg vis paa, den vil.«

»Var det ikke Klokken ti, den skulde gaa af?»

»Jo, præcis ti. Vi har endnu otte Minutter.«

Der blev et lille Ophold, saa begyndte Müller igen:

»Kan de ikke høre, naar Aftrækkeren falder?»

»Jo, kanske; men det gør intet til Sagen, det er dog saa allerede for sent for dem at skride ind!«

»Det er sandt. Naa — hvor der vil blive Røre blandt dem der hjemme, tror du ikke?»

»Jo, det er sikkert. Hvor længe tror du, det vil vare, før de hører om det?»

»Aah, omkring ved Midnat i det tidligste?»

»Det vil blive fra mig, de hører!«

»Nej, fra mig.«

»Ha, ha! Ja, det skal nu snart blive afgjort.«

Der blev igen en lille Pavse, saa hørte jeg atter Müllers skrækelige Hvissen: »Nu er der kun fem Minutter tilbage.«

Hvor Minutterne dog sneglede sig langsomt hen; jeg kunde tælle dem paa mit Hjertes Hamren.

»Sikken Sensation det vil vække i Land,« hviskede en Røst.

»Ja, det kan nok være, Aviserne vil faa travlt.«

»Jeg løftede Hovedet og kiggede ned over Baadens Rand. Der var intet Haab — ingen Hjælp mulig! Døden stirrede mig ind i Ansigtet, hvad enten jeg gjorde Alarm eller ej. Kaptajnen havde nu endelig forladt Kommandobroen, og der fandtes ikke andre Passagerer paa Dækket end de to sorte Skikkelser, der gemte sig i Baadens Skygge, og jeg, der laa oppe i dens Bund.

Flannigan havde sit Ur liggende i den aabne Haand.

»Tre Minutter til,« sagde han. »Sæt den nu ned paa Dækket.«

»Nej, den staar bedre her paa Lønningen.«

Det var den lille firkantede Kasse. Jeg kunde paa Lyden høre, at de havde sat den tæt ved David'en og næsten lige under mit Hoved.

Jeg kiggede atter ned. Flannigan hældte noget fra et Papir ud i Haanden. Det var smaa hvide Korn, det samme, som jeg havde set ham bruge om Morgen. Det skulde uden Tvivl bruges som Tønder; thi han ragede det ned i Kassen, og jeg hørte atter den samme underlige Lyd, som jeg om Formiddagen havde lagt Mærke til.

»Halvandet Minut,« sagde han. »Skal Du eller jeg trække i Snoren?«

»Det vil jeg,« sagde Müller.

Han knelede ned og greb fat i den ene Ende af Snoren. Flannigan stod bagved med Armene foldede over Brystet og en skummel Resoluthed præget i hvert Træk.

Nu kunde jeg ikke udholde det længere; jeg var helt ude af mig selv af Angest og Indignation.

»Holdt!« raabte jeg og sprang op. »Holdt, I forvildede og samvittighedsløse Mennesker!«

De vaklede begge tilbage; jeg tænker mig, at de indbildte sig, at jeg var et Spøgelse, idet Maanelyset god sig ned over mit blege Ansigt.

Nu var jeg dristig nok; thi jeg var alt gaaet for vidt til at kunne trække mig tilbage,

»Kain blev fordømt!« raabte jeg, »og han dræbte dog kun een; tør I nedkalde to Hundrede Menneskers Blod over eders Hoveder?«

»Han er skrupgal!« sagde Flannigan. »Nu er Tiden kommen. Træk af, Müller!«

Jeg sprang ned paa Dækket.

»I faar ikke Lov til det!« raabte jeg.

»Med hvad Ret vil De forbyde os det?«

»Ved enhver Ret — menneskelig og guddommelig!«

»Det kommer jo slet ikke Dem ved. Gaa væk herfra!«

»Aldrig!« sagde jeg.

»Det forbandede Bæst! Naa — her staar alt for meget paa Spil til at holde paa Høflighed og Hensynsfuldhed og den Slags Ceremonier. Nu holder jeg ham, Müller, medens du trækker af.«

I næste Øjeblik stod jeg fastklemmt i den herkuliske Irlænders Arme. Det var til ingen Nytte at gøre Modstand, jeg var som et Barn i hans Hænder. Han trykkede mig op mod Skibssiden og holdt mig fast der.

»Nu,« sagde han — »lad saa gaa; han kan ikke gøre noget!«

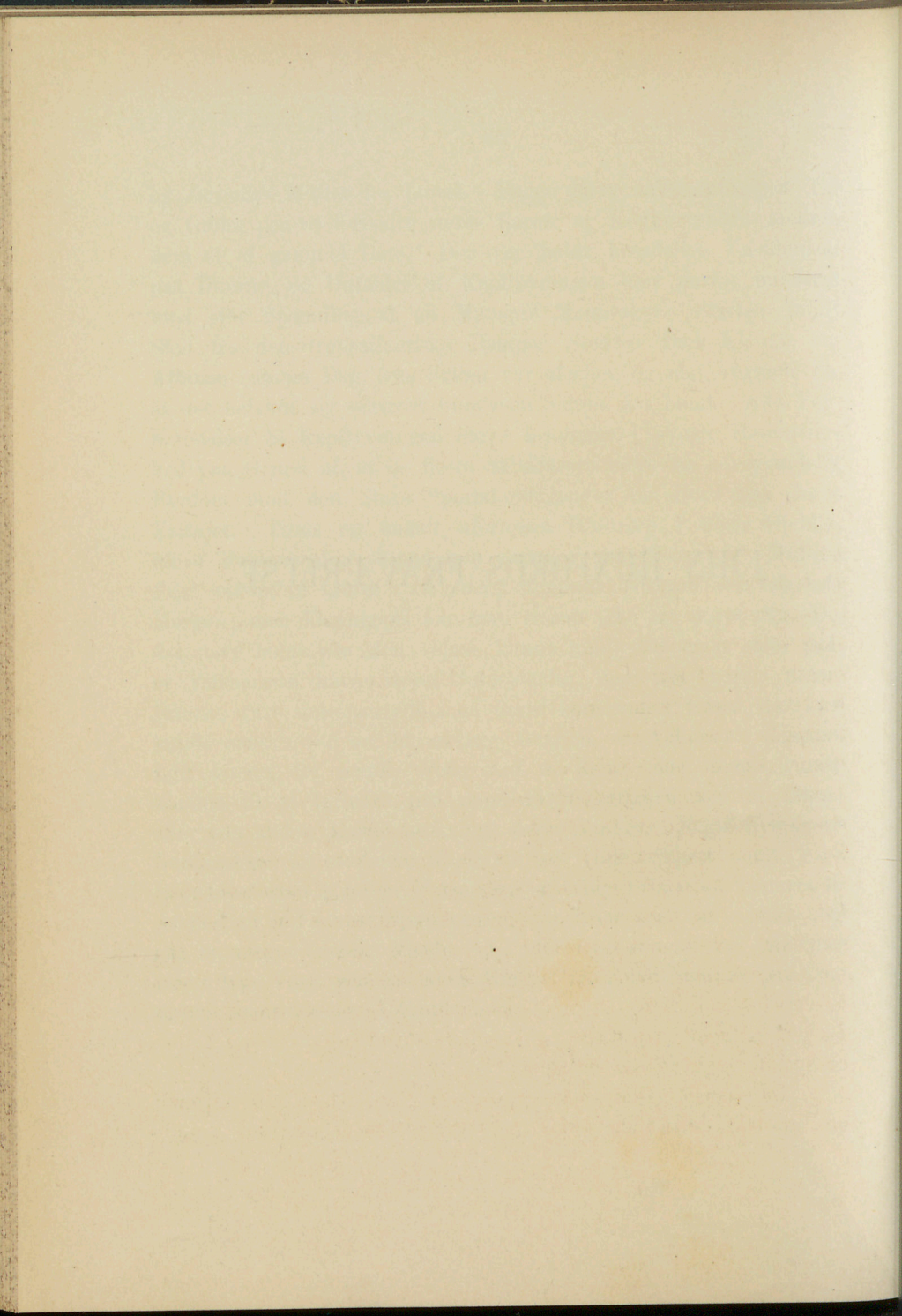
Jeg folte, at jeg stod ved Indgangen til Evigheden. Halvkvalt af den langes ublide Tag, saa jeg hans Kammerat nærme sig den skæbnsvangre Kasse. Han bøjede sig over den og greb fat i Snoren. Jeg udaandede en Bøn, idet jeg saa ham stramme den. Der hørtes et Smæk og en underlig skrabende Lyd. Aftrækkeren var falden, Kassens ene Side lukkedes op, og ud fløj — *to graa Brevduer!*

Min Fortælling er hermed omtrent færdig; thi hvad der siden skete, holder jeg ikke af at dvæle ved; jeg rødmer endnu dybt af Flovhed og Ærgrelse blot ved at tænke derpaa. Det bedste jeg kan gøre, er vist at trække mig tilbage med størst mulig Anstand og vige Pladsen for Sportsmeddeleren i *New York Herald*. Det følgende er udklippet af dens Spalter kort efter vor Afrejse fra Amerika.

»*Brevduesport.* En Kapflyvning fandt for et Par Dage siden Sted mellem to Duer, tilhørende John H. Flannigan fra Boston

og Jeremias Müller fra Lowel. Begge have anvendt megen Tid og Omhu paa at forbedre deres Racer, og Konkurrencen mellem dem er af gammel Dato. Der var holdt betydelige Væddemaal paa Duerne, og Udfaldet af Kapflyvningen blev derfor imødeset med stor Spænding af en Mængde Mennesker. Starten fandt Sted fra den transatlantiske Damper *Spartas* Dæk Kl. 10 om Aftenen samme Dag, som Skibet var afsejlet, og man regnede da, at det befandt sig omtrent hundrede Sømile fra Land. Alle Forberedelser til Kapflyvningen bleve foretagne i største Hemmelighed paa Grund af, at de fleste Skibsførere nære en uovervindelig Fordom mod den Slags Sportsforetagender om Bord paa deres Fartøjer. Trods en enkelt uforudset Hindring i sidste Øjeblik, bleve Fuglene dog slupne løse omtrent paa Slaget ti. Müllers Fugl ankom til Lowel i en yderst udmattet Tilstand den følgende Morgen; men Flannigans har man endnu ikke set noget til. De, der have holdt paa den sidste, kunne imidlertid trygt stole paa, at Vilkaarene have været fuldstændig lige paa begge Sider. Duerne vare indespærrede i en dertil konstrueret Kasse, der kun kunde aabnes ved en Aftrækker. Gennem en Aabning i Kassens Loft kunde der hældes Fode ned til dem; men ingen kunde komme til at influere paa deres Flyvedygtighed ved at klippe eller paa anden Maade beskadige deres Vinger. Nogle hyppigere Gentagelser af saadanne Kapflyvninger vilde sikkert snart gøre Breyduesporten populær i Amerika og tillige bringe en velgørende Afveksling ind i vort Sportsvæsen, der truer med at udvikle sig paa en meget ensidig Maade, idet der i de senere Aar kun har været lagt Vægt paa saadanne Kampe, hvor det kom an paa den største menneskelige Udholdenhed.«

JOHN HUXFORDS FRAVÆRELSE



Det er højest forunderligt at iagttage, hvorledes den mindste og ubetydeligste Begivenhed kan sætte en Række af Folgevirkninger i Gang, der virke og genvirke, indtil deres Enderesultat bliver aldeles kæmpemæssigt og uberegneligt. Ubetydeligheder udvikle sig til store Tragedier, og den ene Dags Bagatel modnes til en Katastrofe den næste. En Østers udskiller en Afsondring for at indkapsle et Sandskorn, og derved dannes en Perle. En Perledykker fisker den op, en Købmand køber den og sælger den til en Juvelér, der igen afhænder den til en Kunde. Denne bliver bestjaalen for den af to Skurke, der komme op at trættes om Byttet; den ene dræber den anden og maa derfor lade sit Liv i Galgen. Her have vi en sammenhængende Kæde af Begivenheder, hvis første Led dannes af et sygt Bløddyr, medens det sidste er en Galge. Var Sandskornet ikke tilfældigvis bleven vadsket inden for Østerssskallen, vilde to menneskelige Væsener med alle deres Muligheder for godt og ondt ikke være blevne borttryddede af Jorden. Hvem vil paatage sig at afgøre, hvad der i Virkeligheden er smaat, og hvad der er stort?

Da saaledes Don Diego Salvador i Aaret 1821 kom i Tanke om, at naar det kunde betale sig for Kætterne i England at ind-

føre Barken af hans Korkege, saa maatte det ogsaa kunne betale sig for ham at bygge en Fabrik, hvor Korken kunde blive lavet til Propper, der saa kunde udføres til England — skulde man ved første Øjekast ikke synes, at dette vilde komme til at gribe dybt ind i mange Menneskers Livsinteresser og Skæbne, og dog var der mange stakkels Væsener, som vilde komme til at lide og lide haardt — Kvinder, der vilde græde, og Mænd, der vilde blive gustne, udtærede og fattige, og dette paa Steder, som den agtværdige Don aldrig havde hørt Tale om, og alt det paa Grund af den ene Tanke, der var dukket frem i hans Sind, medens han cigaretrøgende spankede omkring i sine Lemonstræers Skygge. Saa overbefolket er vor gamle Planet bleven, og saa sammenfiltrede vore Interesser, at en Mand ikke kan tænke en ny Tanke, uden at en eller anden stakkels Djævel straks skal gavnes eller skades derved.

Don Diego Salvador var Kapitalist, og hans abstrakte Tanke antog snart konkret Form i en stor firkantet, grundmuret Bygning, hvori et Par Hundrede af hans sortsmudsede Landsmænd med behændige Fingre arbejdede for en Dagløn, som ingen engelsk Haandværker kunde have været tjent med. Allerede nogle faa Maaneder efter viste Resultatet af denne Konkurrence sig ved et pludseligt Prisfald paa Korkvaremarkedet, et Fald, der var meget alvorligt for de store Firmaer og ulykkebringende for de mindre. Nogle faa gamle, grundfæstede Huse holdt alt gaaende i den gamle Gænge, andre indskrænkede Bedriften og formindskede Udgifterne, medens et Par Stykker lukkede deres Skodder og opgav det hele. Saaledes gik det med det gamle, agtede Firma »Brødrene Fairbairn« i Brisport.

Der var flere Omstændigheder som medvirkede hertil, om end Don Diegos Debut som Korkskærer gav det afgørende Stød til Ulykken. Da den første Fairbairn for et Par Slægtled tilbage havde grundlagt Forretningen, var Brisport et lille Fiskerleje med faa Hjælpekilder

og liden Beskæftigelse for den overflodige Befolkning; Folk vare glade ved at kunne faa sikkert og stadigt Arbejde selv til en meget lille Dagløn. Nu var alt dette blevet anderledes; thi Byen havde strakt sig ind i Midten af et frugtbart Landdistrikt, Efterspørgselen efter Arbejdsfolk var derfor blevet større og med den Lønnen. I de gamle Dage, da al Samfærdsel var langsom og bekostelig, vare Vinhandlerne i Exeter og Barnstaple glade ved at kunne faa Kork fra deres nærmeste Naboby Brisport; men nu sendte de store Londonner Huse deres rejsende omkring og konkurrerede med hverandre om Provinsernes Søgning, indtil Avancen dreves ned til næsten slet ingen Ting. Allerede i lang Tid havde Firmaets Stilling derfor været meget trykket, og dette yderligere Prisfald slog Sømmet paa Hovedet og tvang Mr. Charles Fairbairn til at lukke Fabrikken.

Det var en mørk, taaget Lørdag Aften i November, at Folkene fik deres Ugeløn udbetalt for sidste Gang, og den gamle Bygning skulde forlades for stedse. Mr. Fairbairn stod nedbøjet og sorgfuld paa en Forhøjning ved Siden af sin Kasserer og rakte de smaa Stabler af haardt fortjente Solv- og Kobberpenge til Arbejderne, der i en lang Række gik forbi Bordet. Ellers plejede Fabriksfolkene at skynde sig ud, lige saa snart de havde faaet deres Penge, ligesom Børn, der slippes af Skole; men i Dag ventede de, samlede sig i smaa Grupper omkring i det mørke Rum og samtalede med dæmpede Stemmer om den Ulykke, der havde ramt deres Arbejdsherrer, og den Fremtid de selv gik i Møde. Da den sidste Stabel var bleven rakt over Bordet, og det sidste Navn nedskrevet af Kassereren, vendte de sig alle i Tavshed om mod den Mand, der hidtil havde været deres Herre; de ventede øjensynlig paa et Par Afskedsord fra ham.

Mr. Charles Fairbairn var ikke belavet paa dette, og det satte ham i Forlegenhed. Som sædvanlig var han bleven, indtil Lønnen var udbetalt; men han var en stilsfærdig Mand med lang-

somme Tanker, og han havde ikke forudset dette Krav paa hans oratoriske Evner. Forlegen og nervøs strøg han sig ned ad det tynde Skæg med de lange, hvide Fingre og saa med urolige, duggede Øjne ned paa de opadvendte, alvorlige Ansigtters Mosaik.

»Det gør mig meget ondt, at vi skulle skilles, Folk,« fik han til sidst frem med en tør sprukken Røst. »Det er en ond Dag for os alle og for Brisport med. I tre Aar har vi nu arbejdet med Underskud; vi blev dog ved i det Haab, at Tiderne skulde forandre sig, men de have kun forandret sig fra ondt til værre. Der var da ikke andet for os at gøre end at holde op, for hele vor Formue var opslugt. Det er nu mit Haab, at I alle maa faa Arbejde paa en eller anden Maade, inden der er gaaet ret lang Tid. Og saa Farvel, og Gud være med jer!«

»Gud velsigne Dem, Sir! Gud velsigne Dem!« lod det i Kor fra de grove Stemmer. »Tre Hurraer for Mr. Charles Fairbairn!« raabte derpaa en klarøjet, fiks ung Fyr, idet han sprang op paa en Bænk og svingede sin spidse Hue. Kammeraterne fulgte straks Opfordringen, men deres Hurraer manglede dog den rigtige Klang, som kun et glad og oprømt Hjerte kan give. Saa begyndte de at gaa hjem, idet de endnu til Afsked kastede et sidste Blik paa de lange Arbejdsborde og det korkstroede Gulv, men fremfor alt til den sorgmodige, ensomme Mand, hvis Kinder rødmede svagt af Bevægelse over deres hjertelige Farvel. —

»Huxford,« sagde Kassereren, idet han gav den unge Fyr, som havde opfordret til Hurraerne, et let Slag paa Skulderen; »Herren ønsker at tale et Par Ord med Dem.«

Arbejderen vendte sig om og blev staaende og svingede forlegen med Huen foran sin tidligere Arbejdsgiver, medens de andre trængte sig ud ad Døren, indtil Rummet var tomt, og den tunge Taage trængte uhindret ind i det forladte Lokale.

»Ah, John!« udbrød Mr. Fairbairn, idet han pludselig vaagnede op af sine Drommerier og tog et Brev op fra Bordet.

du har været i min Tjeneste, lige fra du var Dreng, og du har vist, at du fortjener den Tillid, jeg skænkede dig. Efter hvad jeg har hørt, vil nok en pludselig Arbejdsløshed gribe mere forstyrrende ind i dine Planer end i de fleste af de andre Arbejderes.«

»Ja, jeg skulde jo have haft Bryllup til Fastelavn,« svarede den unge Mand, idet han med sin barkedede Pegefinger fulgte en af Bordets malede Striber. »Men nu maa det opsættes, indtil jeg kan finde noget ordentligt Arbejde.«

»Ja, og godt Arbejde er ikke let at faa fat i, min Ven. Du har jo arbejdet her paa Fabrikken al din Tid, og kan altsaa ikke godt paatage dig anden Slags Virksomhed. Sandt nok — du har været Formand; men selv det vil vist ikke hjælpe dig noget; thi alle Fabrikkerne her til Lands formindsker deres Arbejdsstyrke, og der er slet ingen ledige Pladser at besætte. Det er sorgelige Udsigter for dig og din Lige.«

»Hvad vil De da raade mig til, Sir?« sagde John Huxford.

»Ja, det er netop det, jeg nu kommer til. Jeg har her et Brev fra Sheridan og Moore fra Montreal, hvori de bede mig om at skaffe dem en god Arbejder, der kan besørge Opsynet i en Fabrikafdeling. Synes du om Pladse, saa vil jeg anbefale dig, og du kan da tage derover med næste Skib. Lønnen overstiger langt det, som jeg hidtil har kunnet tilbyde dig.«

»Aa, Herre, hvor det er venligt gjort af Dem,« udbød den unge Arbejder med stor Varme. »Hun — min Kæreste — Mary vil blive lige saa taknemlig mod Dem, naar hun hører det, som jeg er. Jeg er ikke i Tvivl om, at det er rigtigst at tage mod Pladsen; thi skal jeg til at søge Arbejde herhjemme, saa kan let den Smule, jeg har opsparet, gaa med — det som jeg skulde sætte Bo for. Men, Sir, hvis De ikke har noget imod det, vil jeg dog helst tale med hende om Sagen, før jeg bestemmer mig. Vil De ikke nok tilstede mig nogle Timers Betænkningstid?«

»Posten gaar i Morgen tidlig,« svarede Mr. Fairbairn. «Bestemmer du dig for Pladsen, kan du skrive til dem i Aften. Her er deres Brev, hvori de opgiver deres Adresse.»

Med et saare taknemligt Hjerte tog John Huxford mod det vigtige Papir. For en Time siden havde hans Fremtid ligget sort og trostesløs for ham, men nu havde denne Lysstraale fra Vest kloveth de mørke Skyer og aabnet ham Udsigt til en lykkelig Fremtid. Han vilde gerne have udtrykt sine varme Følelser for sin Herre; men hos den engelske Natur ligger Hjertet nu engang ikke paa Læberne, og det hele, der kom ud af hans Anstrengelser var nogle faa kejtede Stavelser, der bleve siddende i Halsen paa ham, og som modtoges lige saa kejtet og forlegen af hans Velgører. Med et Buk drejede han sig derefter paa Hælen og skyndte sig ud paa den taagede Gade.

Taagen var saa tyk, at Husene paa den anden Side af Gaden kun skimtedes ganske utydeligt; men Formanden ilede fremad med lette Fjed gennem Sidegader og krogede Stræder, forbi Mure, hvor Fiskerne havde hængt deres Garn til Tørring, og gennem Gyder lugtende af Sild, indtil han naaede en Række af hvidkalkede Smaahuse, der vendte ud til Søen. Den unge Mand bankede paa et af disse Huses Dør, og uden at vente paa Svar trykkede han Klinken ned og traadte ind.

En gammel Kvinde med sølvgraat Haar og en ung Pige, næppe endnu fyldt de tyve, sad ved hver Side af Kaminen, og den unge Pige sprang straks op, da han traadte ind.

»Du kommer med godt nyt, John!« udbød hun, idet hun lagde Hænderne paa hans Skuldre og saa ham ind i Øjnene. »Det kan jeg høre paa din Gang. Mr. Fairbairn bliver maaske ved med Forretningen alligevel?«

»Nej, saa vel er det ikke, Mary,« svarede John Huxford og strøg hendes svære, brune Haar tilbage fra Panden; »men jeg har faaet Løfte om en Plads i Kanada med meget god Løn, og

hvis du synes som jeg, saa tager jeg imod den, og saa kan du og Bedste følge bag efter, naar jeg er kommen godt i Gang derovre. Hvad siger du til det, min Pige?»

»Ja, John, naar du synes, at det er det bedste at rejse, saa er det naturligvis rigtigt, at du gør det,« sagde Pigen rolig med Tillid og Fortrøstning præget i det blege Ansigt og de dejlige brune Øjne. »Men stakkels Bedste, hvordan skal hun kunne taale den lange Sorejse?»

»Aa, bryd jer bare aldrig om mig,« faldt den gamle muntert ind. »Jeg skal ikke være nogen Lænke for jer. Trænger I til Bedste, saa er Bedste ikke for gammel til at rejse, og trænger I ikke til hende nu — saa kan jeg jo passe paa Huset, og have et engelsk Hjem rede for jer, naar som helst I faar i Sinde at vende tilbage til jert gamle Land.«

»Naturligvis trænger vi til dig, Bedste,« sagde John Huxford med en munter Latter. »Kan du tænke dig, at Bedste blev her tilbage, og vi rejste, hvad Mary. Nej, det vilde aldrig gaa. Men naar I nu begge er kommen derover, og vi er bleven Mand og Kone, saa vil vi støve hele Montreal igennem, indtil vi finder et lille Hus ligesom dette, saa faar vi Vedbend op ad Muren paa det ligesom paa dette, og naar saa Dørene er lukkede, Skodderne sat for, og vi sidder inde om Kaminen i Vinteraftenerne, saa vil jeg lade mig hænge, om vi kan mærke noget til, at vi ikke er her hjemme. Desuden taler de jo det samme Sprog derovre, Mary, vi faar den samme Konge og det samme Flag, det er egentlig slet ikke noget fremmed Land.«

»Nej, vist ej,« sagde Mary med Overbevisning. Hun var et forældreløst Barn, havde ikke andre paarørende end Bedstemoderen og tænkte ikke paa andet end at blive en hjælpsom og dygtig Hustru for den Mand, hun holdt af. Hvor disse to vare sammen, der maatte Lykken absolut være til Huse, og naar John drog til

Kanada, da blev Kanada hendes Hjem; thi hvad havde Brisport vel at byde hende, naar han var borte.

»Saa skriver jeg endnu i Aften, at jeg tager mod Pladsen,« sagde John. »Jeg vidste jo nok, at I vilde være enige med mig, men naturligvis vilde jeg ikke bestemme mig, for vi havde talt sammen om det. Jeg kan tage af Sted om en Uges Tid, og om et Par Maaneder kan jeg have alt i Orden til jer derovre.«

»Aa, hvor jeg vil længes, og hvor Tiden vil falde mig lang, for jeg hører fra dig, kjære John,« sagde Mary og greb hans Haand; »men det er jo Guds Vilje, og vi maa være taalmodige. Her er Pen og Blæk, du kan sætte dig her ved Bordet og skrive Brevet, som skal føre os tre over Atlanterhavet.«

Sælsomt, hvor Don Diegos Tanke omstøbte Menneskeskæbner i den lille devoniske By!

Brevet blev afsendt, og John Huxford begyndte straks at gøre alt i Stand til Afrejsen; thi Firmaet i Montreal havde skrevet, at den Mand, der blev valgt, maatte komme saa hurtigt som muligt. I Løbet af faa Dage vare Forberedelserne til Ende, og John tog saa med en lille Kystdamper til Liverpool, hvor han skulde om Bord i det store Passagerskib til Quebec.

»Husk nu paa, John,« hviskede Mary, da han trykkede hende til sit Hjerte paa Brisports Kaj, »at Huset er vort eget, og at vi altid har det at holde os til, hvis der skulde komme noget paa. Skulde Lykken gaa os imod derovre, saa har vi da altid Tag over Hovedet her, og her kan du finde mig, indtil du har sendt Bud til os om at komme over til dig.«

»Ja, og det skal ikke vare længe, min Pige,« svarede han muntert med en sidste Omfavnelse. »Farvel Bedste, Farvel!« Skibet var over en Somil fra Land, før han tabte de to Skikkelser af Syne, den høje, ranke Pige og hendes gamle Ledsagerske, der stod og stirrede efter ham og vinkede til ham ude paa det yderste af den graa Stenkaj. Det var med et tungt Hjerte og en ube-

stemt Følelse af en overhængende Ulykke, at han til sidst saa dem som smaa Prikker i det fjerne, medens de vandrede ind efter Byen og forsvandt mellem Mængden, der stod ved Strandbredden.

Fra Liverpool modtog den gamle Kvinde og hendes Sønnedatter et Brev fra John, hvori han skrev, at han just nu skulde afgaa med Barken »St. Laurence«, og seks Uger efter fik de et endnu længere Brev, der underrettede dem om, at han i god Behold var ankommen til Quebec, og gav dem hans første Indtryk af Landet. Derefter fulgte en lang uafbrudt Tavshed, Uge efter Uge gik hen og Maaned efter Maaned, men der kom ikke et Ord derovre fra. Et Aar forløb og endnu et, men den fraværende lod ikke høre fra sig. Der blev skrevet til Sheridan og Moore, og de svarede, at skønt de havde modtaget John Huxfords Brev, var han dog ikke selv ankommen, og de havde derfor været nødt til, saa godt de kunde, at besætte den Plads, han skulde have haft. Dog vedblev Mary og hendes Bedstemoder at haabe med Haab imod Haab, og hver Morgen stirrede de med en saadan Iver og Spænding efter Brevbæreren, at den godhjertede Mand ofte foretrak at gaa en længere Omvej i Stedet for at volde Skuffelse ved at gaa forbi de to Kvinder, der med blege Ansigter kiggede ud efter ham gennem Vinduerne i det lille Hus.

Tre Aar efter Johns Forsvinden døde den gamle Bedstemoder endelig, og Mary stod nu ene tilbage — en nedbøjet, sorgfuld Kvinde, der fik slide Livet hen saa godt hun kunde, medens hun tidlig og silde grublede over det Mysterium, der tilslørede hendes elskedes Skæbne. Nød led hun dog ikke, hun havde jo sit lille Hus og dertil nogle faa Rentepenge efter Bedstemoderen.

Hendes snusfornuftige Naboer havde imidlertid for længst op hørt at forbinde noget mysteriøst med Johns Forsvinden. Han var ankommen til Kanada, saa meget var jo bevist ved hans

Brev; havde han lidt en pludselig eller voldsom Død paa Rejsen mellem Quebec og Montreal, saa vilde Øvrigheden selvfølgelig have anstillet Efterforskninger, og hans Bagage vilde have kunnet give Oplysning om ham. Der var vel fra Hjemmet sket Forespørgsler hos det kanadiske Politi; men det havde svaret, at det ikke kendte noget til en saadan Sag, og at der intet Lig var fundet, som kunde være den unge Englænders. Der syntes da ikke at være anden Forklaring mulig, end at han havde grebet den første givne Lejlighed til at bryde alle gamle Baand og søge ud til Bagskovene eller til de forenede Stater for under et andet Navn at begynde et nyt Liv. Hvorfor han skulde have gjort dette, kunde ganske vist ingen forklare, men at det maatte hænge saaledes sammen, vare alle visse paa, og naar Mary med det blege Ansigt og det af Sorg nedbojede Hoved gik hen ad Kajen til Torvepladsen, var der mere end een vejrbidt Fisker, der i retfærdig Harme over Johns Troloshed knyttede Hænderne og bandede ham indvendig, og det er højst rimeligt, at han vilde have faaet baade onde Ord og Knubs, hvis han uventet havde vist sig i Brisport uden at kunne give nogen fyldestgørende Forklaring angaaende sin sære Opførsel.

At John kunde have baaret sig saaledes ad faldt dog aldrig den ensomme, godtroende og trofaste Pige ind, og medens Aarene gled hen, blandedes hendes Sorg og hendes Længsel ikke et eneste Øjeblik med Tvivl om den savnedes Troskab. Fra Ungdommens Vaar gled hun ind i Livets Sommer og fra den ind i Alderdommens Høst, taalmodig, stille lidende og trofast, godgørende saa vidt det stod i hendes Magt, og ydmyg ventende, indtil Skæbnen enten i denne eller den tilkommende Verden vilde gengive hende det, hun her nede saa gaadefuldt var bleven berøvet. —

Imidlertid var John hverken død eller trolos, han levede endnu, og hans Ærlighed var uplettet; men han var af Skæbnen bleven udpeget som et Ulykkens Offer, og det paa saa sælsom en

Maade, at den maatte anses for utrolig, naar ikke enkelte Tilfælde har bevist, at den var mulig.

John var med Hjertet fuldt af Haab og Mod landet i Quebec, havde i en af Byens Sidegader opsøgt sig et billigt Logis og ladet sine to Kufferter, der indeholdt alt hans jordiske Gods, bringe derhen. Det var dog ikke langt fra, at han straks var taget derfra igen; thi hverken Værtinden eller hans Medlogerende vare efter hans Smag. Dog — Diligencen til Montreal gik jo om et Par Dage, og saa længe kunde han vel nok holde ud at blive der, trøstede han sig med. Efter at have skrevet hjem til Mary for at underrette hende om sin Ankomst til Amerika, fordrev han Tiden med at gaa omkring og se sig om i Byen; han var ude hele Dagen, og kom først hjem om Aftenen.

Det var et ilde berygtet Hus, den stakkels John var truffet paa; han havde faaet det anvist af en Kæltring, der ernærede sig ved at drive om nede ved Dokkerne og lokke nyankomne til denne fæle Hule. Fyrens paatagne ærlige Manerer og Tjenstvillighed havde lokket den umistænksomme Englænder i Fælden, og skønt hans Instinkt sagde ham, at han var kommen i utrygt Selskab, undsaa han sig dog ved straks at bryde op igen. Han valgte i Stedet for at være ude hele Dagen og at holde sig saa vidt muligt borte fra Husets Beboere. Fra de faa Ytringer, han lod falde, sluttede Værtinden imidlertid, at han var en fremmed, der ikke havde en eneste Ven eller paarørende i Landet, som vilde savne ham eller søge efter ham, hvis en Ulykke ramte ham.

Logishuset havde faaet sit daarlige Rygte, fordi det i lang Tid havde været en Fælde for Sofolk, der bleve lokkede derind og berusede ikke alene i den Hensigt at udplyndre dem, men ogsaa for at forsyne udgaende Skibe med Mandskab, idet Matroserne nemlig bleve slæbte om Bord i en saa døddrukken Tilstand, at den

varede, indtil de vare komne et godt Stykke ned ad St. Lawrence-Floden.

Denne Næringsvej krævede Øvelse i at tilberede og anvende bedovende Drikke, og Kæltringerne besluttede nu at benytte deres Kunster over for deres venneløse Logerende, saa at de kunde faa Lejlighed til at ransage hans Ejendele og se, hvad det vilde være Umagen værd at tilvende sig. Om Dagen lukkede han altid Døren og stak Nøglen i Lommen; men naar de kunde faa ham bedøvet om Aftenen, saa havde de jo god Tid til at undersøge hans Kister, og savnede han noget Dagea efter, kunde de simpelt hen nægte, at de havde taget det.

Da Huxford den sidste Aften, han var i Quebec, kom hjem, fandt han derfor Værtinden og hendes to mistænkelige Sønner siddende oppe endnu og vente paa ham ved en Bolle Punch, som de med stor Venlighed indbød ham til at dele med dem. Det var en bitterlig kold Aften, og den duftende Damp, der steg op af Bollen, lokkede den ærlige Arbejder og fik ham til at glemme sin Mistanke — han drak et Par Glas og trak sig saa tilbage til sit Sovekammer. Han var allerede saa ør, at han kastede sig paa Sengen uden først at klæde sig af, og han faldt straks i en fast Søvn, hvori han endnu laa, da de tre sammensvorne listede sig ind i Kammeret, aabnede Kisterne og begyndte at ransage hans Tøj.

Men enten havde Drikken ikke været stærk nok, eller ogsaa frigjorde Offerets stærke, sunde Konstitution sig usædvanlig hurtigt fra dens Virkninger — nok er det, John Huxford vaagnede pludselig op og saa de tre Tyve ligge paa Knæ rundt om hans Ejendele, som de vare ved at dele i to Bunker, en, der var forholdsvis værdifuld og skulde skaffes bort, og en, der var værdiløs og derfor kunde faa Lov til at blive. Med et Spring var han oppe af Sengen, greb ham, der var ham nærmest, i Kraven og kastede ham ud gennem den aabne Dør. Den anden Broder

styrtede nu ind paa ham; men den unge Englænder modtog ham med en saadan Næsestyver, at han styrtede om paa Gulvet. Uheldigvis fik han selv Overbalance ved det voldsomme Slag, han snublede over den faldne Modstander og faldt selv næsegrus om. Før han kunde rejse sig igen, kastede den gamle Kvinde sig ned over ham og klyngede sig til ham, idet hun raabte til Sonnen, at han skulde hente Ildrageren. Det lykkedes dog John at ryste hende af sig og komme paa Benene igen; men inden han kunde værgе sig, modtog han bag fra et saa vældigt Slag af en Jærnstang, at han atter styrtede om og blev liggende bevidstløs.

»Du slog altfor galt til, Josef,« sagde den gamle Kvinde og saa paa den faldne. »Jeg horte, at hans Hjerneskal gik i Stykker.«

»Havde jeg ikke slaaet ordentlig til, saa var han bleven os for umanerlig,« sagde Skurken med en mørk Skulen.

»Ja, du kunde alligevel ha' gjort det, uden at slaa ham rent ihjel, Klodshans,« sagde Moderen. Hun havde oplevet mange af den Slags Scener og kendte af Erfaring godt Forskel paa et bedøvende og et dræbende Slag.

»Ja, han trækker da Vejret endnu,« sagde den anden efter at have undersøgt ham nærmere; men Baghovedet er rigtignok helt slaaet ind; Hovedskallen er helt splintret. Han er straks væk; hvad skal vi gøre ved ham?«

»Han kommer aldrig mere til sig selv,« bemærkede den anden Broder; »men det kan han ha'e godt af. Se engang paa mit Ansigt, hvordan han har tillavet mig! Hvem er derinde i Skænkestuen, Moder.«

»Ikke andet end fire fulde Matroser.«

»Naa, de mærker ingen Ting, og paa Gaden er der ingen paa denne Tid. Lad os saa slæbe ham et Stykke bort her fra Huset, Josef, og lade ham ligge; der kan han saa ligge og krepere, og ingen kan beskyldе os for noget.«

»Tag saa alle hans Papirer ud af Lommen først,« sagde Moderen, »ellers kan Politiet gerne opsnuse, hvem han er, og hans Ur med og Pengene — 3 Pund omtrent; naa det er da bedre end ingenting. Bær ham saa forsigtig væk og pas paa, at I ikke gør Støj.«

Efter at have taget deres Sko af bar de to Brødre den doende fremmede ned ad Trapperne og derefter en tre-fire Hundrede Alen længere ned i Gaden; der lagde de ham i Sneen, hvor han kort Tid efter fandtes af en Vægter, som fik ham lagt paa et Vinduesskod og baaret til Hospitalet. Her blev han straks nøje undersøgt af den vagthavende Kandidat, der forbandt hans Hoved, men ellers erklærede, at Manden kun i det allerhøjeste kunde leve et halvt Dogn endnu.

Der gik imidlertid tolv Timer, og der gik tolv til; og endnu streedes John Huxford haardt med Døden. Da han ved Slutningen af det tredje Dogn endnu aandede, bleve alle Lægenes Interesse i høj Grad vakt ved en saa vidunderlig Livskraft og Modstanddygtighed, der sad fra nu af hele Tiden en af dem ved hans Side, de aareladede ham, som det altid var Skik i hine Tider, og bandt Ispuder omkring hans saarede Hoved. Enten det nu var trods disse Foranstaltninger, eller paa Grund af dem, nok er det, efter en Uges fuldstændig Bevidstløshed forbavsede John Huxford den vaagende Læge ved at rejse sig saa smaat over Ende paa Lejet og stirre paa ham med forundrede og forvildede Øjne. De andre Læger bleve straks tilkaldte for at se dette Fænomen, og de lykønskede hinanden hjertelig til denne deres Kunsts og Udholdenheds Sejr.

»De har staaet med det ene Ben i Graven, min Ven,« sagde Overlægen, idet han lempelig tvang det forbundne Hoved tilbage paa Pudren, »og De maa paa ingen Maade anstrenge Dem. Hvad er Deres Navn?«

Intet Svar — kun en aandforladt Stirren.

»Hvor er De kommen fra?»

Intet Svar.

»Han er vist vanvittig,« mente en af Lægerne. »Eller en Udlænding,« sagde en anden. »Han havde slet ingen Papirer hos sig, da han blev baaren herind. Hans Linned er mærket »J. H.« Lad os prøve at tiltale ham paa Fransk eller Tysk.

De forsøgte paa alle de Sprog, der stod til deres Raadighed, men bleve til sidst nødte til at opgive Sagen og fremdeles lade deres stumme Patient vedblive at stirre med forvildede Øjne op paa det hvidkalkede Hospitalsloft.

I mange Uger blev John liggende paa Hospitalet, og i al den Tid forsøgte man atter og atter at komme paa Spor efter, hvem og hvorfra han var, men stedse forgæves. Alt som Tiden gik, viste han ikke alene ved sin Adfærd, men ogsaa ved den Intelligence, hvormed han begyndte at samle Ord til Sætninger, ligesom et fremmeligt Barn, der lærer at tale, at hans Forstand var god nok med Hensyn til det nærværende, men i Henseende til det forbigangne var den fuldstændig tom. Mandens Erindring om hele hans Liv, før han modtog det skæbnesvangre Slag, var fuldstændig slettet ud. Han huskede hverken sit Navn, sit Sprog sit Hjem, sin Haandtering eller noget andet. Lægerne holdt lærde Raadslagninger om ham og diskuterede om Hukommelsens Sæde i Hjernen, om sammentrykkede Hjernevindinger, sonderrievne Nerve-celler og Rygmarvs Kongestioner, men alle deres lærde Udtalelser begyndte og endte med den Kendsgerning, at Mandens Hukommelse var forsvunden. og at det ikke laa i Lægekunstens Magt at give ham den tilbage. I Helbredelsens lange Maaneder lærte han at læse og skrive, men med Styrken og Sundheden vendte intet af hans forrige Liv tilbage. England, Brisport, Mary, Bedste — intet af disse Ord bragte noget Minde til hans Sjæl. Alt det, der laa bag ved, var fuldstændig mørkt.

Til sidst blev han saa udskreven af Hospitalet — en venneløs,

fattig Mand, uden Livsstilling, uden Fortid, uden Haab for Fremtiden eller noget Maal at styre efter. Selv hans Navn var berøvet ham, han huskede det jo ikke, og det blev derfor nødvendigt at give ham et nyt. John Huxford var forsvunden, og John Hardy tog hans Plads blandt Menneskene — et sælsomt Resultat af en spansk Herres tobaksinspirerede Tanker.

Den fremmedes underlige Skæbne havde vakt en hel Del Opsigt og Interesse i Quebec, og man lod derfor ikke John drive ud for Lud og koldt Vand, da han var færdig fra Hospitalet. En skotsk Fabrikejer ved Navn Mc. Kinley antog ham som Drager ved sin Forretning, og i lang Tid havde han nu Beskæftigelse med at læsse og aflæsse Fabrikkens Vogne for en Løn af syv Dollars om Ugen. Som Aarene gik, lagde man imidlertid Mærke til, at hvor mangelfuld Hardys Hukommelse end var i Henseende til Fortiden, saa var den dog fuldt ud paalidelig og akkurat, hvad de Ting angik, som vare skete efter hans Sygdom. Fra Fabrikkens Gaardsplads blev han da flyttet ind paa dens Kontor, og her sad han i Aaret 1835 som yngste Kontorist med en aarlig Gage af 120 Pund. Stot og sikkert avancerede han nu fra Post til Post; thi alle hans Tanker og al hans Virken var helliget Fabrikken. 1840 blev han tredje Kontorist, 1845 anden, og 1852 blev han Inspektør over hele det store Etablissement og havde nu kun Mr. Mc. Kinley over sig.

Der var kun meget faa, som misundte John denne hurtige Forfremmelse; thi det var tydeligt, at den hverken skyldtes Tilfældighed eller ufortjent Begunstigelse, men ene og alene hans usædvanlige Duelighed og Flid. Fra tidlig Morgen til sildig Aften sled han utrættelig i sin Herres Tjeneste, beregnede, forbedrede, førte skarpt Tilsyn og gav alle et følgeværdigt Eksempel paa streng og dog glad Pligtopfyldelse.

Efter som han forfremmedes, forhojedes hans Gage naturligvis, men dette bragte ingen Forandring i hans Levevis, naar

undtages, at han efterhaanden blev i Stand til at give mere og mere til de fattige. Hans Forfremmelse til Inspektør betegnedes ved et Gavebrev paa 1000 Pund til det Hospital, hvor han for et kvart Aarhundrede siden var bleven optaget og helbredet. Hvad der blev tilovers, satte han ind i Forretningen og trak kun hvert Fjerdingaar en lille Sum ud til sit Underhold; det var yderst lidt, han brugte til sin egen Person, og han levede endnu i den simple Lejlighed, han havde beboet som Drager.

Til Trods for sin Medgang var han en sørgmodig, tavs, tungsindig Mand, der holdt mest af at være alene og altid var opfyldt af en ubestemt, uforklarlig Længsel, en knugende Følelse af Utilfredshed og en Higen, der aldrig forlod ham. Ofte anstrengte han sin stakkels forkroblede Hjerne for at løse sin Ungdoms Gaade og trænge igennem det Forhæng, der skilte ham fra Fortiden; men skønt han mangan Aften sad og grublede, indtil det gjorde ondt i Hovedet, kunde John Hardy dog ikke genkalde sig det mindste Glimt af John Huxfords Historie.

En Gang skulde han i Fabrikkens Anliggender rejse til Montreal for at afgøre en Forretning med det selv samme Firma, som havde faaet ham til at forlade England. Idet John sammen med Fabrikkens Værkfører gik gennem Værkstederne, tog han rent instinktmæssig, uden at tænke det mindste over, hvad han gjorde, et Stykke firkantet Kork fra et af Bordene og omdannede det i et Øjeblik med et Par behændige Snit af sin Pennekniv til en glat tilspidset Prop. Hans Ledsager tog den ud af hans Haand og undersøgte den med en Kenders Blik. »Det er ikke den første Prop, De har skaaret, Mr. Hardey,« bemærkede han. »Jo, der tager De dog Fejl,« svarede John smilende, »jeg har aldrig før i mit Liv lavet noget af den Slags. «Det er umuligt!« udbød Værkføreren. »Her er et andet Stykke Kork, prøv nu igen.« John gjorde sit bedste for at udføre Snittene; men Inspektørens Hjerne forstyrrede nu Korkskærerens Muskler. Disse sidste havde endnu

ikke glemt deres gamle Behændighed, men de skulde overlades til dem selv, og ikke dirigeres af en Hjerne, der ikke kendte noget til Bevægelserne. I Stedet for den glatte, nydelige, spidst tilløbende Prop, blev det nu kun ujævne, klodsede Cylindere. »Det maa da have været rent tilfældigt,« sagde Værkforeren; »men jeg vilde ellers have svoret paa, at De var en gammel ovet Korkarbejder.«

Som Aarene gik, var Johns glatte, engelske Hud bleven hærdet og rynket, indtil den var bleven lige saa brun og ujævn som en Valnød. Hans Haar var fra brunt blevet staalgraat, og nu til sidst lige saa hvidt som hans ny Fædrelands Vintersne. Dog var han endnu en rask og rank, gammel Mand, og da han til sidst trak sig tilbage fra sin Virksomhed hos det Firma, han i saa lang Tid havde været knyttet til, bar han sine halvfjerdsindstyve Aars Vægt let og med ubøjet Ryg. Han var i det underlige Tilfælde ikke at vide sin egen Alder; thi han kunde jo ikke andet end gætte sig til, hvor gammel han omtrent var, da han kom ud af Hospitalet.

Den fransk-tyske Krig udbrød, og medens de to store Rivaler havde travlt med at ødelægge hinanden, arbejdede deres mere fredelige Naboer i al Stilhed paa at trænge dem ud af Verdensmarkedet og tilvende sig deres Handel. Mange engelske Havnestæder hostede store Fordele af denne Tingenes Tilstand, men ingen mere end Brisport. Den havde for længst ophørt at være et Fiskerleje, den var vokset til en stor og nærsom Købstad med en vældig Mole i Stedet for den lille Kaj, hvor Mary i sin Tid stod og kiggede efter John, og en prægtig Havnegade med store Hoteller, hvor Oplandets Matadorer tog ind, naar de kom til Byen for at gøre Forretninger. Brisport var bleven Midtpunktet for en udstrakt Produkt-Omsætning, og dens Skibe fandt Vej til Alverdens Havne. Det var derfor intet Under, at flere Brisport-

Fartøjer i det travle Aar 1870 laa i St. Lawrence-Floden langs Quebecs Værfter.

John Hardy, der efter at have trukket sig tilbage fra sin Inspektorplads, undertiden havde noget ondt ved at faa Tiden til at gaa, drev en Dag omkring nede ved Floden, lyttede til Dampspillenes Raslen og saa paa de store Tønder og Kasser, der bleve svingede i Land og opstablede paa Værftet. Han havde observeret, at en stor oversøisk Damper, stævnede op ad Floden, og efter at have kigget paa den, til den var sikkert fortojet, var han netop ved at gaa hjem, da han opfangede nogle faa Ord, der bleve udtalte fra Dækket af en lille Bark, som laa tæt ved ham. Det var kun en eller anden simpel Ordre, der blev raabt, men Lyden havde for den gamles Øren paa een Gang noget sælsomt uvant og dog velkendt. Han blev staaende ved Skibet og hørte paa Matrosernes Snak, der lød med den samme brede, fornøjelig klingende Accent. Hvorfor gennembævede den ham med en saa sælsom Fryd? Han satte sig ned paa en Tovrulle og pressede Hænderne mod Tindingerne, idet han lyttede videre til den for længst glemte Dialekt og søgte at samle de tusende ubestemte, taagede Minder, der dukkede frem i hans Sjæl ved at høre den. Saa stod han op, og gik hen til Skibets Agterstavn for at læse dets Navn: Sollyset, Brisport, stod der. Brisport! Atter den samme bævende Fryd gennem hver en Nerve. Hvorfor var dette Navn og Mændenes Sprog ham saa bekendte? Han vandrede grublende hjem, og hele Natten kastede han sig søvnløs om paa Lejet, medens hans Tanker jog efter noget taaget og skyggeagtigt, der hele Tiden syntes at være inden for hans Rækkeevne, og dog stadig undveg ham.

Tidlig næste Morgen stod han op og gik atter ned paa Værftet for at høre paa de vestengelske Matrosers Tale. Hvert Ord, de sagde, syntes at opfriske hans Hukommelse og bringe ham nærmere til Lyset, der skinnede uden for Taagen. Nu og

da holdt de en lille Hvil under Arbejdet, og da de saa den hvidhaarede fremmede sidde der saa tavs og opmærksom, lo de saa smaat af ham og rev nogle Vittigheder af sig. Men ogsaa disse Vittigheder havde noget velkendt ved sig for den landflygtige, hvilket da heller ikke var saa sært, eftersom det netop var de samme, som han havde hørt i sin Ungdom; thi i England laves der ingen ny Vittigheder. Saaledes sad han hele den lange Dag og lod den vestengelske Dialekt skylle ned over sig som et livsvækkende Bad, medens han ventede paa, at det dæmrende Lys skulde bryde klart frem gennem Taagen.

Da hændte det, at en af Matroserne under Middagshvilen, enten det nu var af Nysgerrighed eller Godmodighed, gik ned til den gamle og hilste paa ham. John bad ham da om at sætte sig ned paa en Bjælke ved Siden af sig, og begyndte derefter at spørge ham ud om det Land, han kom fra, og Byen, hvor Skibet hørte hjemme. Matrosen svarede beredvillig paa alle Spørgsmaal; thi der er intet, en Sømand holder saa meget af at tale om, som sit Fødested; det glæder ham nemlig at vise, at han ikke er nogen rodløs Omstrejfer, men at han har et Hjem, der vil modtage ham, naar han faar i Sinde at slaa sig ned paa Landjorden. Saa snakkede Matrosen løs om Town Hall, Martello Tower og Esplanaden, Park Street og High Street, indtil hans Tilhører pludselig greb ham ved Armen og hviskede aandeløst: »Sig mig nu ærligt, saa sandt du ønsker at blive salig, de Gader, der udgaar fra High Street, er det ikke Fox Street, Caroline Street og Georgs Street, og gaar de ikke af i den Orden, jeg her nævner dem?« »Jo, vel saa,« svarede Matrosen og rykkede lidt tilbage ved at se den spørgendes vilde Øjekast. Men i samme Øjeblik vendte Johns Erindring tilbage, og han saa klart og tydeligt sit Liv, som det havde været og skulde være bleven, med selv den mindste Enkelt-hed tegnet som med Ildskrift.

Han var altfor rædselsslagen til at kunne sige noget eller

til at græde. Han kunde kun ile bort — hjemad, forvildet og hvileløs, skynde sig, saa hurtig hans gamle Lemmer kunde bære ham, som om det endnu var muligt for ham, stakkels Sjæl, at indhente de halvhundrede Aar, der vare løbne fra ham. Vaklende og skælvende hastede han af Sted, indtil der lagde sig ligesom et Morke over hans Øjne; han rakte Armene i Vejret, idet han raabte højt: »Aa, Mary, Mary! Aa, mit tabte, forspildte Liv!« Dermed faldt han afmægtig om paa Fortovet.

Den Sjælsrørelses Storm, der var faret igennem ham, og den aandelige Rystelse, han havde lidt, vilde have paadraget de fleste en hærgende Feber; men John havde en altfor stærk Vilje og var altfor praktisk anlagt til at lade sig kue og sin Styrke odelægge netop nu, da han trængte allermost til den. Næste Dag gjorde han nogle af sine Papirer i rede Penge, tog til New York og afgik med det første Passagerskib til England. Dag og Nat, Nat og Dag vandrede han frem og tilbage paa Dækket, indtil de haardføre Matroser begyndte at tale om ham og undres over, at et Menneske kunde holde saa meget ud med saa lidt Søvn. Men det var kun ved denne uophørlige Legemsbevægelse, ved stadig at udmatte sig selv, indtil Trætheden bragte Ufølsomhed, at han kunde redde sig selv fra at henfalde i Fortvivelse. Han turde næppe engang tænke paa, hvad hans Øjemed var med denne Rejse. Hvad ventede og haabede han? Kunde Mary endnu være i Live? Hun maatte jo nu være en meget gammel Kvinde. Men naar han blot kunde faa hende at se og blande sine Taarer med hendes, saa vilde han være tilfreds. Blot lade hende vide, at han ingen Skyld havde, men at de begge havde været Ofre for den grusomme Skæbne. Huset var jo hendes eget, og hun havde sagt, at hun vilde vente paa ham der, indtil hun hørte fra ham. Stakkels Pige, hun havde ikke tænkt, at hun skulde faa saa længe at vente.

Til sidst fik man da de irske Fyr i Sigte og passerede dem;

Land's End laa som en blaa Taage paa Vandet, og den store Damper pløjede sig Vej langs den klippefulde corniske Kyst, indtil den endelig kastede Anker i Plymouths Havn. John ilede straks til Jærnbane-stationen, og nogle faa Timer efter befandt han sig paa ny i sin Fødeby, den han som en fattig Korkskærer havde forladt for et halvt Aarhundrede siden.

Men var det den By? Ja, hvis Navnet ikke havde staaet malet paa Stationen og paa Hotellerne, vilde John ikke have kunnet tro det. De brede, vel brolagte Gader med Sporlinien ude paa Midten, vare vidt forskellige fra de snævre, krumme Stræder, som han nu godt kunde huske. Stedet, hvor Jærnbane-stationen laa, udgjorde omtrent Centrum i Byen, men i gamle Dage laa det Sted langt ude paa Landet. I alle Retninger strakte sig Rækker af flotte Villaer, der dannede vidt forgrenede Gader og Veje med Navne, som vare ganske ny for den landflygtige. Vældige Pakhuse og lange Rækker af Butikker med store Spejlglasruder viste ham, hvor enormt Brisport var gaaet frem saa vel i Rigdom som i Størrelse. Det var først, da John kom ind i den gamle High Street, at han begyndte at føle sig hjemme. Ganske vist var den en Del forandret, men den var dog let at genkende, og nogle enkelte Bygninger laa der endnu, ligesom han havde forladt dem. Der var Stedet, hvor Fairbairns Korkfabrik havde ligget, nu var der i Stedet for bygget et splinternyt Hotel. Og der laa det gamle graa Raadhus. Vandreren drejede ned langs med det og ilede med hastige Skridt, men tillige med synkende Mod over i den Retning, hvor den Række Smaahuse havde ligget, han kendte saa godt.

Det var ikke vanskeligt for ham at finde sig til Rette her. Havet laa jo dog endnu som i gamle Dage, og fra det kunde han bestemme, hvor Smaahusene havde ligget. Men ak! hvor vare de nu! I deres Sted vendte en imponerende Række af høje Sandstenshuse deres stadselige Façader ud mod Stranden. John

vandrede modfalden langs ned med deres paladsagtige Indkørsler og følte sig Fortvivlelsen nær, da pludselig en frydefuld Bæven for gennem hans Sjæl, fulgt af en Haabets og Spændingens varmt rislende Strøm; thi noget tilbage fra de høje Huse laa undselig og beskeden som en bly Landsbyskonhed paa et Hofbal en gammel hvidkalket Hytte med Træveranda og Vedbend op ad Væggen. Han gned sine Øjne og stirrede paa ny — nej, det var ingen Fejltagelse, der laa den med sine smaa Ruder og hvide Musselins Gardiner akkurat som den Dag, da han sidst saa den. Brunt Haar var blevet hvidt, og Fiskerlejer vare blevne til pralende Byer, men flittige Hænder og et trofast Hjerte havde holdt Bedstemoderens Hus uforandret og rede til at modtage Vandreren.

Og nu da John Huxford endelig havde naaet sit Livs og sin lange Rejses Maal, fyldtes hans Sjæl med langt større Ængstelse end før. Hans Knæ rystede saaledes under ham af angestfuld Forventning, at han maatte sætte sig ned paa en af de smaa Bænke, der stod uden for Haven paa Fortovet. Der sad allerede en gammel Fisker paa den og røg af sin Kridtpibe, han studsede ved at se den fremmedes blege Ansigt og ængstelige Blik.

»De har nok overanstrengt Dem,« sagde han. »Det gaar ikke an for saadanne gamle Fyre som os at glemme vor Alder og spille unge.«

»Aa, nu gaar det allerede bedre,« sagde John. »Vil De ikke være saa god at sige mig, hvorledes det kan hænge sammen, at den gamle Hytte her ligger lige midt imellem alle de fine Huse?«

»Jo, det skal jeg sige Dem,« sagde den gamle og slog med sin Stok i Jorden, »Hytten derinde tilhører det mest halsstarrige Fruentimmer i hele England. Der er blevet budt hende ti Gange saa meget for Hytten, som den er værd; men hun vil ikke paa nogen Maade skille sig ved den. De har endda tilbudt at flytte den for hende og bygge den op igen, akkurat ligesom den er,

paa et mere passende Sted og saa give hende en stor Sum oven i Købet, men nej, det er der ikke Tale om, at hun vil gaa ind paa.«

»Og hvorfor vil hun ikke?« spurgte John.

»Ja, nu skal De høre, det er jo netop det urimeligste ved det hele. Ser De, da jeg endnu var en Dreng, tog hendes Kæreste bort fra England, og nu gaar hun og bilder sig ind, at han nok vil komme tilbage igen, og at han saa ikke kan finde hende, hvis Hytten ikke ligger der, ligesom da han rejste. Sikke nu en Grille — hvis Fyren var i Live endnu, saa vilde han være lige saa gammel, som De er, men han er naturligvis død for længe siden. Hun kan endda være glad ved, at hun slap af med ham, for han maa jo have været en snavs Karl, at han saaledes løb væk, uden siden at lade høre fra sig.«

»Naa, han bedrog hende altsaa?«

»Ja — stak af over til Amerika uden saa meget som at skrive tilbage og give hende Afsked; det var rigtig hjerteløst gjort af ham, var det, for nu har hun gaaet og ventet paa ham og længtes efter ham lige siden. Det er nu min Tro, at det er af at gaa og græde i et halvt Hundrede Aar, at hun er bleven blind.«

»Er hun blind?« udbrod John og rejste sig halvt op.

»Ja, og endda værre faren,« sagde Fiskeren; »hun er døds-syg, og ingen venter, at hun kan komme sig mere. Se, der kan De selv se, der holder Doktorens Vogn og venter uden for Døren.«

Ved denne sorgelige Tidende sprang gamle John helt op og skyndte sig ind til Hytten. Paa Vejen mødte han Lægen, der lige var traadt ud af Døren.

»Hvorledes gaar det med den syge, Hr. Doktor?« spurgte han med skælvende Stemme.

»Meget daarligt, meget daarligt,« sagde den medicinske

Herre med stor Værdighed. »Bliver Kræfterne saaledes ved at tage af, saa er der ikke meget Haab; men kunde Sygdommen tage en anden Vending, saa er det ikke umuligt, at hun endnu kan komme sig,« og med dette Orakelsvar forsvandt han med samt sin Vogn i en Støvsy.

John Huxford stod endnu og betænkte sig ved Døren, uden at vide om han turde give sig til Kende, eller om den heftige Sindsbevægelse, hans Komme naturligvis vilde foraarsage hos den syge, vilde være farlig for denne, da en sortklædt Herre kom ilende op mod Huset.

»Kan De sige mig, min Herre, om det er her, den syge Kvinde bor?« spurgte han.

John nikkede, og Præsten gik ind, men lod Døren staa halvt aaben efter sig. John ventede, indtil han var kommen ind i det indre Værelse, hvorpaa han listede sig ind i Dagligstuen, der laa foran, og hvor han havde tilbragt saa mange lykkelige Timer. Alt herinde var som før lige indtil de mindste Enkeltheder; thi Mary havde haft for Skik, hver Gang noget gik itu, at erstatte det med Magen dertil, for at der ikke skulde ske nogen Forandring med Værelserne. Her stod han nu raadvild og saa sig omkring, indtil han hørte en Kvindes Rost inde fra det indre Værelse; da listede han sig hen til Døren og kiggede ind.

Den syge laa støttet af Puder paa en Sofa, og hendes Ansigt vendte lige mod John, idet denne kiggede ind gennem Dørsprækken. Han kunde have raabt højt, da hans Øjne faldt paa det; thi det var Marys blege, uskyldige, elskelige kendte Træk, saa glatte og saa uforandrede, som om hun endnu var den samme, halvt Barn og halvt Kvinde, som han havde trykket til sit Hjerte paa Brisports Kaj. Hendes stille paa Begivenheder saa fattige, selvfor nægtende Liv havde ikke i hendes Ansigt efterladt nogle af hine skarpe Spor, som ere de udvortes Kendetegn paa indre Strid og en urolig Sjæl. En vemodig Sorgfuldhed havde mildnet og for-

klaret Ansigtsudtrykket, og Tabet af Synet var bleven erstattet af den blide Sagtmodighed, som næsten altid findes i de blindes Ansigter. Med det solvgraa Haar tittende frem under den snehvide Kappe og et lyst Smil paa det sympathetiske Aasyn var hun den gamle Mary i forædlet Skikkelse; hans Ungdoms elskede havde faaet noget ætherisk, noget engleligt føjet til sin tidligere Skonhed.

»Saa ser De at faa nogen til at bebo Huset,« sagde hun til Præsten, der sad med Ryggen vendt mod John. »De vil nok sørge for at finde nogle værdig trængende her fra Sognet, som ville blive glade ved at bo husfrit. Og naar han saa kommer, vil De nok sige ham, at jeg har ventet paa ham, indtil jeg blev nødt til at gaa herfra, men at han vil finde mig hist oppe lige saa trofast mod ham som her nede. Der er ogsaa lidt Penge i Behold, ikke mange — kun nogle faa Pund, men jeg vil dog gerne have, at de skal ligge til ham, naar han kommer, for han kan maaske trænge til dem. Og vil De saa ikke nok sige til Folkene, der bor her i Huset, at de skal være venlige imod ham, for han vil blive meget bedrøvet, Stakkelt, og at de skal fortælle ham, at jeg var glad og lykkelig lige til det sidste. Han maa ikke faa at vide, at jeg har græmmet mig, for saa vil han ogsaa græmme sig.«

Fra sit Skjul bag Døren lyttede John Huxford stille og tavs til alt dette, og mere end een Gang maatte han føre Haanden til Øjnene; men da hun var færdig, og han tænkte paa hendes lange, pletfri, uskyldige Liv og saa det dyrebare Ansigt stirre lige hen imod sig uden dog at kunne se ham, kunde han ikke længere holde Graaden tilbage, han brød ud i en ubetvingelig Hulken, der gennemrystede hele hans Legeme.

Da hændte der noget meget sælsomt; thi skønt han ikke havde sagt et eneste Ord, strakte den gamle Kvinde dog Armene ud og raabte: »Aa, John, John! Aa, min kære, kære John, er du

endelig kommen tilbage til mig igen!» Og før Præsten kunde fatte Sammenhængen, laa de to trofaste elskende i hinandens Arme græd over hinanden og klappede hinandens sølvgraa Hoveder med Hjertet saa fuldt af Glæde, at det næsten erstattede den lange, halvhundrede Aars sorgfulde Venten.

Det er vanskeligt at afgøre, hvor længe de saaledes glædedes sammen, Tiden syntes dem meget kort, men forekom den værdige Præstemand meget lang; til sidst tænkte han meget paa at liste sig bort, da Mary endelig kom til at huske paa hans Nærværelse og den Høflighed, de skyldte ham. »Mit Hjerte er saa fuldt af Glæde, Hr. Pastor,« sagde hun; »det er Guds Vilje at jeg aldrig tiere skulde skue min John; men jeg kan i Tankerne se hans Billede lige saa tydelig for mig, som om jeg endnu havde mine Øjnes Syn. Staa nu op, John, saa skal Præsten faa at se, hvor godt jeg husker dig. Han er saa høj, at han naar op til den næstøverste Hylde, og saa rank som en Poppel, hans Ansigt er brunet, og hans Øjne skinnende klare. Hans Haar er næsten sort, og det er hans Overskæg ogsaa — men det skulde ikke undre mig, om han nu havde lagt sig Whiskers til. Naa — synes De saa ikke jeg kan klare mig uden mine Øjne?« Præsten hørte paa Beskrivelsen, og i det han med det samme betragtede den rynkede, hvidhaarede Olding, der stod for ham, vidste han næppe om han skulde le eller græde.

Her var dog kun Grund til at frydes; thi hele Sagen fik en saare glædelig Udgang. Enten det nu var, fordi der var indtraadt en naturlig Vending i Marys Sygdom, eller det var Johns Tilbagekomst, som jog den paa Flugt, nok er det, fra denne Dag bedredes hun jævnt og stadig, indtil hun blev lige saa rask, som hun havde været før.

»Skulde jeg vel have nogen særlig Bevilling dertil, mere end alle andre,« havde John med Djærvhed ytret, da Mary var bleven helt rask. »Det lader jo, som om vi skammede os over

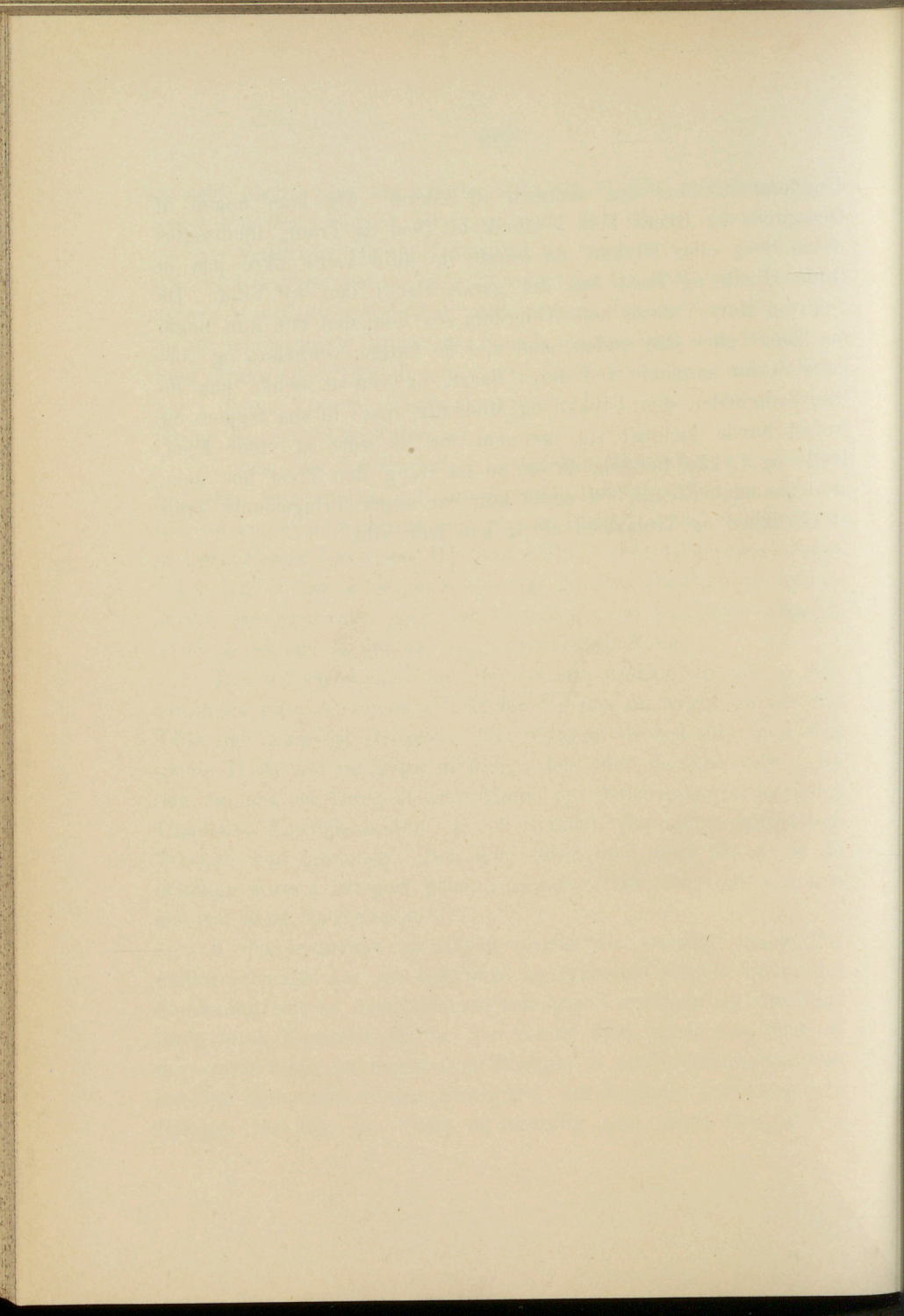
os selv, fordi vi har det i Sinde, som om vi ikke mere end noget andet Par her i Sognet var i vor gode Ret til at lade os vie.» — Saa begærede han da Tillysning, og tre Søndage i Træk blev det fra Prædikestolen meddelt, at velagtede Ungkarl John Huxford agtede at indgaa i Ægteskab med agtbare Jomfru Mary Howden, og da ingen havde noget der imod at indvende, fandt Vielsen Sted straks efter Tillysningen. »Vi have vel ikke længe tilbage her i denne Verden,« sagde den gamle John, »saa der er ingen Grund til at trække Tiden ud.«

Johns Part i Forretningen i Quebec blev solgt, ved hvilken Lejlighed der opkoim det interessante, juridiske Spørgsmaal, om han nu kunde underskrive med Navnet Hardy, da det var bevilget, at hans rigtige Navn var Huxford. Efter nøje Overvejelse eragtedes det, at han atter skulde antage Navnet Huxford og underskrive sig med det, mod at fremskaffe to paalidelige Mænds Vidnesbyrd om, at det var hans oprindelige Navn.

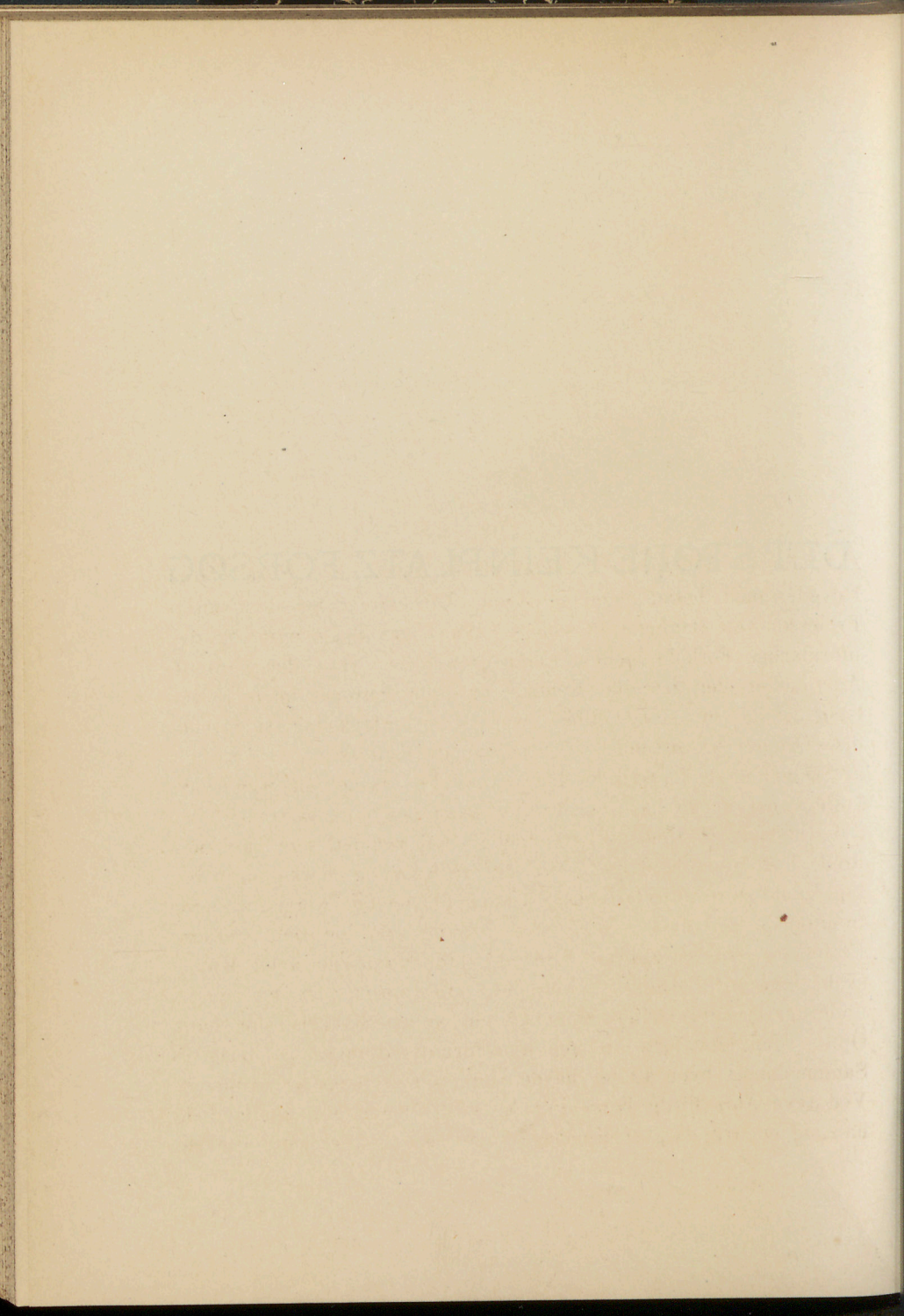
Det var en smuk Sum, John kunde trække sig ud af Forretningen med, og for en Del af den lod han nu bygge en prægtig Villa lige uden for Brisport. Der flyttede de saa ud; men den gamle Hytte lod de flytte med sig; den vilde de ikke miste; thi den var paa een Gang et kært Minde om Bedstemoderen og deres Ungdoms Kærligheds-Aar og et Symbol paa deres ubrødelige Troskab mod hinanden. Den blev stillet op i deres Have, og de statelige Huse i Brisport behøver derefter ikke mere at skamme sig ved dens Nærværelse.

I det hyggelige ny Hjem levede det værdige gamle Par endnu i mange Aar saa uskyldige og lykkelige som to Børn: om Sommeren sad de mest sammen ude paa Verandaen og om Vinteren foran Kaminen, og de, der kendte dem, sagde om dem, at der aldrig faldt saa meget som Skyggen af en Uoverensstemmelse imellem dem, men at den Kærlighed, der brændte i deres gamle Hjerter, var lige saa varm og inderlig som noget Pars, der i

Ungdommens Aar gaa sammen til Alteret. Og kom nogen af Omegnens og Byens Folk i uforskyldt Nød og Trang, hjemsøgte de af Sorg eller Ulykke, da kunde de altid være sikre paa at finde Hjælp og Trøst hos det gamle Par i den ny Villa. Da John og Mary i deres høje Alderdom sov hen, den ene kun nogle faa Timer efter den anden, stod alle de fattige, venneløse og forladte derfor sorgende ved deres Baare, og ved at tænke paa de Genvordigheder, den Ulykke og Modgang, disse to saa tappert og trofast havde kæmpet sig igennem for til sidst at vinde Fred, Hvile og Lykke, hentede de endnu en Gang den Trøst hos dem, at deres egen Elendighed ogsaa kun var noget forbigaaende, samt at Ærlighed og Trofasthed aldrig kan lede vild.



DET STORE KEINPLATZ FORSØG



Af alle de Videnskaber, Menneskenes Børn have brudt deres Hoveder med, besad ingen en saadan Tiltrækning for den lærde Professor von Baumgarten som de, der angaa Sjælelæren og det uforklarlige Forhold mellem Aand og Materie. Han, den berømte Anatomiker, den grundige Kemiker og en af Europas første Fysiologer, følte en stor Lettelse ved til en Afveksling at forlade disse Emner og anvende sine omfattende Kundskaber til Studiet af Sjælen og de forskellige Menneskeaaanders gaadefulde Slægtskab. I Begyndelsen, da han som en ung Mand begyndte at trænge ind i den dyriske Magnetismes Hemmeligheder, var det, som han vandrede i et fremmed Land, hvor alt var Kaos og Mørke, og hvor kun nogle store uforklarlige og usammenhængende Kendsgerninger fremtonede for ham. Men som Aarene gik, og den værdige Professors Kundskabsmasse forøgedes: thi Kundskab avler Kundskab, ligesom Formue Renter, begyndte meget, der før syntes underligt og uforklarligt, at antage en anden Skikkelse for hans Øjne. Han blev fortrolig med nye Fornufts slutninger og opdagede Sammenhæng, hvor alt før havde været ubegribeligt og urimeligt. Ved tyve Aars flittig Forskning og vedholdende Forsøg, dannede han sig et Grundlag af Kendsgerninger, paa hvilket han satte sin

Ære i at opbygge en ny Videnskab, der skulde omfatte Magnetisme, Spiritisme og alle andre dermed beslægtede Ting. Hvad der hjalp ham meget herved, var hans indgaaende Kendskab til de meget indviklede Afsnit af Fysiologien, der vedrøre Nerveknuder og Hjærnevirkksomhed; thi Alexis von Baumgarten var Professor ordinarius i Fysiologi ved Universitetet i Keimplatz og havde ved sine grundige Undersøgelser alle Laboratoriets Hjælpekilder til sin Raadighed.

Professor von Baumgarten var lang og tynd og havde et magert Ansigt og staaende Øjne med et meget gennemtrængende Blik. Den megen Tænkning havde furet hans Pande og sammentrukket hans svære Bryn, saa at det saa ud, som om han altid rynkede dem, hvilket ofte forledte Folk til at tage Fejl af hans Karakter; thi han var vel værdig og alvorlig, men tillige godhertet. Han var meget populær blandt Studenterne, der tit samlede sig om ham efter hans Forelæsninger for opmærksomt at lytte til hans mærkelige Theorier. Ofte meldte de sig efter hans Opfordring som frivillige Medier for hans Eksperimenter, saa der fandtes næppe een Student ved hans Fakultet, som ikke enten ved en Lejlighed eller en anden havde været hypnotiseret af sin Professor.

Af alle disse unge Videnskabens Præster, var der ingen, som i Begejstring kunde maale sig med Fritz von Hartmann. Ofte var det forekommet hans Medstuderende underligt, at han, den vilde, letsindige Fritz kunde have Lyst til at spille sin Tid og afstaa fra sine Fornøjelser ved at oplæse uforstaaelige Værker for Professoren og hjælpe ham med hans sælsomme Eksperimenter men Sagen var imidlertid, at lige saa kaad og gal Fritz var blandt sine Kammerater, lige saa snu og beregnende var han over for Professoren. Alt for længere Tid siden havde han tabt sit Hjerte til dennes unge, blaaøjede, gulhaarede Datter Elise, og skønt det var lykkedes ham at opnaa den Indrømmelse fra hendes egne

Læber, at han ikke var hende helt ligegyldig, havde han dog endnu ikke haft Dristighed nok til at fremstille sig for hendes Forældre som Bejler. Derfor vilde det have faldet ham meget vanskeligt for ikke at sige umuligt at faa Lejlighed til at se sin tilbedte, naar han ikke havde grebet til den Udvej at gøre sig nyttig for Professoren. Paa den Maade opnaaede han tit en Indbydelse til dennes Hjem, hvor han villig gjorde sig til Genstand for alle mulige Eksperimenter, saa længe der var den mindste Udsigt til at opnaa et eneste Blik af Elises klare Øjne eller et Tryk af hendes lille, bløde Haand.

Fritz von Hartmann var en meget køn ung Mand, og mange brede Agre vilde falde i hans Eje, naar hans Fader en Gang faldt fra. Der var mange Mødre, som med Kyshaand vilde have modtaget ham som Bejler til deres Datter; men Fru von Baumgarten rynkede stadig Pande ad hans Gang i deres Hus og levere sin Mand mange Gardinprækener, fordi han tillod en saadan Ulv at luske omkring deres kære Lam. Thi — for at sige Sandheden rent ud — Fritz havde ikke noget videre godt Ord paa sig i Keinplatz. Havde der været Sold eller Duellering eller andet saadant Ustyr, kunde man være ganske sikker paa, at Fritz havde været Hovedmanden for det. Ingen havde saa fri, for ikke at sige saa raa en Tunge, ingen drak saa vældigt og ingen var en saadan Spillefugl som han; og naar dertil kommer, at ingen i hele den lille Universitetsby ej heller kunde maale sig med ham i Dovenskab, er det ikke at undres over, at den gode Fru Professorinde tog sin Kylling under sine Vinger og frabad sig enhver Tilnærmelse af denne Døgenigt. Men hvad den god Professor angaar, da var han altfor optaget af sine Studier til at danne sig nogen Mening om denne Sag lige saa lidt som om alle andre, der laa uden for hans Fag.

Igennem mange Aar havde der været eet Spørgsmaal, som uafsladelig havde paatrængt sig hans Tanker, og alle hans Forsøg

og Granskninger vare efterhaanden komne til at dreje sig om det alene. Over hundrede Gange om Dagen spurgte Professoren sig selv, om det vel var muligt for den menneskelige Sjæl for en Tid at bestaa uden for det menneskelige Legeme og saa vende tilbage til dette igen. Da Tanken allerførst havde grebet ham, havde hans videnskabelige Aand sat sig op mod den, da den stred alt for meget mod forudfattede Ideer og fastslaaede Theorier. Men efterhaanden, som han skred længere og længere frem ad sine selvstændige Undersøgelers Vej, afrystede han imidlertid de gamle Fordommes Lænker, og hans Sjæl blev beredt til at se enhver Kendsgerning lige i Øjnene, der kunde bekræfte den Mulighed, han var paa Jagt efter. Der var mange Omstændigheder, som fik ham til at hælde mere og mere til den Anskuelse, at det var muligt for Sjælen at bestaa uden for Materien, og til sidst kom han paa den Tanke, at Spørgsmaalet ved et dristigt og originalt Forsøg maahte kunne endelig afgøres.

»Det er jo afgjort,« skrev han i sin berømte om det usynlige Liv handlende Artikel, der paa den Tid fremkom i *Keinplatz's »wocherliche Medicalsch-ift,«* og forbavsede hele den videnskabelige Verden — »det er jo afgjort, at Sjælen eller Tankerne under visse Betingelser skille sig fra Legemet. Naar en Person bliver hypnotiseret, henligger Legemet som bekendt i en dødlignende Tilstand, og Sjælen har forladt det. Maaske vil man benægte dette og gøre gældende, at Sjælen dog er i Legemet, men i en slumrende Tilstand; men dette nægter jeg paa det bestemteste; thi hvorledes skel man ellers forklare sig Clairvoyancen, der ganske vist er kommen i Miskredit paa Grund af visse Slynglers Bedragerier, men som desuagtet er en uomstødelig Kendsgerning. Jeg har selv været i Stand til, naar jeg havde et falsomt Medium, at opnaa en aldeles nøjagtig Beskrivelse af, hvad der foregik i et andet Værelse eller et andet Hus. Hvorledes kan man nu forklare sig en saadan Kundskab, naar man ikke vil gaa ind paa

den Antagelse, at Mediets Sjæl har forladt Legemet og har strejft rundt i Rummet? Et Øjeblik kaldes den tilbage af Operatoren og fortæller ham, hvad den har set, og derefter flyver den atter bort gennem Luften. Da Sjælen jo i Følge sin Natur er usynlig, kunne vi ikke iagttage dens Kommen og Gaaen, men vi se dens Virkninger paa Legemet, der snart er stift og ubevægeligt og snart med stort Besvær meddeler Indtryk, det ikke har kunnet modtage paa naturlig Maade. Efter min Mening er der kun een Maade, paa hvilken denne Kendsgerning kan faa et synligt Bevis. Vel ere vi i vor legemlige Verden ude af Stand til at se Sjælene; men vore egne Sjæle vilde, hvis de bleve skilte fra Legemet, dog kunne mærke andre Sjæles Nærværelse. Det er derfor, kort at fortælle, min Hensigt at hypnotisere en af mine Studenter. Derefter vil jeg hypnotisere mig selv, thi det er jeg efter mange Forsøg ogsaa bleven i Stand til. Hvis nu mine Theorier vise sig at være rigtige, da vil min Sjæl derefter ikke have vanskeligt ved at modes og sætte sig i Forbindelse med min Students Sjæl; thi de ere jo begge skilte fra Legemet. Jeg haaber at kunne meddele Resultatet af dette mærkelige Forsøg i et af de nærmest følgende Numre af »Keinplatz' wochenliche Medicalschrift.«

Da den gode Professor endelig opfyldte sit Løfte og offentliggjorde en Meddelelse om det, der var hændet, lod denne Meddelelse saa sælsom, at den blev modtaget med megen Vantro. Mange Blade og Tidsskrifter gjorde deres Bemærkninger derom, og disse Bemærkninger vare saa krænkende for den lærde Professor, at han højtidelig erklærede aldrig tiere at ville aabne sin Mund eller skrive om denne Sag — et Løfte, som han ogsaa trofast har holdt. Nedenstaaende Beretning om, hvad der skete, have vi imidlertid samlet fra de paalideligste Kilder, og vi kunne forsikre, at den er helt igennem fuldt ud overensstemmende med Sandheden.

— Nogle Dage efter at Professor von Baumgarten havde

faaet Ideen til det ovenomtalte Forsøg, hændte det sig, at han, da han i dybe Tanker vandrede til sit Hjem efter at have tilbragt en hel Dag i sit Laboratorium, mødte en Flok overgivne Studenter, der leende og larmende kom sværmende ud fra et Værtshus. — I Spidsen for dem ravede den unge Fritz von Hartmann halv drukken og meget støjende. Professoren vilde være gaaet forbi dem, men hans Lærning løb tværs over Gaden og standsede ham.

»Hej, min værdige Mester,« raabte han, idet han tog den agtværdige Herre ved Ærmet og trak ham med sig ned ad Gaden, »der er noget, jeg gerne vilde have Dem sagt, og det er lettere for mig at sige det nu, mens jeg har lidt Kurage, end naar Aanden har forladt mig.«

»Hvad er det da, De vil mig, Hartmann?« spurgte Fysiologen og saa paa ham med mild Overraskelse.

»Jeg horer, Hr. Professor, at De staar i Begreb med at foretage et mærkeligt Eksperiment, ved hvilket De haaber at drive en Mands Sjæl ud af hans Lægeme og derefter trække den tilbage igen — ikke sandt?«

»Jo, det er sandt nok.«

»Men har De nu ogsaa taget i Betragtning gode Herre, at det vistnok vil falde Dem noget vanskeligt at finde nogen, som De kan prøve Deres Kunster paa? Potztausend! Sæt nu, at Sjælen blev saa fornærmet eller glad ved at blive dreven ud, at den aldrig mere vilde vende tilbage — det vilde blive en rar Historie. Hvem, tror De, vil løbe den Risiko?«

»Men Hartmann!« udbrod Professoren meget betuttet, jeg er jo hele Tiden gaaet ud fra, at De vilde hjælpe mig med Forsøget. De vil dog vel ikke lade mig i Stikken. Tænk paa Æren!«

»Jeg blæser ad Æren!« udbrod Studenten arrig, »er det maaske det eneste, De har at byde for al min Ulejlighed? Har jeg kanske ikke i to stive Klokketimer staaet paa en Glasfod, mens De fyldte mig med Elektricitet, og Pokker ved hvad for andet

Djævelskab? Har De kanske ikke ødelagt hele min Fordøjelse ved at køre rundt om min Mave med en galvanisk Strøm? Over en Snes Gange har De magnetiseret mig, og hvad har jeg saa faaet ud af det altsammen? Ingenting — ikke saa meget, som kan ligge bag paa min Haand. Og nu vil De oven i Købet tage min Sjæl ud af mig, ligesom man tager Værket ud af et Ur. Men det skal blive Løgn, forstaar De!»

»Men min kære, unge Ven, raab dog ikke saa højt!« bad Professoren i stor Vaande. »De har Ret i, hvad de siger, jeg har aldrig tænkt paa det for; men hvis De blot vil sige mig, hvorledes jeg kan gengælde Dem alle deres Tjenester, saa skal jeg straks være villig dertil; jeg skal ikke holde noget for godt til Dem, min kære, unge Hartmann!«

»Saa hør da,« svarede Fritz meget højtideligt. »Hvis De vil give mig Deres Æresord paa, at De efter vel overstaaet Forsøg vil give mig Deres Datters Haand, saa skal jeg være villig til at hjælpe Dem; men vil De ikke det, saa siger jeg Pas, og saa maa De se Dem om efter en anden Makker. Det er det eneste, jeg forlanger.«

»Men hvad tror De, min Datter vil sige til det?« udbrød Professoren efter en lang Forundringspavse.

»Elise vil blive himmelglad,« svarede den unge Mand lidt ubeskedent. »Hun har holdt af mig i lang Tid.«

»Saa skal hun ogsaa blive Deres,« sagde Fysiologen med stor Bestemthed; »for jeg kan godt lide Dem; De er en godmodig, ung Mand og et af de følsomste Medier, jeg har truffet paa — det vil sige, naar De ikke er under Alkoholens Indflydelse. Jeg agter at foretage mit Forsøg den fjerde i næste Maaned, saa vil De altsaa være saa god at møde i det fysiologiske Laboratorium den Dag Kl. 12. Det vil blive en stolt Dag for os, Hartmann. Von Gruben kommer hertil fra Jena og Hinterstein fra Basel, og alle Sydtysklands største Videnskabsmænd ville ogsaa give Møde.«

»Jeg skal være paa Pletten,« sagde Fritz, og derefter skiltes Mesteren og Lærlingen. Professoren traskede hjemad i dybe Tanker; thi det store Forsøg stod ham stadig i Hovedet, medens den unge Student stavrede af Sted efter sine støjende Kammerater og tænkte paa sin blaaøjede Elise samt den Overenskomst, han havde sluttet med Faderen.

— Professoren gjorde sig ikke skyldig i nogen Overdrivelse, da han talte om den store og almindelige Interesse, som hans tilstundende epokegørende Forsøg havde vakt. Længe før det bestemte Klokkeslet var Salen fyldt af en stor og udvalgt Samling af Lærde. Foruden de Berømtheder, han havde nævnt til Fritz, var endnu ankommmn den store Professor Lurcher fra London, der nylig havde grundfæstet sin Anseelse ved en meget opsigtsvækkende Afhandling om Nervecentre i Rygmarven. En Mængde af Spiritisternes største Lys havde ogsaa indfundet sig, og flere af dem vare komne langvejs fra, saaledes en ivrig Svedenborgianer fra Sverige, der ventede, at Forsøget vilde kaste nyt Lys over hans Mesters Lære.

Da Professor von Baumgarten og hans Medium paa det bestemte Klokkeslet traadte frem paa Forhøjningen i den ene Ende af Salen, lod der stærke Bifaldsklap fra hele den lærde Forsamling. I nogle faa velvalgte Ord forklarede Professoren sin Mening om Forholdet mellem Sjæl og Legeme, og hvorledes han vilde bevise denne Menings Rigtighed. »Jeg holder for,« sagde han, »at naar en Person bliver hypnotiseret, saa forlader Sjælen for en Tid hans Legeme, og jeg optordrer enhver af de tilstedeværende til, om han kan, at sige os, paa hvilken anden Maade, man ellers skal forklare sig Clairvoyancen. Jeg vil nu hypnotisere først min unge Ven her og derefter mig selv, og saa haaber jeg, at vore Sjæle skulle blive satte i Stand til at meddele sig til hinanden til Trods for, at vore Legemer henligge i Dvale. Efter en lille Tids Forløb vil Naturen saa atter kræve sin Ret, vore Sjæle ville

vende tilbage til deres respektive Legemer, og alt vil blive som før. Med deres Tilladelse skulle vi nu gaa over til at foretage Forsøget.«

Stærke Haandklap hilste atter Slutningen af denne Tale, og alle Tilskuerne satte sig derefter ned i forventningsfuld Tavshed. Med nogle faa hurtige Strøg magnetiserede Professoren den unge Mand, der snart sank tilbage i Stolen, bleg og stiv. Derefter fremtog han af sin Lomme en Glaskugle og ved at stirre stift paa den samt ved stærk sjælelig Anspændelse lykkedes det ham dernæst ogsaa at bringe sig selv i samme Tilstand. Det var et underligt og stærkt betagende Syn at se den ældre Mand og den unge sidde der ved hinandens Side, ubevægelige og tilsyneladende livløse. Hvor havde deres Sjæle vel nu begivet sig hen? Det var Spørgsmaalet, som paatrængte sig enhver af de tilstedeværende.

Der gik fem Minutter, der gik ti — et helt Kvarter, ja et Kvarter til, og endnu sad Professoren og hans Lærling stive og sjælløse paa Forhøjningen. I al den Tid hørtes ikke en Lyd fra den lærde Forsamling, men alles Blikke vare stift heftede paa de to blege Ansigter for at spejde efter de første Tegn paa tilbagevendende Bevidsthed. Der hengik næsten en hel Time, før de taalmodigt ventende belønnedes for deres Udholdenhed. En svag Rødme viste sig paa Professor von Baumgartens Kinder, — Sjælen kom igen hjem til sin jordiske Bolig. Pludselig rakte han de tynde Arme i Vejret og strakte sig, som en, der vaagner op af Søvn; han gned sine Øjne og gloede omkring sig, som om han ikke kunde begribe, hvor han var.

»Tausend Teufel!« udbrød han derpaa og sendte saa til Forsamlingens store Forbavselse og til unævnelig Afsky for Svedenborgianeren en endnu skrækkeligere sydtysk Ed bagefter den første. »Hvor i Djævlens Skind og Ben er jeg, og hvad gaar her for sig? — Aa, nu kommer jeg i Tanker om det. Et af

disse idiotiske, magnetiske Forsøg. Ja, denne Gang har det da været helt uden Udbytte, for jeg husker ikke Spor af noget, efter at I fik mig til at snue. I kan godt gaa hjem og lægge jer, højst-ærede Bogorme; hvad har I vel faaet ud af jeres lange Rejser — Lamperøg!« Dermed brød Professor ordinarius i Fysiologi ud i en skraldende Latter og satte Fingrene til Næsen paa en højst usømmelig Maade.

Hele Forsamlingen blev saa opbragt over denne skandaløse Optræden af deres Indbyder, at det sikkert ikke vilde være løbet fredeligt af, naar ikke den unge Fritz von Hartmann, der nu ogsaa var vaagnet op af sin Dvale, meget belejligt havde lagt sig imellem. Han traadte hen til Forhøjningens forreste Rand og gav sig til at undskylde den andens Opførsel. »Det gør mig meget ondt at maatte sige,« begyndte han, »at Fyren her er noget vild og uvorn af sig, endskønt han fra Begyndelsen af tog det hele meget alvorligt. Men for Resten er han endnu ikke helt unddraget Hypnosens Virkninger, og kan derfor heller ikke gores fuldt ansvarlig for sine Ord og Handlinger. Se, hvad nu ellers Forsøget angaar, saa svarer vel Udfaldet ikke ganske til mine Forventninger; men jeg kan dog ikke betragte det som ganske mislykket. Det er højst sandsynligt, at vore Sjæle i den forløbne Time have meddelt sig til hinanden i Rummet; men uheldigvis er vor Hukommelse en simpel, legemlig Virksomhed, der er adskilt fra Sjælen; derfor kunne vi ikke genkalde os, hvad der er hændet. Imidlertid skal al min Stræben fra nu af gaa ud paa at udfinde et eller andet Middel, hvorved vore Sjæle kunne blive i Stand til at erindre, hvad der hænder dem i deres fri Tilstand, og det er mit Haab, at jeg, naar jeg har opnaaet dette, atter skal se dem alle samlede i denne Sal, og at jeg saa skal være i Stand til at vise Dem et bedre Resultat.

En saadan Tiltale af en saa ganske ung Student, vakte stortartet Forbavselse hos Tilhørerne, og nogle af dem vare nærmest

tilbøjelige til at blive fornærmede, da de fandt, at han optraadte lidt for anmassende. Flertallet betragtede ham imidlertid som en særdeles lovende ung Mand, og medens de alle forlod Salen, blev der anstillet mange Sammenligninger mellem hans værdige Optræden og hans Professors upassende og drengagtige Opførsel; thi medens de ovenanførte Bemærkninger udtaltes, vedblev han at staa og skoggerle henne i en Krog uden at føle sig det mindste skamfuld ved det mislykkede Forsøg,

— Men endskønt alle disse lærde Herrer vandrede ud af Salen med det Indtryk, at de slet ikke havde set noget mærkværdigt, saa var der dog i Virkeligheden sket en saare vidunderlig Ting lige for deres Øjne, en Ting, der aldrig før er sket, saa længe Verden har staaet. Professor von Baumgarten havde for saa vidt haft Ret i sin Formodning om, at baade hans og hans Lærlings Sjæle i nogen Tid havde været borte fra Legemet. Men under dette var der saa indtruffet en sælsom og uforudset Forbytning. Da Sjælene vendte tilbage, havde Fritz von Hartmanns begivet sig ind i Alexis von Baumgartens Legeme, og Alexis von Baumgartens havde derefter slaaet sig ned i Fritz von Hartmanns. Dette var Grunden til den for saa agtværdige Professors uhoviske Tale og børsteagtige Opførsel og til de vægtige og videnskabelige Ord, der lød fra den for saa kaade og letsindige Students Læber. Det var i Sandhed en epokegørende Begivenhed; men ingen vidste noget af den at sige, allermindst de to, den nærmest angik.

Professorens Legeme, der pludselig folte en stærk Torhed omkring det bagerste Halsparti, drev nu ud paa Gaden, medens han endnu gik og lo ved sig selv over Forsøgets Udfald; thi Fritzes Sjæl derinde i Legemet var himmelglad ved Tanken om, at han nu havde vundet sin Brud, og vundet hende saa let.

Hans første Indskydelse var at gaa til hendes Hjem for at se hende, men ved nærmere Overvejelse kom han til det Resultat, at det var bedre at holde sig borte, indtil Fru Baumgarten af sin

Mand var bleven underrettet om den Overenskomst, han havde sluttet. Altsaa drev han videre ned til »den grønne Mand,« som var et af de vildeste Students mest yndede Samlingssteder. Idet han højt raabende svingede Spanskkrøsstokken i Luften, løb han ind i den lille Gæstestue, hvor Spiegler og Müller og endnu en halv Snes af hans kæreste Svirebrødre havde slaaet sig ned.

»Ah ha! gamle Drengel!« raabte han, »jeg vidste jo nok, at jeg kunde træffe jer her. Drik ud, hvad I har, søde Børn, og forlang, hvad I gider ha'e, for i Dag trakterer jeg —« her fulgte en svær Ed.

Om den grønne Mand, der var afbildet paa det vel bekendte Værtshusskilt, pludselig var spanket ind i Gæstestuen og havde bestilt sig en Flaske Vin, kunde Studenterne ikke være blevne mere forbavsede, end de nu blev ved denne deres hæderværdige Professors Indtræden. Saa bestyrtede bleve de, at de i et Par Minutter eller maaske længere blev ved at stirre paa ham uden at være i Stand til at svare paa hans venlige Tilbud.

»Donner und Blitz!« skreg Professoren ærgerlig. »Hvad Fanden gaar der a' jer? I sidder jo og glør paa mig ligesom en Flok stegte Pattegrise. Hvad er der i Vejen?«

»Aa — det er — det er denne uventede Ære,« stammede Spiegel, der var Soldemagister.

»Sludder med jeres Ære!« sagde Professoren gnaven. »Havde I kanske tænkt jer, at jeg straks skulde blive storsnudet, fordi jeg har været med til at gøre Kunster for en Flok gamle Bænkebidere? Skulde jeg derfor være bleven for højbenet til at gi'e mig af med saadanne gamle, kære Soldebrødre som jer? Flyt dig fra Stolen, Spiegel, for nu vil jeg være jeres Magister. Øl, Vin eller Punsch — forlang, hvad I vil ha'e, lille Børn, og skriv det altsammen paa min Regning!«

Aldrig før havde den grønne Mand set et saadant Sold. De skummende Ølkrus og de grønhaalsede Rhinskvinflasker vedblev

at cirkulere, og efterhaanden forsvandt Studenternes Skyhed ved Professorens Nærværelse. Dette var nu heller ikke saa underligt; thi han lo, sang og brølede som den bedste af dem. Han balancerede med en lang Tobakspibe paa sin spidse Næse og tilbød at boxes med hvem af dem, der vilde byde sig til. Opvarteren og Kælderpigen stak Hovederne sammen uden for Døren og hviskede forbavtede til hinanden om denne højst besynderlige Opførsel af en Professor ordinarius ved det ældgamle ansete Keinplatz Universitet. Men længere hen fik de endnu mere at tale om; thi den højlræde Mand dunkede Opvarteren i Krukken og kyssede Kælderpigen bag Køkkendøren.

»Brødre,« sagde Professoren og rejste sig med stort Besvær op fra Bordenden, balancerende med det høje, gammeldags Vinglas i den knoglede Haand, »jeg skal nu forklare jer Grunden til, at jeg har villet ha'e Fest i Aften.«

»Hør! hør!« brølede Studenterne og hamrede med Glassene i Bordet; »en Tale — hold Mund allesammen, og lad os høre, hvad han har at sige!«

»Sagen er, mine Venner,« sagde Professoren, medens hans Øjne straaledede bag Brillerne, »at jeg meget snart venter at blive gift.«

»Gift!« raabte en Student, der var lidt dristigere end de andre — »er Madammen da død?«

»Madam hvem?«

»Madam von Baumgarten naturligvis.«

»Ha, ha!« lo Professoren — »jeg kan se, at I ved Besked. Nej, død er hun rigtignok ikke, men jeg har al Grund til at antage, at hun ikke mere vil modsætte sig mit Giftermaal.«

»Det er meget pænt gjort af hende — ja, det er egentlig talt, mere, end man kunde vente,« bemærkede en af Selskabet.

»Ja, som sagt,« vedblev Professoren, »jeg haaber alligevel, at hun nu gi'er sig og finder sig i det uundgaaelige. Hun og

jeg har jo rigtignok hidtil ikke været de fineste Venner, men nu antager jeg, at hun lader de gamle Nykker fare, og kommer og bor hos os, naar vi er bleven gifte.»

»Sikken lykkelig Familie!« udbød en af Galgenfuglene.

»Ja, det har du Ret i; og jeg haaber ogsaa, at alle I, der er her til Stede, vil komme med til Brylluppet. Jeg nævner intet Navn; men dette skal være min søde, lille Bruds Skaal!« dermed svingede Professoren Glasset højt i Luften.

»Skaal for hans Brud — hun længe leve!« raabte alle Sviregasterne med skraldende Latter. Nu var al Undseelse forbi. Soldet blev vildere og vildere, og hver af de unge Fyre fulgte deres Professors Eksempel og drak sin Kærestes Skaal.

Medens denne glade Fest holdtes i »den grønne Mand«, havde en Scene vidt forskellig derfra tildraget sig et andet Sted. Efter at Forsøget var tilendebragt, havde den unge Fritz von Hartmann med alvorligt Ansigt og stilfærdige Lader indstillet og benyttet nogle mathematiske Instrumenter, hvorpaa han efter at have givet den forbavsedes Portner nogle Ordre var gaaet ud paa Gaden og havde styret sine Fjed efter Professorens Bolig. Lidt foran sig saa han Professoren i Anatomi, den gamle von Althaus, og han paaskyndede derfor sine Skridt for at indhente ham.

»Vent lidt, kære von Althaus,« udbød han og slog ham paa Skulderen. »De spurgte mig forleden Dag om noget angaaende den inderste af Hjernebinderne. Nu skal jeg —

»Donnerwetter!« udbød von Althaus, der var en meget vripen, gammel Herre, »hvad skal den Uforsømmethed sige! De skal komme til at svare til Deres Opførsel for Konsistorium, kan De stole paa!« med denne Trussel drejede han sig om paa Hælen og skyndte sig bort. Von Hartmann blev meget forundret over denne Behandling. »Skulde det være paa Grund af mit mislykkede Forsøg,« sagde han ved sig selv og fortsatte fortrædelig sin Vej hjem efter.

Der var imidlertid forbeholdt ham flere lignende Overraskelser. Medens han ilede ned ad Gaden, blev han indhentet af to Studenter, og i Stedet for at lette paa Huerne og give ham en ærbødig Hilsen, udstødte disse to Ungersvende et Frydehyl, saa snart de saa ham, styrtede hen imod ham, greb ham hver i sin Arm og begyndte at trække ham af Sted med sig.

»Gott im Himmel!« brølte von Hartmann, »hvilken uhort Frækhed! Hvor skal jeg hen?«

»Hen og knække Halsen paa et Par Flasker Vin sammen med os,« sagde de to Studenter. »Kom nu med, det er jo en Indbydelse, som du aldrig plejer at afslaa.«

»Nej, aldrig i mit Liv har jeg dog hørt en saadan Uforskammethed!« raabte von Hartmann. »Slip mine Arme, I skal blive vist bort fra Universitetet for dette her begge to. Lad mig gaa, siger jeg!« dermed gav han sig til at sparke rasende efter sine Plageaander.

»Naa, er du bleven kradsbørstig — ja, saa sejl du din egen So,« sagde Studenterne og slap deres Tag; »vi kan godt more os uden dig.«

»Ja, nu har jeg bidt Mærke i jer, og skal nok huske jer det,« sagde von Hartmann rasende og fortsatte sin Vandring i den Retning, hvori han mente, hans Hjem laa, meget opbragt over disse to ubehagelige Hændelser.

Fru Baumgarten, der stod og kiggede ud af Vinduet og undrede sig over, hvorfor hendes Mand kom saa sent hjem til Middag, blev meget forbavset over at se den unge Student komme spankende hen imod Huset. Som alt bemærket nærede hun en stor Antipathi mod ham, og naar han før havde vovet sig ind i deres Hjem, saa var det altid sket under Professorens Beskyttelse. Endnu mere forbavset blev hun derfor, da hun saa ham lukke Havelaagen op og vandre op ad Havegangen med en Mine, som om alt, hvad han saa tilhørte ham. Hun kunde næppe tro sine

egne Øjne og skyndte sig ud til Gangdøren med alle de moderlige Instinkter vakte og kampberedte. Fra Kvistvinduet havde den smukke Elise ogsaa observeret dette sin elskedes dristige Angreb, og hendes Hjerter begyndte at banke højt baade af Stolt-hed og Ængstelse.

»God Dag, min Herre,« bemærkede Fru Baumgarten til den paatrængende, idet hun med mørk og myndig Mine stillede sig midt i den aabne Dør.

»Godt Vejr i Dag, Martha,« svarede Fritz. »Men bliv nu ikke staaende der som en anden Saltstøtte; skynd dig hellere ind og faa Middagsmaden paa Bordet, for jeg er nær ved at styrte af Sult.«

»Martha! — Middagsmad!« udbrod Fruen og var nær falden bag over af Forbavselse.

»Ja, Middagsmad, Martha, Middagsmad!« vrængede von Hartmann, der begyndte at blive ærgerlig. »Er der kanske noget mærkværdigt i et saadant Forlangende, naar man kommer hjem og har været ude hele Dagen? Nu gaar jeg ind i Spisestuen, og saa maa du komme med, hvad du har — Skinke, Æg, Pølse, Kartofler — blot jeg faar noget lidt snart. Hvad? du bliver staaende og bliver ved at glo. Hør Kone, vil du flytte dine tykke Skanker, eller vil du ikke?«

Denne sidste Henvendelse, der blev udskreget i en rasende Tone, havde til Følge, at den blide Fru Baumgarten for igennem Korridoren og Køkkenet og ind i Fadeburet, som hun laasede af efter sig, hvorefter hun ganske bukkede under for et hysterisk Anfald med Hvin og Graad. Imidlertid gik von Hartmann ind i Dagligstuen, hvor han yderst opbragt kastede sig i Sofaen!

»Elise!« raabte han. »Hvor Pokker er Tøsen henne? Elise!«

Den unge Dame turde ikke andet end adlyde dette mere befalende end galante Tilraab, hun listede sig frygtsomt ned ad

Trappen og gik ind til sin elskede. »Min kæreste Ven!« udbrod hun og slyngede Armene om hans Hals; »jeg ved, at du gør alt dette for min Skyld; det hele er naturligvis en List for at komme til at se mig og tale med mig.«

Von Hartmanns Harme over denne nye Paatrængen var saa frygtelig, at han i nogen Tid sad aldeles maaløs. Det eneste han kunde, var at glo paa den unge Dame, sparke med Benene og slaa om sig med knyttede Næver for at befri sig fra hendes Omfavnelser. Da han til sidst atter genvandt Mælet, udgød han en saadan Strøm af Vredesord over hende, at hun aldeles forstenet af Rædsel sank tilbage i en Lænestol.

»Aldrig har jeg oplevet en saadan Dag!« raabte von Hartmann og stampede i Gulvet. »Mit Forsøg mislykket — von Althaus uforkammet — to Døgenigter af Studenter trækker mig hen ad offentlig Gade. Min Kone laver sig til at besvime, naar jeg beder hende om Middagsmad, og min Datter kaster sig over mig og krammer mig, som om hun var en sulten Hunbjørn.«

»Du er syg, kære Ven, det er galt fat med din Forstand. Du har jo ikke en Gang kysset mig.«

»Nej, og jeg har heller ikke i Sinde at gøre det, jeg er ikke oplagt til det Slikkeri,« svarede von Hartmann med Væmmelse. Du burde skamme dig, din store Tøs. Du skulde hellere gaa hen og hente mine Tøfler og hjælpe din Moder at dække Bordet?«

»Er det for at faa en saadan Behandling!« raabte Elise og skjulte Ansigtet i sit Lommetørklæde, — »er det derfor, at jeg nu i over ti Maaneder har elsket dig saa højt? Er det derfor, at jeg har trodset min Moders Vrede? Aa, du har knust mit Hjerte — det har du!« dermed begyndte hun paa en lidenskabelig Hulken.

»Nej, nu holder jeg det ikke længere ud!« skreg von Hartmann helt desperat. »Hvad i alle Djævlens Navn mener Pige-

barnet? Hvad gjorde jeg vel for ti Maaneder siden, der kunde indgive dig en speciel Kærlighed til mig? Holder du virkelig saa meget af mig, saa gør du bedst i at forsvinde snarest mulig for at hente mig noget Mad, i Stedet for at staa her og opvarte med alt dette forbandede Sludder!«

»Aa, min egen, søde Kæreste!« udbrod den stakkels Pige og kastede sig nok en Gang i Armene paa ham, hun antog for sin elskede; »du vil bare spøge lidt for at drille din egen Elise.«

Nu skulde det netop træffe sig, at von Hartmann i det Øjeblik, han modtog denne uventede Omfavnelse, endnu stod og lænede sig tilbage mod Enden af Sofaen, der, som de fleste andre tyske Mobler, var noget skrøbelig i Materiale og Sammenføjning; endvidere traf det sig, at der under den samme Ende af Sofaen stod et Kar med Vand, i hvilket Professoren foretog nogle Forsøg med Fiskeæg, og som han havde staaende inde i Stuen, fordi han der lettest kunde holde Vandet ved samme Temperatur. Frøkenens Vægt, og den Kraft, hvormed hun kastede sig mod den elskede, fik Nürnbergermøblet til at skilles ad, hvorved den uheldige Student blev kastet baglængs ned i Karret. Vandet sprøjtede i tykke Straaler til alle Sider, hans Hoved og Skuldre klemtes fast mellem Karrets Vægge, og der laa han nu og fægtede højt op i Luften med Benene, den eneste Del af Legemet, han havde fri Raadighed over.

Men nu var det ogsaa forbi med hans Taalmodighed. Efter med megen Besvær at have arbejdet sig op af det noget ubehagelige Leje, udstodte han et uarticuleret Hyl, greb sin Hat, for trods alle Elises Bonner og Besværgelser dryppende af det tempererede Karbad og med Klæderne i højst sorgelig Uorden ud gennem Døren og ned ad Vejen til Byen for i en eller anden Kafé at finde sig den Middagsmad, Trøst og Hvile, som han for-gæves havde søgt i sit Hjem.

Idet von Baumgartens Sjæl, indlogeret i von Hartmanns Legeme, skridtede ned ad Vejen, spilkogende af Raseri over de mange Fortrædeligheder, han den Dag havde maattet døje, fik han Øje paa en ældre Mand, der kom gaaende imod ham og lod til at befinde sig paa et temmelig fremrykket Stadium af Beruselse. Von Hartmann stillede sig ind paa Gangstien for rigtig at betragte dette Individ, der kom ravende imod ham, slingrende fra den ene Side af Vejen til den anden, medens han med hæst og drukken Stemme brolede en raa Studentervise. Fra først af vakt hans Interesse kun ved det paafaldende i at se en saa ærværdig udseende Mand i en saa nedværdigende Tilstand, men alt som han nærmede sig, folte Fritz sig mere og mere overtydet om, at han kendte ham, skønt han ikke kunde komme i Tanker om, hvor det var, han havde truffet ham før. For at faa Vished herom, traadte han ud imod ham, da han var kommen lige ud for ham, og stirrede ham stift ind i Ansigtet.

»Ej, Sonneke,« sagde den drukne, idet han ogsaa tog von Hartmann i Øjesyn og svinglede frem og tilbage foran ham, »hvor har jeg vel set dig før? Jeg kender dig jo lige saa godt, som jeg kjender mig selv. Hvem Pokker er du?«

»Jeg er Professor von Baumgarten,« sagde Studenten. »Tør jeg spørge, hvem De er, jeg synes ogsaa, jeg skulde kende Deres Ansigt.«

»Du skulde ikke give dig af med den Slags forbistrede, aabenlyse Løgne,« sagde den anden. »Hvor kan du være Professoren, han er jo et gammelt tyndt Fugleskræmsel, saa slatten som et slidt Aaleskind, og du er en svær bredskuldret Kavalier. Hvad mig selv angaar, saa er jeg Fritz von Hartmann, til Tjeneste.«

»De vil nok have mig til bedste!« udbrod von Hartmanns Krop. »De kunde jo magelig være hans Fader. Men hør, gode

Herre, ved De af, at det er mine Skjorteknapper og min Urkæde, De gaar og pynter Dem med?»

»Donnerwetter,« hikkede den anden, »og hvis det ikke er mine nye Bukser, du gaar og flotter dig med, dem som Skrædderen rykkede mig for i Gaar, saa vil jeg aldrig smage Øl mere.«

Da nu von Hartmann, overvældet af alt det sælsomme, der var hendet ham den Dag, for med Haanden over Panden, og i det samme saa ned ad, fik han Øje paa sit Spejlbillede i en lille Vandpyt, som Regnen havde efterladt paa Vejen. Til sin store Forbavselse saa han da, at hans Ansigt var ungdommeligt, og hans Dragt en flot ung Students, og at han i alle Henseender var det stik modsatte af den alvorlige og ærværdige Skikkelse, hans Sjæl hidtil havde haft til Bolig. I et Øjeblik havde hans veldresserede Hjerne genkaldt sig hele den Række Hændelser, han den Dag havde oplevet, og i næste Øjeblik havde han fattet Aarsagen til den. Han var lige ved at segne under dette Slag.

»Milde Himmel!« raabte han, »nu forstaar jeg det altsammen Vore Sjæle ere gaaede forkerte. Jeg er Dem, og De er mig. Min Mening er bekræftet — men hvad har det ikke kostet os! Skal Europas lærdeste Sjæl nu vedblive at vandre om i dette frivole Hylster. Aah, hele mit Livs Gerning er ødelagt!« og han slog sig for sit Bryst i den støiende Fortvivlelse.

»Ja, jeg forstaar ogsaa godt denne Maskerade,« bemærkede den rigtige von Hartmann fra Professorens Læber; »men gaa nu bare ikke og spoler min Krop med Deres Fagter. De modtog den i en fortræffelig Tilstand; men jeg ser, at De allerede har gjort den vaad, stødt og skrabt den og oven i Købet spildt Snus paa mit rene Skjortebryst.«

»Hvad har slige Bagateller at betyde,« sagde den anden grædefærdig. »Saaledes, som vi nu ere, maa vi forblive. Min

Mening er bleven klart bevist, men jeg maa lide forfærdeligt derfor.«

»Ja, hvis dette her ikke skulde kunne gøres om,« sagde Studentens Sjæl, »saa vilde det unægtelig være en fæl Historie. Hvad skal jeg gøre med disse gamle, stive Lemmer, og hvordan skal jeg faa det gjort begribeligt for Elise, at jeg ikke er hendes Fader. Hun tager mig minsæl aldrig, saalænge jeg ser saadan ud. Nej, men heldigvis har Øllet da ikke helt overmandet mig, om end det har haft med et stakkels fremmed Legeme at gøre, der er alt andet end tildrukket. Hvorfor skulde det være uigenkaldelig sidste Forestilling, den vi gav i Formiddags.«

»Hvorledes — hvad mener De?« gispede Professoren.

»Jeg mener naturligtvis, at vi skal gentage Forsøget. Sæt vore forfløjne Sjæle i Frihed igen. Nu er de vel hver for sig bleven grundig kede af deres ny Logis, saa de flyver saagu nok hjem til deres gamle Hummer igen, saa snart de faar Lejlighed til det.«

Intet druknende Menneske kan gribe ivrigere efter et Halmstraa, end von Baumgartens Sjæl efter dette Forslag. Med feberagtig Hast trak den sit eget Legeme hen til Diget ved Gangstien og magnetiserede det i Søvn, derefter trak den Glaskuglen op af den sovendes Lomme og fik sig selv dysset i Slummer.

Nogle Studenter og Bønder, der kort efter kom forbi, bleve højlig forbavsede ved at se den værdige Professor i Fysiologi og hans Yndlingsstudent ligge tilsyneladende døddrukne op ad det snavsede Dige. Før en Time var gaaet, havde der samlet sig en stor Flok Mennesker omkring dem, der meget ivrigt talte i Munden paa hinanden om at sende Bud efter en Vogn, der kunde køre dem hver til sit Hjem. Da aabnede den lærde Professor endelig Øjnene og stirrede forvildet omkring sig. Straks gik det op for ham, hvorledes han var kommet til at ligge paa dette Sted og i disse Omgivelser; men et Øjeblik efter forbavsede han Til-

skuerne ved at svinge de tynde Arme over det skallede Hoved og raabe i stor Henrykkelse: »Gud være lovet! Jeg er mig selv igen — jeg føler tydelig, at jeg er det!« Forbavselsen blev ikke mindre, da Studenten kort efter ogsaa sprang op og kom med et lignende kun noget kraftigere og saftigere Udbrud, hvorefter de begge gav sig til at opføre en Slags Spring- og Glædesdans midt paa offentlig Vej.

I den nærmest paafølgende Tid vare Folk noget tilbøjelige til at tvivle lidt paa de to i dette Drama optrædende Herrers normale Sindstilstand, og da Professoren, som han havde lovet, i Medicalskriftet offentliggjorde Resultaterne af sit Forsøg, fik han fra mange Sider, deriblandt ogsaa fra sine Kolleger, det Raad, at lade sin Forstand efterse og for Fremtiden være lidt forsigtig med den; thi hvis han kom med en lignende Meddelelse nok en Gang, blev man nødt til at sende ham til et Galehus. Studenten bragte paa mange Maader ligeledes i Erfaring, at det var klogest at tie stille med det passerede.

Da den værdige Mand og Fader kom hjem den omtalte Aften, blev han ikke modtaget saa venligt eller hjerteligt, som han efter en saa anstrængende og bevæget Dag havde kuunet gøre billig Fordring paa. Tvært imod, hans Indtrædelse gav Signalet til en hel Syndflod af Bebrejdelser, der regnede ned over ham fra hans to kvindelige Paarørende, fordi han lugtede aldeles afskyeligt af Spiritus og Tobak, og fordi han ikke kom hjem i ordentlig Tid og vogtede Hustru og Barn for uforskammede unge Sviregaster, der trængte ind i hans Hjem og insulterede dets værgeløse Beboere.

Det varede længe, før Atmosfæren i den gode Professors Hus atter kom i sin sædvanlige Ro, og endnu længere, før von Hartmanns glade Ansigt igen saas under dets Tag. Udholdenhed overvinder imidlertid til sidst enhver Hindring, og med Tiden

lykkedes det endelig den unge Mand at blødgøre de vrede Kvinder og forny det gamle Forhold med den yngste af dem. Han har heller ikke længere Grund til at frygte den ældres Fjendskab; thi nu er han Kaptajn von Hartmann, af Hans Majestæts egen Uhlaner, og hans elskede Viv Elise har allerede skænket ham to smaa Uhlaner.



